

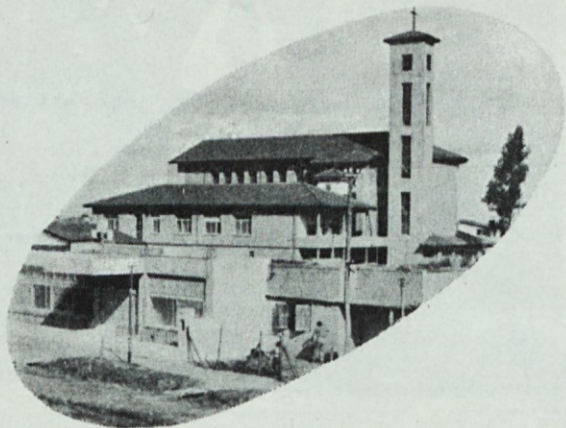
KATOLIŠKI MISIJSKI

Las Misiones
1965 - XXXIX

Católicas 1965
SEPT. OKT. 9-10

Za vzdrževalnine gojencev "Baragovega misijonišča"

Ta prevažna akcija za vzgojo slovenskih misijonarjev vzbuja med misijonskimi dobrotniki vedno več zanimanja. Gre za to, da se z združenimi močmi počasi zbere glav- nica za stalno vzdrževanje vsaj 10 gojencev Baragovega misijonišča v Slovenski vasi pri Buenos Airesu. Potrebuje se za vsako vzdrževalnino glav- nica 1.000 dolarjev.

Prijetno presenečenje so nam napravile slovenske usmiljenke iz Punta Arenas, najbolj južnega mesta na svetu, kjer že več kot trideset let delujejo v dveh bolnišnicah. Brale so poziv njih slovenskih sobratov v Argentini k pomoči za vzgojo novih misijonarjev, in so zahrepenele po sodelovanju. Posrečilo se jim je pridobiti čilenskega dobrotnika, ki bo letno prispeval po 100 dolarjev tako dolgo, dokler traja šolanje in vzgoja misijonskega kandidata. Poslale so že za prvo leto in se jim prelepo zahvaljujemo, proseč Boga, naj njim in dobrotniku stotero povrne!

Položaj vzdrževalnin je zdaj torej tak:

1. — V čast Odrašeniku sveta, 1.000 pesov;
2. — V čast Mariji Kraljici Misijonov, 10 dolarjev in 8.000 Lir;
3. — V čast apostolu narodov sv. Pavlu;
4. — V čast zavetnikoma misijonov, sv. Krančičku Ksaveriju in Mali Tereziji Deteta Jezusa, 105 dolarjev.
5. — V čast sv. Vincenciju Pavelskemu, ustanovitelju Mis. družbe, 220 dolarjev.
6. — V proglasitev Barage blaženim, 100 dolarjev;
7. — V dvig škofa Slomška na oltar;
8. — V spomin škofa Rožmana;
9. — V spomin padlih domobrancev;
10. — V zahvalo slovenskim misijonarjem.

Vsem darovalcem se prisrčno zahvaljujemo, ostale misijonske do- brotnike pa vabimo, da se tej lepi akciji pridružijo!

„Baragovo misijonišče“

OB MISIJONSKI NEDELJI

(PREDZADNJA V OKTOBRU)

UBOGI LAZAR IN BOGATIN

(Pripombe k "aggiornamentu" misijonstva)

Se pred zaključkom cerkvenega zбора je liturgična reforma po vsem svetu prodrla skozi „latinski zid“. Konstitucija o Cerkvi je prinesla plodne misli za teološko poglobitev misijonov. Odlok o ekumenizmu je pripravil pota za zmago nad največjim pohujšanjem v misijonskih deželah: nad razklanostjo kristjanov. Debata o misijonstvu na predzadnjem zasedanju se je kljub kratkemu trajanju povzpela na enega izmed vrhov koncila. Zlasti kardinala Bea in Frings sta prepričljivo dokazala, da je evangelizacija nekrščanskih ljudstev prva naloga Cerkev.

Misijoni upajo na sadove koncila

Vendar pričakujejo „nove cerkve“ po Aziji, Afriki in Oceaniji največjih odločitev glede misijonstva od zadnjega zasedanja Vatikanskega zбора. Nadejajo se pobud za živo sodelovanje s „starimi cerkvami“ na zapadu. Predvsem čutijo potrebo po razčiščenju pojmov, zakaj nekatera bogoslovna mnenja o misijonstvu so v zadnjem času povzročila neko malosrčnost, ki lega kot slana na misijonsko delavnost in na pomoč misijonom in začenja že škodovati misijonskim poklicem.

Duhovna pomoč teologov

Misijonarji hvaležno sprejemajo tvarno pomoč iz zaledja, vendar pa občutijo pomanjkanje duhovne pomoči, ki bi jo morala nuditi znanstvena teologija na Zahodu. Ta je doslej kaj malo prispevala k rešitvi težkih vprašanj o temeljih, gradnji, uredbi, vtelesenju „novih cerkva“ — morda z izjemo katehetike —; prav tako se pogreša teološka poglobitev o dialogu z nekrščanskimi verstvi. Stališča bogoslovnih strokovnjakov so še preveč zapadniško omejena. „Odprta Cerkev“ — vrata in okna sta ji na novo odprla Janez XXIII in koncil — zahteva „odprto teologijo“, odprto tudi za razgovor o zveličanju Azije in Afrike, o njuni duhovni dediščini in njenem srečanju z modernimi, v bistvu zahodnimi idejami. Na tem področju je protestantska teologija daleč prehitela katoliško.

Značilno je, kar piše v Indian Ecclesiastical studies lanskega leta J. Britto Chethimattam, profesor dogmatike na karmeličanski šoli v Bangalore v Indiji: „Dvomljivo je, da bi se našla ena sama resnična krščanska razprava, ki bi jo mogli dati v roke hinduistu, knjiga, ki bo o krščanstvu govorila na hinduistu razumljiv način.“ Povprečen hinduist nima duhovne podlage za neposredno razumevanje sv. pisma, spisi, kot je Hoja za Kristusom, pa bi najbrž povzročili

več škode kot koristi. Knjige o hinduizmu in krščanstvu so ali že zastarele primerjalne študije, ali so izrečno namenjene zapadnim bravcem.

To so kaj malo razveseljive ugotovitve poznavavca položaja. Skoro gotovo veljajo tudi za druga verstva in dežele. Ali niso v njih nakazane duhovne naloge misijonstva, za katere je mnogo premalo zanimanja, osebja in denarja, pač ker je najbrž v modnem pospeševanju razvoja „zaostalih dežel“ preveč zanimanja, cerkvenega osebja in denarja na razpolago za socialne in karitativne naloge, ne da bi bile dovolj upoštevane še komaj razvite moči in strukture „novih cerkva“ po misijonskih deželah.

Ugotovitve indijskega profesorja so spet pokazale, kako daleč od resničnosti in kako škodljiv je nazor nekaterih, zlasti francoskih bogoslovcev, da je razlikovanje med misijonskimi in krščanskimi deželami danes postalo brezpredmetno. Ko bi to bilo res, bi bila posebna misijonska shema na koncilu nepotrebna, nepotreben bi bil tudi misijonski poklic. Ali se je čuditi, če ob takih trditvah nazadujejo misijonski poklici, predvsem v Franciji?

J. Spae, ravnatelj Vzhodnega instituta za študij verstev in urednik lista Japan missionary bulletin in Tokiu poziva zapadne bogoslovce: „Povejte nam odkrito: Kaj je krščanstvo brez dodatka? Kaj je krščanstvo brez zapadnjaške obleke? Pokažite nam, kako prikažete krščanstvo Francozom, Nemcem, Amerikancem v razumljivi obliki in jeziku? Doslej ste panujali 'Možgansko krščanstvo', ki poudarja 'resnico'. Ali nam ne bi mogli govoriti tudi o krščanstvu, ki je 'življenje' in 'pot', in —če mogoče— tudi o krščanstvu, ki je 'lepota, sreča, pravičnost'? Tedaj spregovorite japonskemu srcu. Tedaj doseže vaša teologija resnično misijonske, to je 'katoliške' razsežnosti.“ Ali niso krščanstva tako oznanjali Kristus sam in apostoli? Ali ni krščanstvo v globini odrešeniško dogajanje in zveličavno delovanje Boga z besedo in zakramentom na človeka, pa izročanje in predajanje človeka (v veri, upanju in ljubezni) odrešenje snujočemu Bogu?

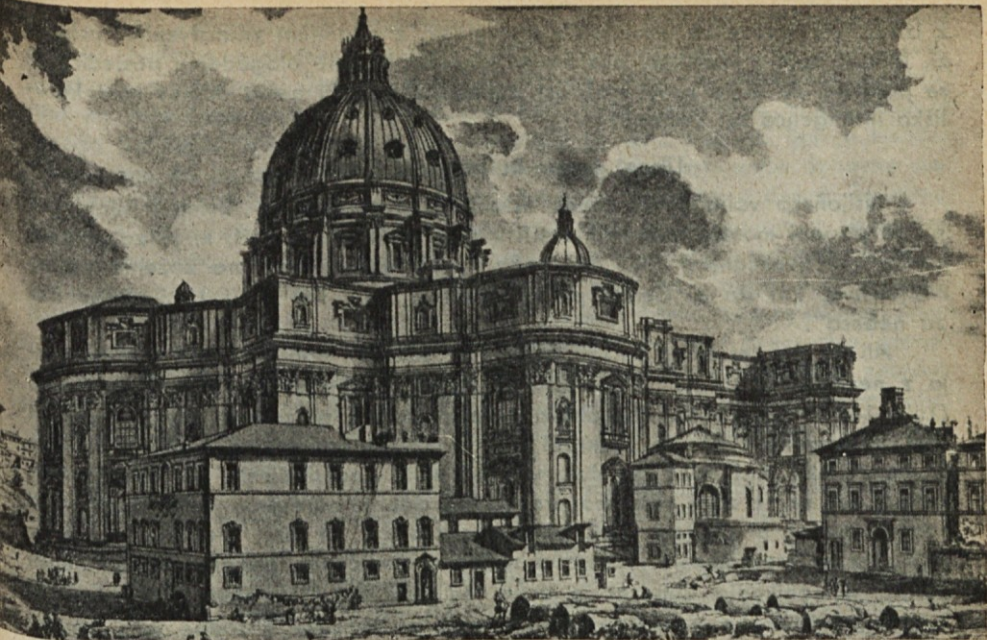
Zaskrbljeni glasovi

Vsekakor je vprašanje o tem, kaj mora storiti Cerkev v odrešeniškem razgovoru z nekrstjani, bolj pereče kot danes tako obravnavano vprašanje o tem, kaj stori Bog, da reši nekrstjane tudi „brez misijonov“. On ve to tudi brez naše teologije, če pa mi ne vemo, ni nič hudega. Pač pa nas vznemirja, kaj **moramo mi storiti**. O tem čakamo na odgovor teologije.

Razveseljivo je, da pričenja zapadna bogoslovna znanost odkrivati misijonsko poslanstvo Cerkve. Zdi pa se, da so nekatere drzne teorije nekoliko odtujene življenju, ker njihovi avtorji podcenjujejo izkušnje praktičnega misijonarja s konkretno doživetim poganstvom in ker ne poznajo dovolj globoko nekrščanskih verstev, vsaj ne iz resničnega življenja.

Duhovna pomoč - ne le teologov

Profesor filozofije na katoliški univerzi v Tokiu J. Siemes je pred kratkim zapisal, da je izpolnitev katoliške vzgojne naloge na Japonskem — isto velja drugod — odločilno odvisna od sile katoliškega duhovnega gibanja na za-

Pogled v ozadje bazilike sv. Petra v Rimu, kot je izgledalo pred več sto leti. Kraj prvega in drugega vatikanskega koncila.

hodu. Izpeljati jo je mogoče samo v sodelovanju s teologi (in ostalimi katoličani) vodilnih krščanskih držav.

Glede te duhovne pomoči „novim cerkvam“ je še zelo malo razumevanja. Pred dobrima dvema letoma je znani gospodarstvenik Vilhelm Röpke izjavil v listu *Neue Züricher Zeitung*, da dosedanjega neuspeha v izvajanju pomoči zaostalim deželam ni krivo pomanjkanje kapitala, temveč pomanjkanje nečesa, kar bi se dalo imenovati duhovno-moralna infrastruktura. Za to infrastrukturo mora ravno Cerkev po „novih cerkvah“ v zaostalih deželah največ napraviti. A „nove cerkve“ te naloge ne morejo opraviti same sebi prepuščene. Saj so kot misijonske cerkve še nekake cerkve v razvoju in potrebujejo pomoči od „starejših cerkv“ na Zahodu — pa ne le njihovega denarja! O tem je zapisal izdajatelj revije *China news analysis* Ladislav Ladany D. J.: „Potreben nam je stalen stik z vodilnimi krščanskimi duhovnimi središči in osebnostmi v Evropi. Ti stiki lahko pospešijo krščansko delovanje v Aziji do še nepoznane intenzivnosti. Po sedanjih možnostih hitre zveze bi mogel krščanski Zahod postati kar iz celega prisoten v azijski (in afriški) javnosti, ne da bi to imelo priokus politične ošabnosti. Zahod bi pri tem le pridobil. Da povem konkretno: Potrebujemo stalnega stika z večjimi katoliškimi revijami,

z izdajateljji krščansko usmerjenih dnevnikov, z vodilnimi znanstveniki, pravniki, literati, tudi z vodilnimi poslovnimi ljudmi." Kakšne blogodejne posledice bi se pojavile, če bi ta nova možnost misijonske pomoči našla odmev med katoliško inteligenco na Zahodu!

Ubogi Lazar in požrešni bogatin

Misijonsko voljo grozi danes oslabiti tole vprašanje: „Čemu misijoni, ko pa se pogani morejo brez njih rešiti v svoji nekrščanski veri, ki je zanje „zakonita pot zveličanja?“ Na dnu tega vprašanja tiči nevarno zoženje pojma misijonstva, kot da bi Cerkvi pri misijonskem delu šlo zgolj za „rešitev duš za nebesa“.

Ali pa gre res samo za to? Samo za „nebesa“ poganov? Na to odgovarja z nezaslišano trdoto svetopisemska prilika o ubogem Lazarju in bogatini (Luk. 16, 19 in dalje): **Misijonska naloga Cerkve ni zadeva na življenje in smrt za pogane** (zato je poskrbel Bog v svojem usmiljenju), **pač pa za nas kristjane**. Ako misijonsko ne delamo, nas more zadeti usoda požrešnega bogatina, saj se že zdaj veselimo prebogatih dobrin odrešenja in še upamo na nebesa, ne da bi pri tem imeli najmanjšo zaslugo, in torej brez vsakega razloga, da se prevzamemo. Jezusova sodba o opuščanju telesnih del usmiljenja zaradi pomanjkanja ljubezni je ostra, še bolj ostra je glede kristjanov, ki opuščajo misijonsko pomoč poganom. Trdota Jezusove obsodbe je v sorazmerju s trdoto srca, ki jo je izpričeval bogatin. Obsodba je toliko ostrejša, ker nas v razliko do darovanja tvarnih dobrin razdeljevanje duhovnih vrednot ne stori revnejše, marveč bogatejše. S tem ko ljubiš, se ti ljubezen ne zmanjša, temveč naraste. Če torej odpovemo v misijonskem delu in pomoči, to ni tako nevarno za pogane kot za nas, ker pomeni, da je odpovedala naša ljubezen. Nekristjani se po božjem usmiljenju morejo rešiti tudi brez misijonov, nikakor pa se brez misijonskega dela ne morejo zveličati kristjani, zato ker zavržejo svojo misijonsko dolžnost. **Naša pomoč misijonom ni le kaka pobožna domislica ali nedeljska priloga našemu krščanstvu, temveč je dolžna služba nekristjanom kot pogoj našega zveličanja.**

Ali pa ni to pobožno samoljubje: pomagati do zveličanja bratu, da se sam rešiš? Karl Rahner meni: „To ni kak vzvišen egoizem. Uvid, da moram nesebično ljubiti, ker sicer zaigram lastno zveličanje, ni nobena višja vrstf egoizma. Spoznati je odtod, kako nujno potrebna je skrb za zveličanje brata. (tudi „brezimnega“). Možnost, da se zveliča tudi brez mene (brez misijona!), napravi iz mene človeka, ki mu oni nič ne dolguje. Jaz pa morem sebe najti le, če najdem brata. Celó življenje mora biti zalet za ljubezen do brata. Brata moram ljubiti in pri tem pozabiti nase. Če to storim, sem apostol. Če tega ne storim, sem nazadnje izgubljenec.“

Ne gre le za nebesa

Zavestni kristjan uživa že tu in zdaj v veri in zakramentih izobilje zveličavnih vrednot. Že zdaj sme kot jamstvo prihodnje slave v naprej slaviti v

evharistični daritvi večno ženitovanjsko pojedino božjega kraljestva. Svoje zemsko življenje v družini, poklicu, družbi more oblikovati na temelju krščanskega pojmovanja človeka in sveta. Pozna smisel in vrednost trpljenja, ima na razpolago pomoč, da nosi svoj križ. Celó materialno blagostanje je mnogo bolj plod krščanstva, kot bi se zdelo na prvi pogled. Saj je krščanstvo, s tem da je razčaralo in razbožilo naravne sile, pripravilo duhovne pogoje za njihovo znanstveno in tehnično predelavo in izrabo v dobro človeštvu. Sedaj se poskušajo nekrščanska verstva usposobiti za spoprijem z zahtevami naše dobe tako, da prevzemajo krščanske temeljne nazore in naravnave. V socialnem nauku krščanstva so tudi duhovne moči za zmago nad materialistično zlorabo zemске blaginje in nad kapitalistično - komunističnim izkoriščanjem človeka. Aziji in Afriki lahko krščanstvo za vzor prenovitve ponudi veljavno podobo o ljudeh in svetu; družbeni red in vrednotenje zemskih stvari, ki bi po tem vzoru bila v skladu s stvaritveno in odrešitveno božjo voljo. Tako pomaga krščanstvo, da v zemskem deluje, kar je nebeškega, in v minljivem to, kar je večnega.

Če je res, kot meni Karl Rahner, da so pogani že „brezimni kristjani“, potem bi bilo skrajno pomanjkanje ljubezni — in torej uničenje lastnega krščanstva —, ako bi mi kristjani pustili te brate v Kristusu v njihovi brezimnosti pred vrati Očetove hiše, češ: saj lahko pridejo v nebesa tudi brez misijonskega dela. Nasprotno, vse moramo storiti, da jih že zdaj posadimo za mizo evharistične pojedine.

Zato tudi ne gre podcenjevati „številčne uspehe“, to je število spreobrnjenj, kot da bi to bilo „kvantitativno misijonsko mišljenje“. Ne bomo se sicer napihovali z veliki številkami, tudi ne bomo prezrli počasnega, a nezadržnega pronicanja krščanskih idej in vrednot med nekristjane, kar pripravlja „misijonski uspeh“ v bodočnosti. Vendar pa ne smemo pozabiti, da dve milijardi nekristjanov pred hišnimi vrati niso zgolj številke, temveč naši „brezimni“ bratje in sestre v Kristusu. Komur velike številke še neizpolnjenih nalog in malo število dosedanjih uspehov ne vznemirjajo srca, ta pač nima pojma o tem, kaj je misijonstvo.

Iz doslej povedanega je razvidno, kako ozkosrčna sta v našem času večkrat misijonsko mišljenje in misijonska pomoč, kako nujna je omenjena duhovna pomoč misijonstvu in kako potrebno je mnogo večje število misionarjev in misionark. Letos 1. maja je Pavel VI. dejal predstavnikom papeških misijonskih družb: „Misijonski poklici so danes bolj potrebni in nenadomestljivi kot kdajkoli.“ Poklici — ne pa samo pomočniki za nekaj let, dasi so tudi ti zelo koristni. Bog potrebuje mladih ljudi, ki dajo svoje življenje popolnoma v službo misijonstva.

Naše bogastvo je Kristus

Ali ni kristjan, ki pusti pogane pred pragom skupne hiše v telesni in duševni bedi kot ubogega Lazarja, pravi požrešni bogatin? Vpraša pa se tudi, ali je naša miza res tako bogato založena. Sodobnost pozna čudne kristjane. Nasproti nekrščanskim verstvom imajo nekake občutke manjvrednosti.

Resnično se najdejo tudi „plemeniti pagani“ in zelo ubožni kristjani, preleni, da bi stegnili roko po hrani v Očetovi hiši; najdejo se tudi bivši kristjani, ki jih je kot izgubljenega sina premamil svet zunaj. A občutki manjvrednosti so znamenje, da taki kristjani in bivši kristjani sploh ne vedo, kaj nam je Kristus podaril že zdaj — namreč vse, kot je zapisal sv. Pavel (Rim. 8, 32).

Občutki manjvrednosti v nekaterih „kristjanih“ nikakor niso znak krščanske ponižnosti, pač pa posledica zmedenih pojmov, kot da bi bilo bogastvo kristjana njegova zasluga, ne pa nezaslужen dar božji. Taki kristjani ne znajo ločiti med neskončnim bogastvom, ki nam ga je Kristus že tu podaril, pa vporabo ali zlorabo tega bogastva; najhujša zloraba je vprav obnašanje požrešnega bogatina, ko te nezaslужene dragocenosti sebično in brezbrizno za zveličanje tišči zase.

Pohod poganov?

Čuje pa se tudi tale ugovor: Pogani se svoje duševne bede ne zavedajo, v podedovanem verstvu so kar zadovoljni in ne čutijo nobenega nagnjenja, da bi se odzvali povabilu k pogrneni mizi v Očetovi hiši. Čemu torej misijoni?

Odkod pa je potem v Aziji in Afriki obilno poganjanje novih verstev in ideologij? Odkod prizadevanje svoje verstvo cepiti s krščanskimi idejami, kot poskuša indijski predsednik Rhadhakrišnan in toliko drugih? Ali niso to poskusi prodora iz starega poganstva v novo, še nerazumljeno, pa vendar kot „krščansko“ zasluteno in zaželjeno prihodnost? Ali ne deluje v teh prizadevanjih milost Svetega Duha? Ali niso to učinki stalnega, sicer še površnega stika s krščanstvom, pogosto le sekulariziranega?

Vzhodne religije se ne morejo več vrniti v čas pred stikom s krščanstvom. Tudi v svojih starih običajih iščejo pod njegovim vplivom globljega, milejšega človečanstva. In Kristus je utelešena „božja ljudomilost“ (Tit. 3. 4). Temu iskanju se mora pridružiti Cekev po misijonih kot sobesednica, tako kot se je Jezus pridružil učencema na poti v Emaus.

Čemu torej misijonstvo? Na to je enkrat za vselej odgovoril sv. Pavel: Kako naj pagani doženejo, da je njihovo verstvo uboštvo, če ne vedo za Kristusovo bogastvo? Kako naj to dožive, če jim mi te zaklade predstavimo kot nekaj malo vrednega, ali če celo o njih molčimo? „Kako naj verujejo v Tega, ki je bogat za vse, tudi za pogane... , ako o njem ne slišijo? Kako pa naj slišijo o Kristusu (bogastvu tudi za pogane), ako jim o njem nihče ne pripoveduje?“ (Rim. 10 in 11.)

Mogoče je, da jim o Kristusu ne pripovedujemo s cinično „tolažbo“, da jih Bog more rešiti tudi brez misijonov. To je res, hvala Bogu: pagani se morejo rešiti tudi „zunaj“, brez misijonov. Pa mi? Ubogi Lazar zunaj pred vrati je bil zveličan, požrešni bogatin znotraj za mizo pa je bil pogubljen. Misijonsko vprašanje je najbolj pereče vprašanje za krščansko vest. Zakaj ne moremo kristjani s svojim misijonskim pričevanjem prepričati množice naših „brezimnih“ bratov v Aziji in Afriki in jih nagniti, da bi vstopili v Očetovo hišo? Ali smo krivi mi — ker odpovedujemo v misijonskih naporih, ker se med

seboj prepiramo in smo se ločili? Ali so krivi oni, nekristjani — ker ne odgovarjajo na klice milosti, saj je „Kristus križani za Jude pohujšanje, za pogane pa nespamet“. (1 Kor. 1, 23) Ali pa zanje še ni bila ura milosti in še niso poklicani? Seveda se ne smemo izgovarjati na skrivnost božjega izbora in s tem opravičevati svoje misijonske neuspehe. Čeprav namreč ne poznamo časa, ki ga je Oče določil, smo „prejeli moč Svetega Duha“ za misijonsko pričevanje „do zemeljskih meja“.

Samo mimogrede bodi omenjeno, da je v egoizmu in brezbriznosti glede zveličanja drugih, če temu zapademo mi, otroci Očetove hiše, skrito tudi zaničevanje Boga. Vseeno nam je, ako Stvarnika in Očeta ne poznajo, časte in ljubijo vsi ljudje, kot mu pritiče že na zemlji. Teocentrizem ljubezni do Boga in Kristusa nas še bolj bitno obveže, da se posvečamo misijonskemu delu, kot antropocentrizem ljubezni do bližnjega. Seveda pa je najgloblja skrivnost ljubezni do bližnjega prav ljubezen do Boga.

Zadnje zasedanje II. Vatikanskega koncila se je začelo in bo tudi za misijone prineslo važne odločitve. Ta pa ne bodo zadnji koraki k „aggiornamentu“ misijonstva, ampak le prvi. Tako upamo in za to molimo!

(Po uvodnem članku *Der reiche Prasser*, ki ga je napisal jezuit Jožef A. Otto v reviji *Die katholischen Missionen*, št. 4 (julij - avgust) I. 1965 str. 111 - 118.)

Množica salezijanskih novomašnikov iz najrazličnejših misijonskih dežel, ki so bili leta 1959 posvečeni v Messini, Italiji. Nosilci Kristusove Cerkve v svet!

POŠLJI DELAVCEV NA SVOJO ŽETEV!

MISEL K VPRAŠANJU NOVIH SLOVENSКИH MISIJSKIH POKLICEV

V uvodnem članku te številke Katoliških misijonov, ki izide za misijonsko nedeljo in v času zadnjega zasedanja vesoljnega cerkvenega zbora, na katerem se bodo določile tudi nove smernice za bodoče misijonske akcije svete Cerkve, se poudarja, kako aktualni in vedno bolj potrebni so tudi danes in v bodoče duhovniški in redovniški misijonski poklici.

Slovenski narod, narod misijonarjev velikega formata, Barage, Knobleharja in drugih, je v tem najvažnejšem misijonskem delu takorekoč sterilen, neplođen že četrto stoletja. Le iz slovenskega zamejstva je odšlo nekaj novih misijonarjev na misijonsko polje, a povprečno komaj po eden na leto... , veliko več pa jih je v tem času ali moralo zapustiti misijonsko polje ali pa so umrli. Tako štejemo danes Slovenci v misijonih komaj kakih šestdeset misijonskih delavcev in delavk.

To je vsekakor našemu narodu in višini njegovega katolištva pač neprimereno majhno število... Zavest hvaležnosti za sveto vero, vprašanje življenjskosti naše narodne celice v skrivnostnem Kristusovem telesu Cerkvi, čut soodgovornosti za vpostavitev miru Kristusovega v kraljestvu Kristusovem na svetu — vse to nas mora pripraviti do tega, da se resneje lotevamo vprašanja slovenskih misijonskih poklicev, tako oni v domovini kakor mi v tujini. In mi v tujini še posebno zato, ker nas je razmeroma zelo velik odstotek in ker uživamo popolno svobodo ter imamo večje možnosti na razpolago... Naj nam ne bo v potuho pretveza, da še za reševanje vere v domovini ni tam dovolj poklicev ali da smo v tujini preveč odsekani od narodovega telesa, da bi se mogli čutiti dolžne za sodelovanje s celotnim narodom v tej prevažni naši verski zadevi! Danes in v bodoče so in bodo marsikje razmere take, kakor so bile v prvih časih krščanstva, ko so morali novi apostoli vstajati sredi preganjanja in odhajati v tuje dežele, čeprav doma še davno ni bilo vse Kristusovo... Ni več mogoče vztrajati pri čakanju takozvanih boljših časov, to čakanje zmorejo le duhovni lenuhi in morda — utopisti.

Cerkev živi in dela bolj kot kdaj in se pripravlja na delo v vsakršnih, še tako težkih okoliščinah. Tudi Slovenci doma in v tujini, ki se uspešno borimo za obstanek, moramo gledati, da kljub spremenjenim razmeram sodelujemo s celotno Cerkvijo pri njenem junaško vztrajnem poslanstvu: Pojdite in učite vse narode in krščujte jih... .

Čim bolj blesti v krščanski ideologiji velika resnica o svobodi vere, tem večja naloga, tem težje delo čaka krščanske apostole: **Prikazati božjo resnico in ljubezen v tako prepričljivi luči, da bodo narodi zahrepeneli po življenju iz te Resnice in ljubezni in da se je bodo svobodno oklenili, iz tega edinega najčistejšega razloga.**

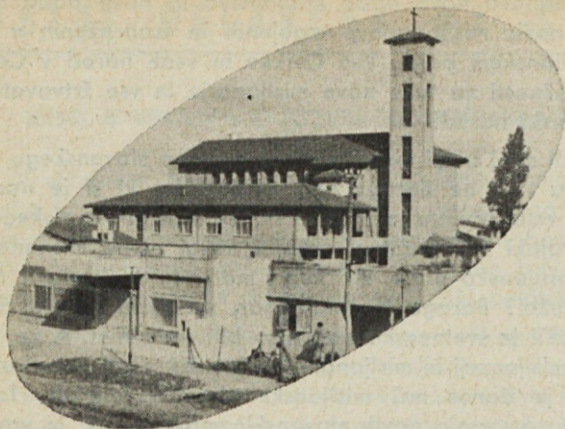
Nova doba v Cerkvi prinaša novo dobo misijonstva in nova doba misijonstva bo terjala novih množic misijonarjev, vzgojenih in izobraženih v luči novih potreb akcije na misijonskem polju. Vsa Cerkev in vsak narod v Cerkvi bo moral preresno iskati možnosti za take nove misijonarje in vse žrtvovati za njih oblikovanje. Tudi slovenski narod!

Morda mnogih doslej tudi med nami niso jemali resno tega slovenskega verskega problema. Zdi se, da tudi ne Baragovega misijonišča, ki si je nadelo cilj, vsaj v okviru slovenske veje misijonske družbe sv. Vincencija Pavelskega, v kolikor živi in deluje med rojaki v zamejstvu, vzgojiti nekaj novih misijonarjev in jih sčasoma poslati na misijonsko polje. Ali koga moti to, da bodo ti misijonarji pripadali redovni družbi? Baraga in Knoblehar, pa njuni sodelavci — to so bili misijonarji, ki so izšli iz svetnega klera, niso bili redovniki. A za temi so bili domala vsi slovenski misijonarji in misijonarke redovniki te ali one družbe. Edini neredovnik misijonar je danes naš misijonski zdravnik laik dr. Janez Janež. Ustanova, ki se trudi za vzgojo novih slovenskih misijonarjev, je vredna misijonske opore celotne skupnosti, in kjer koli se pojavi še drugod med nami kaj podobnega, bo prav tako vredno te naše skupne misijonske opore, pa naj pripada ali svetnemu kleru ali kateri koli redovni družbi. Za skupno slovensko stvar gre!

L. L. C.M.

„Žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej gospoda žetve, da pošlje delavcev na svojo žetev!“ To govori Kristus tudi vsem nam! Molimo in delajmo za nove slovenske misijonske poklice!

V BARAGOVO MISIJONIŠČE!

Baragovo misijonišče v Slovenski vasi v Lanusu pri Buenos Airesu sprejema v šolanje in vzgojo slovenske fante, katerih starši in sami **ne izključujejo duhovniškega in misijonskega poklica.**

Letos sprejema fante za 5. in 6. razred ljudske šole in za prvo in drugo gimnazijo. Poleg tega sprejema kandidate tudi za tretjo, četrto in peto gimnazijo, katere pošlje v družbeni kolegij v Escobar.

Fantje ne obiskujejo zunanje šole, ampak prejemajo do tretje gimnazije **ves pouk v misijonišču**, kjer poučujejo slovenski duhovniki in laiki. Zavod je del javno priznanega družbenega kolegija v Escobarju, kamor gredo gojenci po drugi ali tretji gimnaziji dokončavat študije, in zato prejmejo od oblasti priznana spričevala.

Poleg zunanjih gojencev iz Slovenske vasi in okolice se sprejemajo tudi notranji gojenci od drugod, ki imajo v misijonišču popolno oskrbo in vzgojo, dočim gredo oni iz Slovenske vasi opoldne in zvečer domov.

Zaradi vzvišenega cilja Baragovega misijonišča stremi vzgoja kakor tudi pouk gojencev po čim višji stopnji.

Slovenska vas, v kateri se nahaja Baragovo misijonišče, nudi izrazito domače slovensko okolje, kar narodno vzgojo izredno olajšuje in bogati. Šolnina oziroma vzdrževalnina je izredno nizka, prilagojena možnosti staršev. Posebno obetajoči, pa revni gojenci se vzdržujejo tudi brezplačno s pomočjo plemenitih dobrotnikov Baragovega misijonišča.

Pismene ali osebne prijave superiorju Baragovega misijonišča, Loubet 4029, Remedios de Escalada, Prov. Buenos Aires.

Vodstvo Baragovega misijonišča

OCEAN IN ŽITNA POLJA

IZ V MARIBORU LANI IZDANE RAZMNOŽENINE „KRALJICA DVEH SVETOV“, KI JO JE NAPISAL O. JOŽE KOKALJ D. J.

Odrešenik sveta je človeški rod primerjal z oceanom in žitnimi polji. „Odrinite na globoko in vrzite mreže za lov“, je zapovedal svojim apostolom.

„Toda, Gospod, kdo sem jaz?“

„Ne boj se, odslej boš ljudi lovil!“

Ob drugi priložnosti je apostolom pokazal rumeno žitno polje, obloženo z žitnim klasjem: „Prositate Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev.“

Od takrat vsaka generacija daje Odrešeniku sveta nove ribiče za lov na oceanu človeške družbe in nove delavce za Očetovo polje. Trudijo se — včasih v vihnih nočeh sredi razburkanih valov ali v žgočem soncu sredi zlatega klasja, včasih pa v potrpežljivem čakanju in mirni morski gladini in ob prijetnem šumenju bogatih polj. Delajo neutrudno, saj ladja sv. Cerkve še ni napolnjena, zrelo zrnje z žitnih polj še ni spravljeno v Očetovo žitnico.

Ribiči in žanjci, pogumno na delo!

2.700 milijonov ljudi je danes izven Kristusove ladje na razburkanem oceanu človeške družbe. Ko bi vsi nekrščeni naše dobe stopali mimo nas v štiristopih, vsako sekundo štirje, bi korakali mimo nas 18 let!

Ribiči, pohitite, žanjci, podvizajte se!

* * *

Apostoli so ponesli evangelij — veselo vest odrešenja — vsem takrat znanim delom sveta. V 6. stoletju je sv. Kolumban s svojimi redovniki odrinil na evropsko celino iz Irske in svoje apostole poslal na vse strani. V istem stoletju se je sv. Avguštin s štiridesetimi redovniki izkrcal v Angliji. V začetku osmega stoletja je sv. Bonifacij začel s pokristjanjenjem Germanov. Sveta solunska brata Ciril in Metod sta Kristusa oznanjala slovanskim rodovom.

V srednjem veku so odhajali v svet predvsem frančiškani in dominikanci, pozneje jezuiti, salezijanci, lazaristi, kapucini in velikodušne čete apostolov iz različnih redovnih družb. V novejšem času so se jim pridružili katoliški laiki.

Ustanovitelj misijonske družbe „Belih očetov“ je slavni organizator Cerkve v Severni Afriki — kardinal Lavigérie. Ko je spoznal veliko potrebo misijonskih področij, je pisal v semenišča, mladim pripravnikom za duhovniški poklic:

„Potrebujem navdušenih mož, ki so polni apostolskega duha, poguma, žive vere in pripravljenosti na odpoved. Res jim ne morem ničesar drugega obljubiti kot uboštvo, trpljenje in najrazličnejše težave, ki jih srečujemo v neznanih in težko dostopnih deželah. Morda jih na koncu čaka tudi mučeniška smrt. Toda bodite prepričani, da me prav to navdaja z upanjem v uspeh moje prošnje. Tudi naš Gospod ni drugače govoril in v njegovem imenu ponavljam tudi jaz: “Stisko boste imeli na svetu’.“

Kardinal Lavigérie je pravilno presodil velikodušnost mladih apostolov.

Vsaka generacija jih daje. Dobila jih je takrat severna Afrika, dobivajo jih danes vsa misijonska področja.

Na železniški postaji v Veroni se je poslavljaj mladi misijonar Daniel pred odhodom na svoje apostolsko polje...

„Oče, ti veš, kako te imam rad. Vendar ti povem: Ko bi imel 50 očetov, bi vse zapustil iz ljubezni do Boga in Afrike.“

„In jaz — ko bi imel 50 Danielov, bi prav rad vse daroval Bogu in Afriki.“

* * *

Papež Benedikt XV. je orisal lik Kristusovega apostola s temi besedami: „Misijonar mora imeti vedno pred očmi vzvišenost svojega poklica. Tistim, ki še blodijo v smrtni senci, mora odpreti vhod v nebesa; to je popolnoma božje delo, ki presega slabotne človeške sile. Vsakemu misijonarju Gospod govori: „Pozabi svoj narod in hišo svojega očeta!“ Pozabiti mora, da ne širi svetne oblasti, ampak Kristusovo kraljestvo. Povsod mora nastopati tako, da ga brez vsakega dvoma takoj spoznajo kot služabnika tiste vere, ki sprejema v svoje naročje vse narode, vse ljudi, ki častijo Boga v duhu in resnici. Zanj ne sme biti „ne pogana, ne Juda, ne barbara, ne Skita, ne sužnja in svobodnega, ampak mora v vsakem in v vseh slediti samo Kristusu.“

Takšnih apostolov, ki so zapustili svojo domovino, ima danes sveta katoliška Cerkev okrog 130.000. Največ je Špancev (30.000), nemško govorečih katoličanov (25.000), Francozov (21.000), Belgijcev (15.000), Nizozemcev (15.000), Amerikancev in Kanadčanov (11.000), Italijanov (9.000), kanadska škofija „Tri reke“, v kateri je le 220.000 katoličanov, ima v misijonih 211 apostolov.

Kljub visokemu številu apostolskih delavcev je žanjcev na Gospodovih poljih premalo. Neki obiskovavec Južne Amerike je zapisal žalostno poročilo: „Videl sem duhovnika, ki je odpustil več sto vernikov, ki so se hoteli spovedati; ni namreč imel časa, saj je edini duhovnik na področju, kjer živi 87.000 vernikov, in se mu je mudilo h drugi kapeli.“

* * *

11. oktobra 1959. leta se je v razkošni baziliki sv. Petra v Rimu zbralo nad 500 novih misijonarjev, ki so pokleknili pred svetega očeta Janeza XXIII. in od njega prejeli misijonski križ in blagoslov pred odhodom v Afriko in Azijo. Med njimi je bilo 314 mož iz 26 narodov, 183 redovnic, 7 misijonskih zdravnikov iz Padove in nekaj mladih zakonskih parov laičnih misijonarjev.

Sveti oče je bil vidno ganjen, ko je gledal pred seboj 500 mladih, ki se odpravljajo kot ribiči na ocean človeške družbe in kot žanjci na Očetova žitna polja.

S posebno nežnostjo jim je spregovoril:

„Ljubljeni sinovi — misijonarji!... Neizmerna sreča in ginjenost se združujeta v mojem srcu. Čutim se presrečnega, ko dajem vam in vsem misijonarjem svoje priznanje za vaš iskreni odziv Kristusovemu klicu... Ljudstva vas čakajo... Pogum torej! Sveta Cerkev je prejela od svojega ustanovitelja poslanstvo iti med vse narode, jih združiti v eno samo družino in nobena človeška sila, nobena težava in zapreka ne sme ovirati tega misijonskega poleta... Znamenje križa, ki smo ga izročili slehernemu od vas kot zastavo in spremljevalca vašega poslanstva, vas bo spominjalo na pot, ki

500 novih misijonarjev prihaja v baziliko sv. Petra v Rimu, kjer jim bo Janez XXIII. govoril o veličini njihovega poklica.

Jo morate prehoditi... Na les pribiti Kristus, izničen po stvarnem trpljenju, širi svoje roke, da bi objel vse ljudi. On vas bo poučil, koliko stane odrešenje sveta ..

Glej, o Gospod, te svoje otroke, duhovnike, redovnice in laike, ki zapuščajo vse, da bodo pričeli Tvoje besede in Tvoje ljubezni... Podpiraj jih v trenutkih težav, ohranaj njihove moči, utrjuj njihova srca, kronaj z duhovnimi zmagami njihovo delo... Naj jim Tvoje znamenje križa govori o junaštvu, odpovedi in miru. Naj jim služi kot navdih in kot vodnik, kot luč in moč, da se bo po njihovem delu slava Tvojega blagoslovljenega imena vsak dan bolj širila v svetu...“

* * *

Vse Kristusove apostole pa spremlja na križpotjih sveta tudi Ona, ki je Kraljica apostolov.

Veste, kako se je od doma poslovil p. Damijan, slavni oče gobavcev?

Pred odhodom je stopil z materjo v kapelico ob poti in pokleknil pred Marijin oltar. Ko sta dolgo skupaj molila, je bodoči apostol gobavcev vstal in pokazal z roko na Marijo, ki je na Kalvariji darovala svojega Sina; potem je brez besed objel jokajočo mater in odšel...

Vabilo ga je šumenje širnega oceana in zlató zrelih žitnih polj...

VESOLJNA CERKEV

IZ O. JOŽETA KOKALJA D. J. KNJIGE „KRALJICA DVEH SVETOV“

Na binkošti 1960 je evropska televizijska mreža prenašala zanimivo mašo iz Belgije. Prireditelji so hoteli na učinkovit in lahek način pokazati, da je Kristusova Cerkev vesoljna. Duhovnik, ki je daroval sv. daritev, je bil črнец. . . Verniki ob oltarju so bili iz raznih narodov — Iz Evrope, Indonezije, Kitajske, Afrike in Amerike. Diakon je zapel evangelij v latinščini: „Svoj mir vam zapustim, svoj mir vam dam. . .“ V svojih jezikih so nato evangelij zapeli duhovniki iz Francije, Italije, Anglije, Kitajske, arabskih dežel in Afrike.

To je bil lep spomin na prve binkošti, rojstni dan Kristusove Cerkve. Takrat je Peter spregovoril pred množico na jeruzalemskem trgu. . . Med prvimi sprebrnjenci so bili verniki z vseh strani tedanjega kulturnega sveta.

Ko so apostoli odšli v Rim, Malo Azijo, Egipt in Indijo, so bili polni apostolske gorečnosti in ne smemo si jih predstavljati kot starce s kakšnimi bradami; tako jih je slikal Leonardo da Vinci in drugi umetniki. V resnici pa so to bili možje v mlajših in zrelih letih, polni energije, osvajavci mladostnega duha, primerni za največjo nalogo, ki je kdaj bila zaupana skupini preprostih ljudi: „Pojdite po vsem svetu in učite vse narode.“

Istega duha je bil sv. Patrik, ko je prinašal vero Ircem, sv. Avguštin, ki je Kristusov Križ zasadil v Angliji, sv. Bonifacij, ki je postal apostol Germanov, in sveta sclunska brata, blagovestnika naših slovanskih prednikov. Zaradi spoznanja, da je Cerkev vesoljna, namenjena vsem rodovom, so odhajali kapucini v Brazilijo, Kitajsko in Indijo, oblati Marije Brezmadežne med Eskime, jezuiti na Japonsko, beli očetje v Afriko, salezijanci, lazaristi in sinovi sv. Frančiška po širnih predelih Afrike in Azije.

Ob smrti apostolov je bilo 1 milijon katoličanov; v desetem stoletju 10 milijonov; v šestnajstem stoletju 120 milijonov, danes pa 500 milijonov.

* * *

Vesoljnost katoliške Cerkve je z izrednim poudarkom naglasil papež Janez XXIII.

8. maja 1960 je posvetil 14 misijonskih škofov. Pri tej priložnosti je spregovoril:

„Kristusova Cerkev in z njo vsi, ki jim bije srce v vesoljni ljubezni, je prisotna povsod, kjer dozoreva usoda narodov. Ni rojena šele včeraj, 20 stoletij živi in se bori — ne z orožjem nasilja, ampak ljubezni, molitve in žrtve; temu orožju ni enakega in je nepremagljivo, ker je orožje božjega Ustanovitelja, ki je dejal v najbolj slovesni uri svojega življenja: ‘Ne bojte se, jaz sem svet premagal!’“

Janez XXIII. je kot poglavar vesoljne Cerkve bil zaskrbljen za ves svet. Mislil je na skrivnostno Azijo, ki je ne samo prostrana, ampak tudi gosto naseljena; od desetih ljudi na svetu so štirje iz Kitajske, Indije ali Indonezije. Skoraj vsi so izven Kristusovega kraljestva.

In vendar je luč vere bila prižgana na vzhodu. V vsej Aziji je manj katoličanov kot v Franciji. Žetev je velika, delavcev pa malo.

Janez XXIII. se je posebno rad oziral proti Afriki. Tam se prebujajo narodi, tam je žetev Kristusove Cerkve najbogatejša. Polja so bela, število katoličanov pa vsako leto za 1 milijon večje.

5. junija 1960 je Janez XXIII spregovoril afriškim vernikom: „Kristjana Afrike objema Cerkev z isto ljubeznijo kot vse druge svoje sinove, saj je Cerkev skupna domovina duš. Veseli smo, da lahko izrazimo svoje veliko zadoščenje, ko vidimo, kako postopoma postajate neodvisni. Cerkev se raduje in zaupa volji teh mladih držav; naj zavzemajo mesto, ki jih čaka v zboru narodov.“

Ko je papež imenoval tri kardinale iz misijonskih dežel — iz Afrike, Japonske in Filipinov — jih je pozdravil kot „predstavnik mladosti katolicizma, ki se širi po vseh kontinentih s poletom apostolskih časov.“ Ko se je ob slovesnosti v baziliki sv. Petra prvi črni kardinal pomikal proti svetemu očetu, je množica proti pričakovanju in navadi začela burno ploskati. V očeh mnogih bogoslovcev, redovnic in vernikov so opazili solze, ko so beli

apostoli poklekovali pred predstavnikom črne Afrike in spoštljivo prosili za njegov blagoslov.

* * *

Svetega očeta Janeza XXIII. so z globoko žalostjo pokopali v cerkvi sv. Petra.

Tu je grob prvega papeža, sv. Petra. Od 260 Kristusovih namestnikov jih 139 počiva v tej največji baziliki. Drugi so zaradi preganjanj, nemirov in vojn morali zapustiti Rim.

Tu počiva telo cesarja Otona II., ki ga je v Rimu leta 963 kuga položila na mrtvaško posteljo. Zraven njega je položeno telo nemškega papeža Gregorja V. V isti cerkvi počiva telo švedske kraljice Kristine in angleškega papeža Hadrijana. Poseben znak nas opozarja, da je bila cerkev sv. Petra tisti zgodovinski kraj, kjer je za božič leta 800 papež Leon III. okronal Karla Velikega. Sveže rože krasijo grob Pija XII. in Janeza XXIII.

S kupole sv. Petra se razširja pogled na Berninijeve stebre, ki obkrožajo znameniti trg pred baziliko. 140 kipov svetnikov stoji na robu te kolonade. Med svetniki so mučenci, papeži, redovniki, cerkveni učeniški vseh časov cerkvene zgodovine.

Generacije se menjajo, papeži umirajo in zasedajo Petrov prestol, Cerkev pa ostaja vedno ista — ena, sveta, katoliška in apostolska. Sredi valov zgodovine stoji kot skala, ki je reka življenja ne more premakniti. Sprejema vse narode in vse stanove; priča je nastajanja in propadanja vladarskih dinastij, narodov in celih kultur.

* * *

Za Janezom XXIII. je prevzel vodstvo Cerkve sveti oče Pavel VI. V otvoritvenem govoru pri začetku drugega zasedanja cerkvenega zbora je pred celim svetom razodel svoje zanimanje za vse probleme sodobnega človeštva. Govoril je z navdušenjem in mladostno gorečnostjo o Kristusu, ki je naš vodja; rekel je, da bo koncil spodbudil v Cerkvi nove energije in da se bo Cerkev pomladila v svoji prvotni moči.

O zvezi med Cerkvijo in sodobnim svetom je Pavel VI. omenil, da je namen cerkvenega zbora, da se zgradi most med Kristusovim naukom in sodobno družbo. Cerkev je kot kvas, ki daje življenje tej družbi; njena temeljna dolžnost je, da človeškemu rodu — pa naj bo v kakršnem koli stanju — razglasi evangelij.

Vesoljni cerkveni zbor je najlepše ogledalo razširjenosti božjega kraljestva po vsem svetu. Prvič v zgodovini Kristusovega skrivnostnega telesa je bilo zbrano toliko število naslednikov apostolov. 600 škofov iz misijonskih dežel pomeni predstavninstvo mladih katoliških občestev na azijskem in afriškem kontinentu. To so borci na mejah Cerkve, ki nosijo s seboj bogastvo najrazličnejših kultur in sveže ideje v novih možnostih, boljših metodah in učinkovitejših sredstvih za širjenje Kristusovega kraljestva. Njihove škofije se nenehno razvijajo, v njih je mnogo vere, požrtvovalnosti in svežih duhovnih sil. Nekateri predstavljajo tista področja, ki so danes za Cerkev posebna tolažba; v črni Afriki imajo največje ciborije na svetu.

To je koncil na pragu atomske dobe, na prehodu v enaindvajseto stoletje, sredi nenehnega razvoja tehnike, nastajanja novih držav in razpada ko-

lonialnih posesti. Očetje cerkvenega zbora so poslali slovesno sporočilo vsem ljudem: „Zbrani smo tukaj iz vseh narodov pod nebom in nosimo v svojih srcih skrbi vseh nam zaupanih ljudstev, njihove duhovne in telesne stiske, trpljenje, hrepenenje in upe...“

* * *

Nebeško kraljestvo je podobno kvasu, ki ga je vzela žena in ga primešala trem mericam moke...

Veste, kdo je ta žena?

Tista, ki je človeškemu rodu prinesla Odrešenika in z njim odrešenje, milost in božji nauk, Kraljica sveta.

Njej je — v prelepi molitvi — zaklical Pavel VI.:

„Poglej, o Marija, celo človeštvo, ta moderni svet, v katerem po božjem načrtu živimo in delamo. To je svet, ki se obrača od Kristusove luči, potem pa ječi in joka v senci strahu, ki ga je sam s svojim prestopkom povzročil. Tvoj sladki glas, poln ljubezni do človeka, o najlepša med devicami, o najvzvišenejša med materami, o blagoslovljena med ženami, naj povabi ta svet, da bo obrnil svoj pogled k življenju, ki je luč ljudi, k Tebi, ki kažeš na Kristusa, edino in največjo luč sveta...“

Po Marijinih stopinjah: Kitajske misijonarke v Hong-Kongu, ki jih duhovno vodi naš misijonar Joško Geder S.D.B. (drugi od leve).

SMRT BIVŠEGA MISIJONARJA

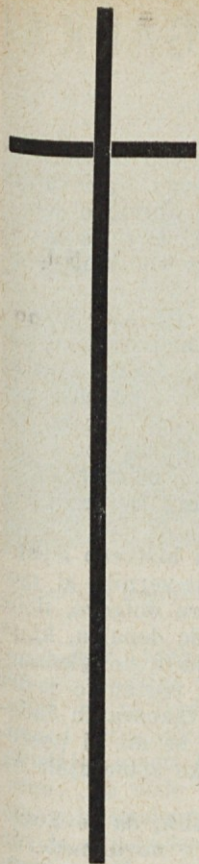
† MISIJONSKI BRAT CIRIL VERDNIK C. M.

Pred nekako tremi meseci se je zgodilo: Misijonar Boljka Stanko C.M. in misijonski brat Ciril Verdnik C.M. sta v družbi dveh kanadskih rojakov hitela z avtom po cesti tam nekje pri Montrealu v Kanadi. Na lepem se zadene v njih voz drug avtomobil, ki jih je hotel prehiteti. Sunek je bil za brata Verdnika tako nesrečen, da je dobil resne poškodbe, zlasti na glavi. Dočim je g. Boljka svoje tudi težke, a ne nevarne poškodbe kmalu prebolel, bratu Verdniku kljub takojšnji operaciji in skrbnemu nadaljnjemu zdravljenju ni šlo na bolje in po mesecih trpljenja v bolnišnici so ga 13. septembra 1965 pokopali v Torontu.

Pokojni brat Ciril je bil vse življenje goreč misijonski delavec. V misijonsko družbo je vstopil zato, da bi postal misijonar. Dokler ni dosegel tega cilja, je z veliko vnemo pomagal v Ljubljani pri misijonskem zaledju, po drugi svetovni vojni pa je dosegel poklic misijonarja na Kitajskem, nazadnje, skozi 12 let, pa je bistveno sodeloval pri misijonskih akcijah slovenskih naseljencev v Torontu in nazadnje v Montrealu.

Brat Ciril Verdnik je bil rojen 24. aprila 1908 v Zgornji Ložnici. V misijonsko družbo sv. Vincencija Pavelskega je vstopil 18 let star, leta 1926. Najdalje je deloval pri Srcu Jezusovem na Taboru, v provincialni hiši slovenskih lazaristov, kjer je opravljal službo krojača in vratarja. Duhovniki in ljudje, ki so prihajali v misijonski hišo, so ga imeli zelo radi zaradi njegove izredne ljubeznivosti in uslužnosti. Sobratje so ga cenili kot vzornega brata-laika, ki je ljubil družbo, zanj delal in molil. A najvišji cilj njegove vneme je bil misijonski poklic. Kot protikomunistični begunec je na poziv v Rimu bivajočih sobratov prišel iz Avstrije v Italijo, da se z ostalimi novimi misijonarji „Baragovega kitajskega misijona“ poda na polje svojih misijonskih želja. Po dolgotrajni in težki vožnji z ladjo, na kateri je spremljal ves misijonski tovor ostalih, ki so potovali z letali, je prišel v Šanghaj in je bil nadvse koristen sodelavec v tamkajšnjih misijonskih ustanovah francoskih lazaristov, čakajoč, da vsak čas odide v svoj delovni delokrog v „Baragov kitajski misijon“ v provinci Kiangsi, ki se je tako lepo razvijal. A še preden je do tega prišlo, so komunisti zavladali po vsej Kitajski, končno tudi v Šanghaju, iz katerega se je moral brat Verdnik s težkim srcem umakniti in se podati v Rim, odkoder je šel v svoj novi življenjski delokrog, v pravkar ustanovljeno slovensko župnijo Marije Pomagaj v Torontu, kjer je deloval skozi 12 let, prav do zadnjega časa, ko je bil v pomoč novemu župniku g. Boljku dodeljen v Montreal za delo med rojaki.

Slovenska misijonska akcija v zamejstvu dolguje blagopokojnemu bratu Cirilu zelo veliko: Da se je med rojaki v Torontu misijonska misel tako razmahnila, da je tamkaj toliko „Katoliških misijonov“, da so leto za letom prirejali misijonske prireditve, da se je zadnja leta organizirala na Slovenski pristavi že tradicionalna „misijonska parada“, v kateri je pokojni navadno predstavljal dolgobradega kitajskega modrijana — to je bilo v veliki meri sad Verdnikove misijonske iznajdljivosti in goreče ljubezni. Sam bivši misijonar, je ljubil mi-

Pokojni brat Ciril Verdnik CM s Kitajčki v Šanghaju

sijonarje in misijone do zadnjega. Takoj ko je z. Boljkom pršel v Montreal, kjer dotlej med rojaki domala ni bilo slovenske misijonske akcije, je bila ena njegovih prvih skrbi, pridobiti vsaj nekaj misijonskih sodelavcev in dobrotnikov, in že smo prejeli od njega prve nove naročnike KM in prve misijonske darove od te skupine slovenskih naseljencev v Kanadi.

Že zadnje mesece je bila občutena vrzel, ki jo je v misijonski dejavnosti kanadskih rojakov zasekala nesreča br. Cirila. Z bolniške postelje, skoraj nezavesten, pač ni mogel vplivati in delati za svoje ljube misijone. A zdaj je rešen vezi bolezni, njegova duša je prosto in svobodno, tako upamo, poletela k Vélíkemu Misijonarju, ne le po zasluženo plačilo, ampak na novo misijonsko delo priprošnjika za slovensko zamejsko misijonsko akcijo.

Dragi brat Ciril, prosi za nas pri Bogu, v katerem uživaj polnost tiste ljubezni, katere odsvit si bil v svojem zemskem življenju!

L. L. C.M.

DOBRO IN SLABO V SOKA GAKKAI

Oče VLADIMIR KOS S.J., Tokio

Pri zadnjih volitvah, v začetku julija 1965, v mestno tokijsko zbornico so zopet zmagali verniki neobudističnega, militantskega Učenega društva za vrednostno ustvarjanje, po japonsko Sôka Gákkaï. Niso pobili liberalno demokratičnih, ne socialistov; a dosegli so praktično tisto število, ki so si ga zastavili. V bodoče bodo lahko manevrirali in odločali večino, tako na desno liberalno demokratičnih, kot na levo socialistov in komunistov.

Nekaj dni pred volitvami so po hišah na tokijski periferiji, kjer bivam, organizirali dnevne molitvene ure in glas njihovega tipično budističnega ponavljanja zmeraj istih besed je donel in motil in bičal stene spečih zjutraj in trudnih sosedov zvečer. V stanovanjskem bloku, deset minut od naše postojanke, se tudi po volitvah zvečer zbirajo in s povzdignjenimi rokami na glas in monotonno ponavljajo budistično molitev zaupanja v Budo, kot si ga ta sekta predstavlja. Delavci, delavke, starci, starke, uslužbenci, uslužbenke — bolj proletariat, ki dela z glavo, kot pa oni, ki gara z rokami. In predvsem mladi ljudje v povprečni dobi 25 do 35 let.

Lahko vprašate koga v našem delu Tokia, kaj se mu zdi bistveno lepega na tem gibanju, in odgovoril bo: medsebojna pomoč. Ljudje-verniki si morejo izposoditi denar na cenen način, zamorejo plačati stare dolgove, dobe nove odjemalce-vernike, z eno besedo: odpre se jim dostop do denarja, ki je eden najglobljih hrepenenj japonskega srca, povprečno in naravno gledano. Ljudje, ki jih je mučila zavest preteklega greha ali zloma, postanejo vedri in takorekoč pozabijo na preteklost. Čul sem celo govorce o takozvanih čudežih, ki so se baje zgodili na težko bolnih vernikih, a doslej se mi ni posrečilo, da bi našel dokument in dokumente, ki bi vsaj nekoliko spominjali na resnost in stvarnost lurških zdravniških pomoči.

Izvemši torej tako baje o čudežih, ali ne boste mislili, da je Soga-kkai hvalevredno gibanje, ki naj prinese svet in budizem v novo moderno sorazmerje? Ali se vam ne zdi, da je Soka Gakkai tipičen primer silnih dimenzij, ki leže neizrabljene v naših dušah in ki jih pravilno organizirana ljubezen do bližnjega oživi in uporabi v svoj blagoslov? Končno je možno tudi neke vrste navdušenje za tretjo politično silo v japonskem življenju; posebno ako se — kot v prenekaterih časopisih — liberalnih demokratov drži naziv kapitalistov in degenerirancev, socialistično-komunistične stanke pa nalepek: revolucionarji, peta kolona in žonglerji. Zdi se, da bo ta nova politična stranka, ki jo je Soka Gakkai ustvarila iz vrst svojih vernikov pod imenom Ko-Mei-To (po naše neke vrste Stranka javne poštenosti), uvedla v japonsko politiko poštenost, stabilnost, ljudsko edinost itd. v smislu krasno zvenečih gesel, ki smo jih bili morali poslušati iz preglasnih mikrofонов pred volitvami.

A na žalost se tej utopiji ne morem predati; rad bi rekel, gorje nam, ako se tej utopiji predamo. Soka gakkai je po mojem dosedanjem mnenju eno izmed najbolj nevarnih religiozno-političnih gibanj na povojni japonski, v nekem smislu celo na azijski šahovnici.

Naj navedem nekaj vodilnih misli tega gibanja, kot jih sami propagirajo v svoji japonski in zadnjem času tudi angleški literaturi in priročnikih.

Japonske študentke so obiskale misijonski otroški vrtec (Iz misijona s. Miklavčič)

„Vir (vseh) nesrečnih dogodkov so zle vere; ko bodo te uničene in ko bo vse ljudstvo verovalo v pravo vero (tj. budizem sokagakkajske interpretacije), bo to ljudstvo in ta družba dosegla moč, varnost in bogastvo.“ „Eden izmed priročnikov pravi, da je ta odstavek bistvo pravega budizma. Prosim, skušajte umeti besede „vir nesrečnih dogodkov so zle vere“, vštevši krščanstvo; „ko bodo te uničene“ — ne nasilno, kot tolmači budizem bivša cejlonska ministrska predsednica Sirima Bandaranáike; ali pa drugače, kot se zdi, da je zapopadeno v neprestanem vzpodbujanju sokagakkajcev k aktivni borbenosti.

Gospod Daisaku Ikeda, tretji, živeči prezident sokagakkajcev, je zapisal tole: „Treba je poudariti, da imamo na tem svetu najpopolnejšo vero. Taka vera je Soka Gakkai (naslednica budistične ločine iz 13. stoletja, katere ustanovitelj se imenuje Widireu). Vsem, ki hrenijo po sreči, daje ta vera izkustvo (neke vrste) božjega usmiljenja. Vera Sokagakkai... ni ne materializem in ne spiritualizem; je filozofija življenja, ki suponira neločljivo enoto telo - duh.“

V tem kratkem odstavku je nekaj resnice, a ostalo bi bilo treba dokazati: ali je kriterij popolnosti vere izkustvo tkzv. božjega usmiljenja? (Božje, pravim, ker ne vem, kako bi sicer prestavil in predstavil budistični pojem največje skrivnosti, ki je nadum vesoljstva in ga človek dojame v procesu Razsvetljenja?) Ali Soka Gakkai zadosti hrepenenju po sreči? Kakšno srečo ima v mislih gospod Ikeda?

Ali je mogoče, da Soka Gakkai ni ne materialistična, ne spiritualistična (v splošnem pomenu poudarka duhovnosti)? Eden najnovjših priročnikov tega gibanja, izdan v angleščini, je pisan v takšnem slogu, ki me spominja

na totalitarne ideološke izjave: na trditve, ki jim je cilj ne resnica, marveč samovoljno dejanje. V pravkar navedenem priročniku beremo tudi naslednje definicije: „Reči, da se čutimo srečne, ker smo duhovno rešeni zla, čeprav v svojem uboštvu ne premoremo niti dovolj hrane, je enostavno neumnost. In bolnik, ki se upa trditi, da mu ni mar za zdravje, ker veruje v Boga in lahko stopi v Božje kraljestvo, je hinavec... Ti ljudje si žele blagostanja, bega iz uboštva, zdravja.“

Po teh besedah so Jezusovi blagri nesmisel; krščanski svetniki niso več primer najčistejše ljubezni, marveč hinavci, krščanski idealizem postane opoj, ki ovira človeka, da ne more najti prave sreče, ki bi jo lahko našel v Soka Gakkai! Na strani 13 tega citiranega priročnika beremo: „Edinstveno popolna vera ne pridiga o varljivih in nedosegljivih poteh iz naše resničnosti, taka vera uči le pot do srečnega in zadovoljnega življenja (na tem svetu). Aka taka vera kje na svetu eksistira, se je *morajo* vsi ljudje oprijeti, ker vsi hrepenijo po sreči. Ako taka vera uči, kako uživati srečno življenje, jo je treba imenovati edino pravo, edino popolno vero.“

Ljudje torej morajo verovati v sokagakkajsko veroizpoved. In če nočejo? Ko se bo Soka Gakkai polastila oblasti, bo take upornike lahko prisilila k svoji veroizpovedi, češ dokler ne bo ljudstvo enega verovanja, ne bo država dosegla ne stabilnosti in ne blaginje. Sokagakkai bo lahko svoje upornike ožigosala kot državne upornike, sovražnike ljudstva itd. (Nacistični, fašistični in komunistični slovarji imajo dokaj enačic za državne sovražnike; prosim, oglejte si možnosti, ki jih nudijo.) Že zdavnaj uporabljajo sokagakkajci, kolikor mi je znano, družinski in socialni pritisk, grožnje, bojkot, škandal, izsiljevanje, da pridobe čim več pripadnikov. Na strani 15 zgoraj omenjenega priročnika je zapisano tudi tole: „Skoraj vsak izmed nas trpi pod težo duhovnega, fizičnega ali pa materialnega problema, a vsak izmed nas, ki veruje v Gohónzon (tj. v budizem sokagakkajske formulacije), zamore rešiti katerikoli problem in doseči srečno življenje (na tem svetu).“ Ali se taka vera razlikuje od fanatičnosti? Zanešenost, ki je tolikokrat znamenje skromno izobraženih, ne-dovolj izobraženih.

Primerjajte še naslednji odsek: „Religije moram primerjati med seboj. Predvsem se moram prepričati o pristnosti pisanega izročila, potem, ali more svoje trditve umsko dokazati, in končno, ali dejansko osreči vsakdanje življenje. Po primerjavi in študiju ver moramo priti do zaključka, da je budizem sokagakkajcev edino popolna religija...“ Prav ta plast nezadostno izobraženih je v preteklosti toliko škodovala Evropi (po nacistih in komunistih) in Aziji, in sokagakkajci govore in pišejo o osvojitvi cele Azije, potem ko bodo osvojili Japonsko; ne, o osvojitvi celega sveta. Ne pozabite, da po njihovem vsak človek mora verovati v njihovo veroizpoved, ako neče s svojo nevero pozitivno škoditi ljudstvu in državi in, končno, mednarodni skupnosti.

Vera, pravijo, „je naosnovnejši nauk in odgovor na vprašanje človeškega življenja. Ni mogoče zanikati, da je vzrok življenjskih tragedij in trpljenja iskati le v napačni izbiri osnovnih načel, ki naj vodijo naše življenje, tj. v napačni izbiri vere ali ideologije.“ Stran 14 zgoraj omenjenega priročnika. Istotam trdijo še to: „Mi, navadni ljudje, najbrže ne moremo definirati religije, a... toliko smemo le reči, da je prav tako tesno povezana z življenjem kot je znanost, politika in vzgajanje.“

Ko pišem te ekserpte, se nehote spominjam Apostolskih del, kjer je dokumentirana medsebojna ljubezen kristjanov prvega stoletja po Kristusu. Budišti štejejo letos 25. stoletje po Budi, in osem let povrh. Ali se nam je posrečilo ustvariti na Japonskem „medsebojno se podpirajoče krščansko občestvo?“ Marsikje se nam to ni posrečilo, in Gospod se nas usmili! Prav v primeru japonskega dvojnega proletariata, tj. glave in rok, bi se takšno krščanstvo izkazalo neposredno življenjsko.

Dejstvo, da smo na Japonskem precej strogo razdeljeni na župnije in distrite določenih misijonskih družb in kongregacij, nam ne pomaga dovolj, da bi zajeli mase, ki jih družijo npr. enake vrste delo, podobna starost, enaka socialna depresija. Nekoč mi je g. A., japonski katoliški pisatelj, star 70 let, zaupal tudi še en razlog: tu in tam postane središče krščanskega občestva ne Kristus in ne občestvo vernikov kot takih, marveč preč. g. misijonar, in to tolikokrat bolj nehote, zaradi svoje samoniklosti in prevelike individualnosti; vsaj tako občutijo to novo doživetje taki Japonci kot g. A. Toda moram dodati, da se vsak misijonar na Japonskem mora na nek način boriti proti leskečemu in vse obljublajočemu in tako samoumevnemu materializmu, ki ga obdaja in vleče in skoraj sili, da so misijonarjeve energije večkrat precej omejene, kar zadeva aktivno propagando.

Ne mislite, da Cerkev na Japonskem ne raste! Hvala Bogu in hvala misijonskemu zaledju, da napredujemo; kolikim Japoncem je Jezus prinesel pravo srečo! A ko primerjam množice, ki skoraj mesečno rastejo v soka gákkai, se otožno vprašujem za morebitnimi vzroki, ki bi jih lahko odstranili, da bi *množice* našle pot h Kristusu. Drzna misel, dá, in povejte mi, prosim, kje se motim. Ne nehajte prositi Gospoda zgodovine, da nam z novim totalitarizmom v Aziji prizanesi. Hvala vnaprej, tudi v imenu ubogih sokagakkajcev. Žrtvujte za Božje kraljestvo!

Misijonska nedelja je pred vsem posvečena vesoljnemu misijonskemu delu Cerkve in papeškim misijonskim družbam.

Si se kdaj vpisal v Družbo za širjenje vere? Spolnjuješ članske dolžnosti? Moliš dnevno molitev za misijone? Daruješ svoj denarni prispevek?

Izpolnjevanje članskih dolžnosti DŠV mora biti pač za vsakega redno in prvenstveno misijonsko sodelovanje.
Kristusova Cerkev tudi od tebe to pričakuje!

Pisma iz nesrečnega Vietnama

Poroča misijonar *Andrej Majcen SDB.* iz Južnega Vietnama

Vsi bralci našega lista poznajo salezijanca Andreja Majcena. Pred trideset leti in več je odšel na Kitajsko. Tam je lepo deloval kot ravnatelj salezijanskega zavoda v glavnem mestu južne province Junnan, v Kunmingu. Prišli so na oblast komunisti in je pred njimi nekaj časa zelo trpel. Potem se je moral umakniti, izgnan. Odšel je v bližnji Vietnam, ki tedaj še ni bil razdeljen, in je deloval v bližini Hanoia. Prišli so rdeči tudi tja in zanetili državljansko vojno. Pomirjevalci so deželo razdelili v dve. Ko so tako v severnem Vietnamu z glavnim mestom Hanoiem prosto zagospodovali rdeči, se je moral spet umakniti, že drugič... Od tedaj deluje v Južnem Vietnamu, kamor se je izselilo na stotisočce severno-vietnamskih katoličanov in kjer so salezijanci razvili med njimi, zlasti med njih moško mladino nad vse cvetočo in blagoslovljeno delovanje. Gospod Majcen ima na skrbi morda najpomembnejše poglavje te rasti Cerkve med Vietnamci: vzgojo redovnega in duhovniškega naraščaja, ki naj Cerkev zasidra v narodu, da bo kljubovala vsem viharjem. Že kljubuje... to nam kažejo pisma tega vrlega, v božjo Previdnost zaupajočega misijonarja, iz katerih po časovnem redu objavljamo vse, kar govori o njegovem misijonskem delu in razmerah, ki so vedno težje.

31. marca 1965

„Tu smo mirni in delamo lepo naprej. Pred dnevi smo krstili 150 iz rodu Koko, to se pravi, 100 odraslih in 50 otrok. Tri leta so jih pripravljali in potem krstili celo vas. Le nekateri znajo vietnamščino, ostali govore koko. Tu nekaj slik.“

10. aprila 1965

„Vietnamski škofje so na februarski konferenci sklenili, da bomo letos na Veliko noč praznovali 350 letnico misijonskega dela v Vietnamu. V zahvalo za dar svete vere bomo molili rožni venec, peli Tedeum in prosili sv. Frančiška Ksaverija. Prav na Veliko noč bo 350 let, kar se je darovala prva sveta maša v tej deželi. O, sveta maša, koliko duhovnega bogastva si podelila že doslej temu dobremu in tako potrpežljivemu narodu!

Bilo je 18. januarja 1615 leta, ko je stopil na vietnamska tla jezuitski misijonar Franc Buzomi, italijan po rodu, v spremstvu jezuita Carvaglio ter dveh japonskih sobratov Jožefa in Pavla. Portugalska ladja jih je pripeljala iz Makaa v današnji Danang. Danes imajo tamkaj Amerikanci največjo vojaško silo, a je bila že pred 350 leti tam morska luka, ki so jo imenovali Cua Han, dočim so jo Francozi nazivali Tourane.

Misijonar Buzomi se je takoj začel učiti vietnamščine. Dobil je dovoljenje za zidavo prve cerkve in je na Veliko noč daroval prvo mašo v tej deželi. Navzočih je bilo več japonskih kristjanov, ob tej priliki pa je krstil že prvih 10 Vietnamcev. Časi so bili ugodni in leto kasneje je bilo že 300 kristjanov. Podjetni ter nadarjeni Napolitanec je kmalu dobil novih misijonarjev in začel z načrtno evangelizacijo Južnega Vietnama. Glavne postojanke so bile Fajfo, Kvinjon, Hve, itd. Leta 1624 mu je prišel na pomoč Aleksander de Rhodes, ki je sestavil vietnamski pravopis, kateri je nadomestil kitajske črke.

G. Majcen (sprednji) in salezijanski provincial med aspiranti salezijanske družbe v Vietnamu

Ta pravopis sedaj rabijo v celem Vietnamu. V prvih 22 letih so jezuitski misijonarji krstili 20.000 prebivalcev. Dobri katehisti so bili misijonarjem desna roka.

V teh 350 letih vietnamske Cerkve je bilo veliko cvetnih nedelj z veselo hozana, toda še večji del te vietnamske cerkvene zgodovine govori o velikem petku trpljenja in preganjanj, ki jih še ni konec. Sveta maša, ki je daritev našega Gospoda Jezusa Kristusa in njegovega mističnega Telesa, pa se neprestano opravlja. Tudi vera, ki so jo prižgali prvi misijonarji pred 350 leti, je še vedno živa in močna. Mogočni Tedeum bo na Veliko noč zadonel po vseh cerkvah v zahvalo Bogu za neprecenljivi dar svete maše. Vse misijonske prijatelje pa vabim, da se nam pridružijo s svojimi molitvami!

14. maja 1965

„Predvsem se vam najlepše zahvalim za krasen delež misijonskega sklada, ki ste mi ga tako velikodušno naklonili! Čudodelna Pomočnica naj vam in vsem dragim slovenskim dobrotnikom vse najlepše poplača!

Svetovno časopisje nam vietnamskim misijonarjem napoveduje konec našega dela v bližnji bodočnosti, pa tudi saigonska 'kuhinja' marsikaj iznajde. A naša filozofija je evangeljska: Delajte, dokler je dan. Ko pride noč preskušnje, ne boste mogli več delati.“

Moje delo je vzgoja novincev, že peto leto. Hvaležen sem Bogu in Mariji za ta delokrog. To bodo bodoči duhovniki, vzgojitelji mladine in v času preskušnje spoznavalci, confesores fidei, vsaj tako upam. Te dni se trudimo, da

bi dobili zanje potne liste za odhod v Hong-Kong, kjer naj bi nadaljevali s študijem filozofije in s tehnično izobrazbo. Od tam pa jih pride več nazaj, da se vržejo na delo med številno mladino, ki nam jo Bog pošilja. Velike težave imamo, kajti vlada kliče vse mladeniče od 20 do 30 leta pod vojaško suknjo in nič kaj rada ne vidi, če se ji kdo izmuzne čez mejo... , četudi samo za študij.

Tu je zaenkrat še vedno precej miru in naš dalatski škof pravi, da je to gotovo velika milost Marijina, kajti v tej naši škofiji so še vedno jutro za jutrom cerkve polne pobožnih vernikov, zvečer pa doni po vaseh rožni venec: kristjani so trdno povezani s svojimi dušnimi pastirji. Če so tu in tam prišli kakega župnika in ga odpeljali „v hosto na pouk“, so ga potem po nekaj urah vedno spet izpustili. Seveda ni v vseh škofijah tako rožnato, vendar zaenkrat celo v vaseh, ki so popolnoma okupirane od rdečih, duhovniki delujejo kot ponavadi.

Hudo pa je v kvinjonski škofiji in v dananški, kjer so kristjani morali zapustiti pogorele vasi in se zateči v mesto. Obā tamkajšnja škofa nas vabita, naj bi v njunih škofijah čimprej ustanovili naše zavode za mladino, kar pa za nas, ki nas je malo in smo revni, ni lahka stvar. Zveza z obema tema dvema škofijama je možna samo z letali.

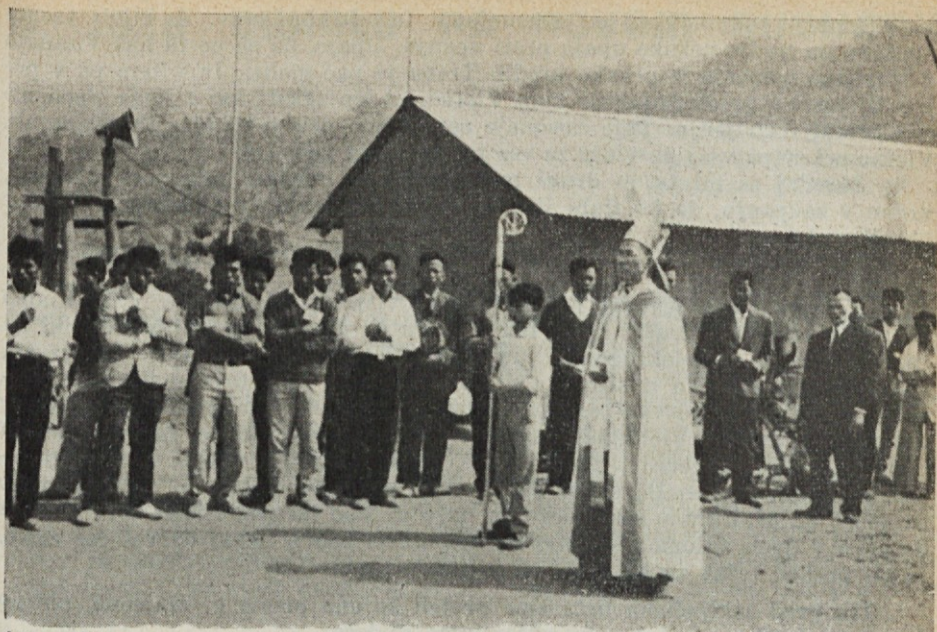
Mi tu pa imamo s Saigonom dozdej še kar dobro zvezo po krasni asfaltni cesti, ki so jo njega dni naredili še Francozi, ko so gospodovali tod. Vožnja s taksijem po tej 330 km dolgi cesti, ki se vije skozi gozdove in preko gora, je še kar precej varna. Pravijo pa, da mora vsak taksi, ki stalno vozi po tej cesti, plačati mesečno določeno vsoto. Če ne bi hotel na to pristati, že dobe priliko, da avto z njegovim lastnim bencinom zažgo. Težje je za kamione, ki prevažajo riž, in pa za vojaške avtomobile, kajpada. Če so rdeči dovolj močni, jih kar lepo napadejo.

Pred tednom se je naš ekonom vračal iz Saigona, a je moral čakati celih šest ur v vasi kakih 100 km od nas. Kak kilometer naprej se je namreč bila huda bitka med vladnimi in komunisti. Prišli so na pomoč avioni in so rdeče zmagali. Ko je bilo vsega konec, se je dolga vrsta kakih 100 čakajočih avtomobilov, ki so čakali na obeh straneh, začela spet pomikati naprej, brezbrizno gledajoč goreče avtomobile in tanke ob cesti. Včeraj so se tudi naši sajgonski gojenci, ki so bili nekaj časa tu, kar mirno podali na pot proti Saigonu.

Povečini tu povsod še vlada državna oblast. Vi bi radi vedeli moje mnenje o sedanji vladi. (Vlada se je medtem že dvakrat menjala. — Op. ur.) Težko je govoriti o tem, ker je pač v teh zmešnjavah in intrigah, tako notranjih kot zunanjih, težko zadeti pravo. Ta vlada je zelo budistično usmerjena, vendar nam katoličanom še ni preveč nasprotna. Močnih osebnosti ni v njej. Vsi se zavedajo, kaj so izgubili z bratoma Djem. Ljudje so zelo za mir, posebno ker dan za dnev padajo mlada življenja, a na drugi strani nihče ne želi rdeče oblasti, ker jih že dovolj poznajo. Amerikanci žrtvujejo mnogo denarja in tudi življenje, vendar jim ljudje niso nič kaj naklonjeni.

Optimistov glede bodočnosti je malo, črnogledov je več, največ je pa takih, ki ne gledajo na drugo, kot da žive iz dneva v dan, brez vsakega političnega ideala. Časopisje je precej cenzurirano. Katoličani imamo en dnevnik — po slovensko bi mu rekli *Zu Zen* —, a še v njem se pogosto pojavijo prazna bela polja cenzuriranih poročil in člankov.

In katoliška stranka? Škofje so jo prepovedali in je zato ni in je menda tako najboljše. Po Djemovem padcu je nastopila zelo močna reakcija proti

Vietnamski škof govori novokrščencem rodu Koho v Vietnamu; spredaj vidimo našega g. Majcena, kako jih krščuje

katoličanom, podpihovana od komunistov in ultrabudistov. A kljub vsemu opažam, da ljudje nekako upajo proti upanju. Upajo, da se bo ta naš Vietnam z Marijino pomočjo le nekako uredil. Treba je pač moliti. In v tem pa v potrežljivosti v preskušnjah so nam Vietnamci lep zgled; kaj takega zlepa nisem srečal v življenju. Tuje časopisje neprestano piše o tukajšnjih razmerah, Vietnamci se pa vsaj na videz za vse to skoraj ne zmenijo.

Zasedaj se mi tu in drugi misijonarji ne mislimo nikamor umakniti, vedno v zaupanju, da bo ljubi Bog to veliko trpljenje, te preskušnje vendar obrnil v dobro.“

4. junija 1965

„Koncem maja sem bil na zborovanju višjih predstojnikov v Vietnamu delujočih redovnih družb, ki je bilo v Dalatu; navzoči so bili zastopniki 21 različnih redov z delokrogom v tej deželi. Večina so Vietnamci, le jezuiti, salezijanci in Pariška misijonska družba imajo za predstojnike še tujce. Govorili so o raznih zadevah redovnih družb v naši deželi in izvolili stalni odbor redovnih ustanov v Vietnamu, soglasno z odloki svete stolice. Značilno je, da nisimo nič dosti govorili o politični in vojaški situaciji, ampak smo razpravljali o rednih problemih, kakor da izrednih sploh ne bi bilo... Te dni imajo tu zopet 62 aspirantov-rokodelcev za našo družbo na počitnicah. Prišli so iz Saigona v dveh avtomobilih. Ker so komunisti podrli nekaj dreves čez cesto, je bil prehod težak in so prišli na cilj šele popolnoči.“

Tik pred zaključkom lista smo prejeli še eno pismo g. Majcena, pisano dne 6. septembra, iz katerega objavljamo sledeče:

„Pred kratkim mi je pisal g. Pavlin iz Hong Konga, da je prejel zame okrog 200 dolarjev, ki ste mi jih določili iz sklada za leto 1965. Bog plačaj!

Pred dnevi sem začel s šestim kurzom vietnamskega noviciata naše družbe. Imam enega duhovnika novincea, 8 mladih fantov, kandidatov za duhovništvo in šest za brate laike. Novi naš vrhovni predstojnik me je spet imenoval za ravnatelja tega našega zavoda in obenem za magistra novincev, in iscer za tri naslednja leta. Prihodnost je nekam oblačna in ne vemo, kako bo, vendar za enkrat kar mirno in lepo delujemo. Priporočam vam to deželo v molitev! Če pade Vietnam v roke rdečih, bo Azija kaj kmalu postala vsa komunistična. Vsi si želimo ljubega miru, a ne za ceno suženjstva.

Danes je praznik vietnamskih mučencev, ki so pred sto leti dali svoje življenje za vero. Je pa tudi danes praznik vietnamske Katoliške akcije in zato so danes povsod velike slovesnosti, v katerih skušajo novemu rodu posredovati globoko in junaško vero prednikov.

Vietnamski budisti so se zadnja leta precej versko obnovili, zato je med njimi misijonsko delo veliko težje kot je bilo preje. Danes smo imeli krst enega... Pač pa je silno lepo in uspešno delo med primitivnimi domačimi rodovi. Tu blizu se spet kar cela vas iz rodu Srebu pripravlja na krst. Misijonar mora najprej napisati v jeziku rodu katekizem in najosnovnejši molitvenik, potem prijavljeno vas s pomočjo teh pripomočkov več let poučuje, nato pa krsti. Te mesece bo prišel semkaj menda sam apostolski delegat, da krsti omenjeno novo krščansko vas, kar bo še posebno lepa slovesnost za te gozdovnike... Skušali bomo za krst vsem kupiti preprosto obleko, da bodo tudi na zunaj vsi bolj čedno opravljeni, zlasti ko bodo šli vsi skupaj tudi k prvemu obhajilu, poročeni pa bodo prejeli še zakrament svetega zakona. Upam dobiti spet kaj slik s te slovesnosti, pa vam jih bom poslal.“

O. JOŽE CUHALE NA NOVEM MISIJONU

*St Anthony's Church
P. O. R. C. Thakurani
Via Alipore. Calcutta 27*

Dragi urednik Katoliških misijonov!

To pismo bo brez datuma. To nikakor ne pomeni, da ti pišem nekje iz večnosti. Še daleč ne. Zdi se mi, da bo še precej pisem sfrčalo čez morje, preden bo moj angel varuh pripisal piko oziroma rekel zapik!

Že dvoje tvojih prijateljskih pisem sem prejel v kratkih presledkih. Ker niso med navadnimi dnevnimi pismi, jih odpiram, kakor gre odpirati taka pisma; nekako obredno; navadno na večer, da se bolje prileže. Kakor požirék starega vina, bi rekel. Ob tvojih pismih se počutim bolje — naravnost olajšan, čeprav sem za kak stotak težji! Dragi, ti si pač izvrsten psihiater in uganeš na daljavo, kakšne „arcnije“ učinkujejo najboljšé na slabosti, ki človeka tukaj obhajajo. Vesela misel, dobra molitev in mamon! (Tvoj recept je dober in docela preprost: mi-mo-ma!) Tri stvari so in niti ene ni mogoče eliminirati. Prva sledi drugi, in če drži ta prvi dve, potem tretja logično sledi.

Zdaj pa moram biti previden, da se ne kompromitiram. Pismo bo hudo verjetno dobesedno natisnjeno v KM in moji prijatelji bodo brali, kako mi gre. Ti si pa "primus inter pares", zato "kobordar", bi rekel Bengalec. Vendar malo misijonske propagande ne bo škodovalo.

Misijonarke iz Indije — na delo v Paragvaj!

Začel sem pisati tisti dan, ko so odhajale sestre Misijonarke Ljubezni (sestré matere Terezije) čez morje. Ugani, kam. Bralci KM bodo radostno pozdravili misijonsko novico. Odšle so v Paragvaj, da odkrijejo Kristusa in Ga tolažijo v zapuščenih, ubogih, bolnih in nezazelenih. Cerkev v Indiji je torej že produktivna. Podjetne sestre, ki jih vodi sestra Jožefa, bodo našle dovolj dela po tolderijah in kočah, ki so jim po „pravilu“ pravi dom in središče apostolata. Precej blizu Argentine, kajne? Morda jim sčasoma pripraviš pot v Buenos Aires? Misijonska podjetnost našega centra ne pozna mej. „Pa korajža,“ bi rekel naš dobri p. Prešeren, tam iz onstranstva.

V težkem delokrogu

V našem misijonskem revirju sv. Antona, ki spada pod Raghampur, živi 2000 katoličanov in prav kmalu bomo dobili samostojno faro. Goreči misijonarji kakor Poderžaj, Sedej in Polgar, so precej globoko zaorali tod okrog in rezultat je, da so ljudje versko precej razgibani in zaradi bližnje Kalkute zahtevnejši. Mitingi sledijo mitingom; novi prišleci kupujejo zemljo od Krščanske zadružne organizacije, ki ima tod na razpolago parcele za krščanske meščane. Dovolj miganja in govorjenja in dela za „hrusta“, kot sem jaz...

Dva hindu študenta sta bila pripravljena za sprejem v Cerkev, pa so ju starši oziroma sorodniki poslali „na počitnice“, čim so zvedeli, kaj nameravata. Plotovi med nekatoličani in našimi pa vendar padajo in tukaj se obeta obilna žetev, pod pogojem, da gre duhovnik pogosto mednje! A prej bo treba skončati obiske pri bratih, potem šele zaiti med „bratrance“! Tukaj sem sam. Dober katehist bi rešil nebroj primerov in izmiril razburkano vodovje med protestanti, a to pomeni najeti delavca in vzdrževati njegovo družino, kar stane 15 dolarjev na mesec...

Finančni problemi...

Takoj ti poročam o dogodku v zvezi s tem, ki se je odigral pred par tedni. Ugledna Mukherjeejeva družina je zašla v stisko. Oče je baptistovski pridigar, pa ga je vleklo v staro, dobro Mater-Cerkev. Dolarske štipendije, ki jih zbira naš neutrudni gospod Jože Ferkulj zame, so mi omogočile najeti novo učiteljsko moč, ki bi našim preobremenjenim učiteljem olajšala breme. Gospa Mukherjee pa je imela učiteljsko diplomo in je sprejela mesto na naši misijonski šoli za bornih 50 rupij na mesec. S to plačo lahko živi le poedinec, zlasti odkar so cene na trgu začele plezati po opičje navzgor. Neka protestantska ustanova iz Birmbhuma je zvedela za situacijo Mukheerjevih in je

M. Terezija, ustanoviteljica Misijonark Ljubezni, samih Indijk, obiskuje ubožna naselja v predmestju Kalkute. Njene misijonarke, Indijke, pridejo delat v Južno Ameriko...

Misijonar o. Cukale D. J. med prvoobhajanci na novi postojanki pri Krišnanagorski cerkvi sv. Antona

ponudila štirikrat večjo plačo. Užaloščeni so se vdali in odšli, čeprav so se odločili, da postanejo katoličani. Želodec je pač silen gospodar. . .

To so drobne stvari, dragi prijatelj, a nevidno razjedajo misijonarja, če jih je preveč. Nekako kakor paraziti. Verjemi mi, da ni lahko gledati polne ladje najlepših priložnosti, ki se odmikajo in se morda nikdar več ne vrnejo. Tole pa je kratka vsebina pisma, ki me je čakalo na mizi, ko sem se vrnil iz Kalkute:

Spoštovani gospod pater!

Prejeli smo ponudbo za dvojno učiteljsko mesto v Birmbhum. Prišlo je vse nepričakovano in ker je ponudba ugodna, zato s težkim srcem zapuščamo vas, ki ste nam v hudi potrebi priskočili na pomoč in nas rešili stradanja. Ne morem izraziti, kaj čutim v tej uri. Tu puščamo toliko katoliških prijateljev, s katerimi se razstajamo. Vendar upanje, da bodo odslej naši finančni problemi rešeni, nas sili k temu koraku. V kratkem se vam oglasimo z novega kraja. Vi pa sprejmite še enkrat najiskrenejšo zahvalo z upanjem, da kmalu pridemo na obisk.

Sneholota Mukherjee z družino

Objavljam te preproste vrstice, ker pravzaprav niso naslovljene name, marveč so namenjene vsej slovenski velikodušni misijonski akciji. Dobrotnikom gre zahvala, ne meni. Vem pa, da vam je enako hudo, kakor je meni, spričo izgube dveh izobražencev, ki sta bila pripravljena pomagati pri gradnji Cerkve, pa jima ni bila dana priložnost zaradi pomanjkanja sredstev...

Moj ne ravno rožnati položaj

Kdo bi vendar utegnil ugovarjati: Pa saj gredo čedne vsote v Bengalijo, in KM ne pusti nobenega delavca praznih rok, kadar zaprosi. To je dejstvo in nihče tega bolje ne ocenjuje kot oni, ki prejema. Sploh si ne morem predstavljati, da bi misijonska centrala utegnila kdaj prenehati. Zdi se, da bi morala prenehati Cerkev med izseljenci. Kalkutski nadpastir in njegovo osebje se tega zaveda. Zato pa — in spričo mnogostranskih dajatev — so mi vljudno odklonili povišico. To je kompliment slovenski misijonski stvarnosti in ena priložnost več, da sem povezan. Če ta vez, ki dovaja energijo, odpove, bi bila tema nad slovensko Bengalijo še gostejša. A to ne spremeni naslednjih dejstev:

a) Naša cerkev in duhovnik dobivata mesečno	Rs 175.00
Osnovna šola prinaša na mesec do	Rs 150.00
Skupni dohodki vsak mesec	Rs 325.00
b) Učitelji (7 učnih moči)	Rs 275.00
Katehist, cerkev, šolske potrebščine, moja hrana, vzdrževanje ubožnih študentov in podpora najrevnejšim mesečno	Rs 300.00
SKUPNI mesečni izdatki:	Rs 575.00
PRIMANJKLJAJ:	Rs 250.00

Tole negativno bilanco krijem z mašami in vašimi misijonskimi darovi. Najel sem tudi vrtnarja za nekaj mescev, da mi je posadil 50 kokosovih palm, da bo moj naslednik lažje živel. (Kokosova palma potrebuje sedem let, preden rodi prve sadove...). Kar denarja ostane, gre za popravila, za opremo cerkve in nove šole. Treba bo izkopati vodnjak za pitno vodo; zanj mi je Bata Co. Ltd. darovala že 300 Rs in Misereor obljubil izdatno pomoč. Župnik v Kidderpurju mi je tudi daroval skoraj nov šivalni Singer stroj. Ena naših farank, ki je izvrstna šivilja in izučena v vezenju, se je že prijavila, da bo učila dekleta po fari šivanja. Ne bo ji treba čakati na avtobus za Kalkuto, ki ji požre polovico zaslužka, marveč upa najti zaslužek doma. To pa vsaj v začetku terja kapital! Dalje čaka cerkev v Sožnaberija, ker bo sedanja stavba zdaj pa zdaj zlezla skupaj. Je napravljena iz ilovice; je tudi precej v letih in še neprestano dežuje...

Še nekaj veselejšega...

Na koncu lamentacij še par ocvirkov! Samostan v Bodipurju je že dalj časa dokončan, blagoslovljen tudi, a še čaka sester. P. Polgar in zlasti br. Poldek Vidmar sta pristavila piko. Prosil sem ju že ponovno za nekaj po-

Pokrajina in procesija k podružnični cerkvi v misijonu o. Cukala, ki ga vidimo na čelu procesije in v družbi vaške mladine

snegov, pa še zmerom čakam. Rad bi poslal nekaj spominov vsem, ki so tako velikodušno spremljali gradnjo stavbe, ki je najlepša v Sunderbansu, posebno gospodičnima J. Pograjčevi, Tončki Klammerjevi, gospodu J. Ferkulju in prijateljem iz Buenos Airesa.

Moje sestrice z Vrhnike so mi poslale lep paket. Čudovito, kako iznajdljive so bile! Še preden sem ga dobro odprl, je že zaigrala glasbena skrinjica tisto: Po jezeru, bliz' Triglava... Tudi nekaj kosov perila je bilo v pošiljki, ki bi ga lepšega težko našel v dragih izložbah velike Kalkute. In velikonočni zegen! Prava v domačem dimniku posušena salama (upam, da te vrste prozi oprostiš), ki mi je za nekaj dni popravila bolna jetra! Pa še precej drugih drobnih stvari. A najlepši dar sta bili dve knjižici: mašne bukve mojega očeta in moje mame, katere stalen spremljevalec je bila Baragova Dušna paša, pisana zanjo iz Polnočne Amerike. Vsak dan sem jo videl v njenih rokah, ko je hitela k sv. Pavlu. Včasih jo je brala tudi doma, če je imela čas. Tukaj se je učila, kako postati heroj. Komunisti so ji ubili dva sina, mene pa je s svojim trpljenjem izmolila v Indijo!

Domačim nisem nič poročal, da nameravam v misijone. Zvedeli so šele, ko sem jim sporočil z ladje, ki je plula iz Genove. Kasneje mi je mati sporočila, da je Bogu hvaležna in ponosna name; a sestre so mi zaupale, da je poslej po večkrat odpirala moja stara pisma in da so bila navadno vsa mokra

od solza. V svoji zadnji bolezni, ko je fizično zelo trpela, je na vprašanje mojih sestic, če jo hudo boli, zašepetala: „Duše so drage...“ in s tem izpovedala smisel svojega darovanja, kakor jo je učil Baraga. Poslej je Dušna paša tudi moje duhovno branje. Kako preprosto in globoko je molil ta svetniški škof Friderik. Čeprav mi je sila vseh Jakličev življenjepis, vendar odkrivam Baragov duhovni obraz v njegovem molitveniku...

Za veliko morate moliti!

Posebnih molitev prosim za ta raghabpurski misijon, zlasti za njega severni del! Protestanti so nemirni. Na cesti, ki vodi do cerkve sv. Antona, najdeš kar pet protestantskih cerkva, katerih združenja se med seboj rada skavsajo. Sami čutijo, da so kot ovce brez pastirja. S pastorjem se večkrat srečava. Včeraj sem mu poslal banane-sadike z našega vrta, on mi pa posoja ladjico, za prevoz po kanalu, ki se vije daleč proti Khariju, obkroža Morapai, teče skozi Raghapur in drsi mimo našega svetega Antona, kjer se pri Kidpurju izliva v Ganges. Tod mimo so se vozili vsi naši misijonarji, posebno Poderžaj, ki je večkrat po dneve in noči prebil na šalti oziroma donga (majhna rečna ladjica za prevoz ljudi in blaga), dalje Sedej in Demšar, med brati pa predvsem Vidmar in Drobnič. Zadnjič me je pastor presenetil s prošnjo, naj bi pridigal v njegovi cerkvi. Pravi, da ima težave s predstojniki in če ne bo šlo drugače, bo zaprosil za sprejem v staro "Adi Mondo-li", to je katoliško Cerkev. Ima mnogo prijateljev med našimi. Meni pa so tudi vsa vrata protestantov na široko odprta. Molimo torej drug za drugega, posebno za bratsko razumevanje in medsebojno ljubezen.

Postal sem zgovoren, a pismo bo treba oddati, sicer bo odlašanje še daljše. Če bi koga zanimalo pri branju tega poročila posvetiti mojemu koščku Cerkve kak dar, ga, dragi prijatelj, v mojem imenu sprejmi s prisrčno zahvalo, ki jo bom še osebno in prav z veseljem potrdil. Na tem mestu pa naj gospod Stanko in njegov misijonski odsek Marijine družbe iz Trsta sprejme iskren Bog povrni za zvon. Brž ko prejmem njih dragoceni dar, jim sporočim kaj več. Tebi pa pišem v kratkem poročilo o življenju in gibanju nove družbe matere Terezije, katera je trenutno v Paragvaju, pa me je že dvakrat vprašala, če sem poslal slovenskim prijateljem poročila o Misijonarkah Ljubezni. Ko se mati Terezija drugi mesec vrne, jo bom razveselil s kako številko Kat. misijonov.

Tvoj kot vedno v Kristusu hvaležni

Jože Cukale

Slovenski misijonarji iz domovine ne morejo prejemati gmotne opore, pomagajmo jim zato mi, v svobodi, toliko več! Tako bomo deležni tudi sadov in plačila njihovega požrtvovalnega misijonskega življenja in delovanja!

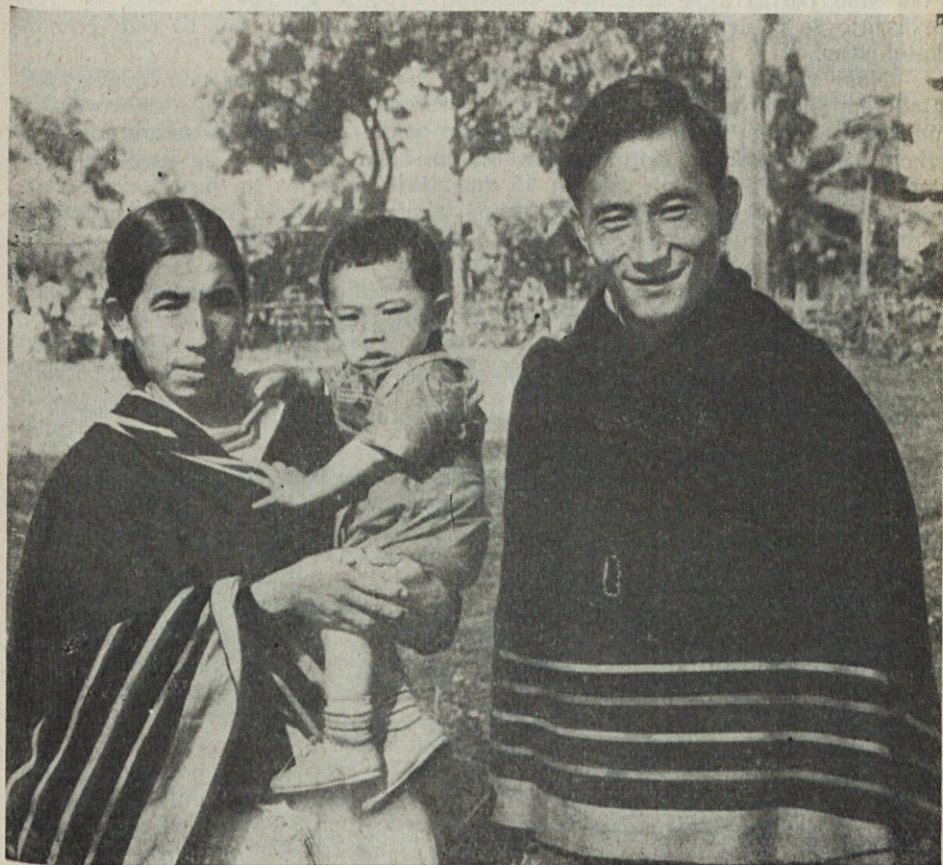
IZ NAJBOLJ KRŠČANSKE DEŽELE V INDIJI

Poroča o. PAVEL BERNIK S.D.B., Nagaland, Indija

Nagaland je najmanjša, na novo osnovana obmejna državica velike Indijske zveze. Po zadnjem uradnem štetju je to edina država v Indiji s krščansko večino prebivalstva. Vsi člani ministrskega sveta so kristjani. Med temi je eden tudi katoličan. Državna radijska postaja v Kohimi vsako nedeljo oddaja krščanske verske programe. Tudi katoliška pridiga in nabožne pesmi pridejo na vrsto in celo med tednom so verske pesmi na dnevnem redu.

Prvi so tukaj misijonarili ameriški pastori baptisti. V teku 60 ali 70 let so nekatera plemena skoraj popolnoma pokristjanili in se pri ostalih kartrdno ustanovili. Pred kakimi 15 leti so pa bili vsi izgnani. Tedaj so nam-

O. Bernikov katehist z družino v Nagaland

reč izbruhnili po teh hribih upori zoper indijsko upravo in je sum, da so pri tem tudi misijonarji imeli krivdo, padel tudi nanje. Ker so si za silo že vzgajali in izobrazili nekaj domačih pastorjev, je njih delo ostalo, z njim pa tudi bridko nasprotstvo in mržnja proti katoliški veri. V takih okoliščinah je prav tedaj prišel v Kohimo prvi katoliški duhovnik, pa ne kot misijonar, ampak le kot kaplan za redovnice, ki so tedaj prevzele skrb in upravo tukajšnje bolnice. Ta duhovnik je dobil od oblasti naročilo, da naj ne misijonari. Pa je tiho in požrtvovalno delo misijonskih sester ter prijaznost kaplana kmalu privabila nekaj dobro razpoloženih domačinov, ki so se dali poučiti in krstiti. Zaradi njih in zaradi katoliških uradnikov, uslužbenecv in vojakov iz drugih krajev Indije je katoliški duhovnik v Kohimi ostal tudi potem, ko so se redovnice iz bolnice umaknile. Mala skupina vernikov je počasi rasla in se razširila tudi v bližnje vasi. Začetkom l. 1964, ko sem jaz semkaj prispel, sem našel okoli 600 katoličanov angamijskega plemena s štirimi cerkvicami. Kljub natolcevanju in lažem, ki so jih in jih še protestantije širijo zoper katoliško Cerkev in duhovnike, je zanimanje za katoliško vero vedno večje. Po poldrugem letu je število vernikov doseglo en tisoč. V tem času smo postavili še dve novi cerkvici. Prošnje za pouk v naši sv. veri prihajajo še iz drugih vasi. Tem žal ne morem ustreči, kot bi rad. Nimam katehistov.

Naši verniki domačini so dobri in navdušeni, pa še popolnoma novi. Med temi jih je le nekaj šolanih. Le-ti brez večje težave dobijo dobro službo in plačo v kakem občinskem ali državnem uradu, posebno tu v Kohimi, ki je glavno mesto države. Edini plačani katehist, ki ga imam, je preje že imel dobro službo. Plačati mu moram 45 ameriških dolarjev na mesec. Ima namreč družino in so življenjske potrebščine tu na hribih zelo drage. In po vaseh, kjer živijo naši verniki? Tam imam katehiste prostovoljce, ki so le za silo izobraženi, a so dobri možje ali navdušeni odrasli fantje, ki ob nedeljah vodijo molitve in petje ter vernikom čitajo pridigo, ki jim jo jaz popreje s katehistom-tolmačem pripravim. Oni mi tudi redno poročajo o stanju katoliške skupnosti v njih vasi ter o onih, ki se znova priglašajo. Za njih pouk imam v angamijskem jeziku le mali katekizem, prav tako kratke Svete zgodbe, molitvenik in pesmarico. Zaloga teh knjižic je že skoraj pošla. Misliti moram na novo in obširnejšo izdajo. In po vaseh, ki se na novo priglašajo in kjer še ni katoličanov? Za te vasi bom moral na vsak način privabiti s primerno plačo sposobnejše katoliške mladeniče, da mi pomagajo. Ker je njih narečje izredno težko, bi bili katehisti iz drugih misijonov za par let neporabni. Ker tudi drugi sobratje misijonarji, ki delujejo pri drugih plemenih, izkušajo podobne težave, smo sklenili odpreti čimprej skupno šolo za katehiste, kjer naj bi se v triletnem tečaju pripravili na misijonsko delo med svojci. Misliti že tudi moramo na domači duhovniški naraščaj Trenutno še nobenega fanta nimam v semenišču, pa upam, da se kdo od onih, ki jih pri učenju že podpiram, odloči za ta sveti stan.

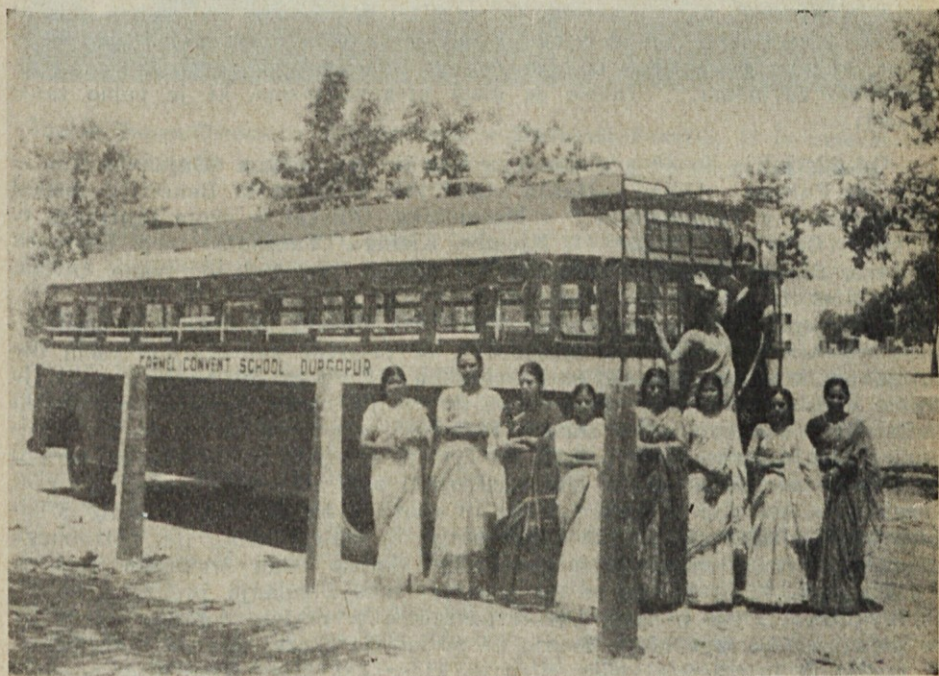
Po dolgem botanju in čakanju se mi je posrečilo zagotoviti si dosti zemljišča za misijonsko šolo in zavod. Te stavbe so do sedaj le na papirju. Ker sem kaplan tudi pri redovnicah, ki so pred enim letom prevzele vodstvo in upravo tukajšnje angleške šole in moram obenem misijonariti po raznih vaseh, resno mislim na nabavo vozila. Vsaj motocikel naj bi mi prihranil nekaj truda in časa. Nekateri kraji so pa za vozila še nedostopni. Tja se je treba seveda peš podati.

Začetkom tega leta sem postal tudi direktor Katoliške dobrotelne Nagaland. Za vso državo je že prispelo šest vagonov pšenice, koruzne moke, mleka v prahu in drugih živil, dar neizčrpeljive ameriške dobrotelne. Za razdelitev teh dobrot sem moral sam poskrbeti; po resnici povedano, ne sam. Dobil sem dva dobra pomagača: gospoda ministra za promet in nabavo, ki je katoličan, ter gospo prvega ministra, ki je predsednica tukajšnjega dobrotelnega društva.

Naj zaključim to suhoparno poročilo, častiti gospod urednik. Nimam posebnih doživljajev s tigri, sloni, kačami ali čarovniki. S tukajšnjim poganskim duhovnikom sva si dobra prijatelja. Z njim nimam dogodivščin, razen da čakam na največjo dogodivščino — njegovo spreobrnjenje in krst.

Za zaključek naj po svoje prikojim to, kar je sv. Pavel pisal Korinčanom o svojem delu v Efezu: „Odperta so mi velika vrata in težav nič koliko...“; pa le upam, da jih bom mogel premagati s pomočjo božjo ter s pomočjo požrtvovalnih slovenskih rojakov širom sveta. Svet Kristusu!

Misijonar o. Poderžaj S. J., ki je spodnjo sliko poslal iz Indije, podaja tole razlago k njej: „Tista majhna, druga od desne, bi rada postala katoličanka. Je iz tkim. 'višjih slojev' — svoj čas so bili ena navplivnejših in bogatih družin v Čandernagorju, pa so obubožali — druga linija iste familije ima še isti položaj. Te 'stare' linije imajo neko prirojeno dostojanstvenost. Čeprav je dekletova družina obubožala, imajo ob hindu praznikih ali družinskih praznikih po 50, 60 gostov po dneve in dneve — jim vse pojedó... Gre za 'ime'...“

ZANIMIVA DOŽIVETJA

NA OBISKU PRI SLOVENSКИH MISIJONARJIH

Ni vsem znano, da imamo Slovenci poleg koroških, tržaških in goriških rojakov pod Italijo še skupino takoimenovanih beneških Slovencev v pokrajini okrog mesta Videm (Udine). Najbolj znan beneški Slovenec je bil pač veliki msgr. Trinko, ki je pred leti umrl. Danes je med beneškimi Slovenci še precej duhovnikov, ki tem svojim, med italijanskim življenjem raztresenim rojakom skušajo ohranjati ne le vero, ampak tudi narodnost, kolikor se to da. Eden teh vrlih slovenskih duhovnikov je tudi župnik Evgen Ošnjak, ki ima med drugim tudi to misijonsko zaslugo, da nam odkriva misijonarje — beneške Slovence: najprej svojega bratranca Emila Čuka, ki ga naši bravci iz njegovih naravnost literarno pisanih poročil že dobro poznajo, pa Ivana Obalo, ki smo ga v letošnjem letniku predstavili misijonskim prijateljem, in zdaj še tretjega, tudi bratranca novega slovenskega misijonarja Lovrenca Ošnjaka. Vsekakor kar trije beneško-slovenski misijonarji pričajo o dejavni veri tega dela slovenskega življa, pa tudi o misijonski vnemi slovenskega beneškega duhovnika, ki ima pač pri misijonskem poklicu vseh treh svoj blagoslovljeni delež, prav gotovo pa pri tem, da smo jih mogli vključiti v družino slovenskih misijonarjev.

Zadnje čase pa je g. župnik Ošnjak privoščil sebi, svojim beneškim misijonarjem in tudi nam to veselje, da je te tri misijonarje vse osebno obiskal v Črni Afriki, kjer vsi delujejo. Sredi septembra smo prejeli od njega pismo, ki nam ga je pisal iz tega svojega misijonskega podviga, ki mu ga kar sveto zavidamo... Takole se glasi njegovo pismo, ki je polno zanimivosti:

Od 22. julija do 30. avgusta tega leta je č. g. Evgen Ošnjak iz Montefosca di Pulfero - Udine - Italija (Črni vrh v Slovenski Benečiji) obiskal 18 misijonov v Tanzaniji in 8 v Mozambiku. Obiskal je svoja bratranca o. Chiucha (Čuka), P. O. Box 41, Njombe, Kisinga (Tanzania) in o. Lovrenca Ošnjaka, Missao Catolico Mossurie (Mozambik) in tudi o. Ivana Oballa, Cath. Miss. Irole, Iranga, Tanzania.

Omenjeni misijonarji so vsi pri dobrem zdravju in prav lepo pozdravljajo vse bralce „Katoliških misijonov“, se pristrčno zahvaljujejo vsem dohrotnikom, ki so jim že doslej na kakršenkoli način pomagali bodisi z molitvijo bodisi s prispevki, in se pripročajo, da bi jim ostali slovenski misijonski prijatelji naklonjeni tudi v bodoče. Potrebe v misijonih so velike, ker misijonarji zidajo cerkve, šole, bolnice ter črni potrebujejo živeža, obleke, zdravil in drugih potrebščin. Sveta vera med njimi zelo napreduje, pogani jo radi sprejemajo, ker jim prinaša tolažbo in oporo v življenjskih težavah. Misijonarji in misijonarke so jim kakor očetje in matere, delež jim potrebne za dušo in telo. V nekaterih misijonih živi skupno kakor družinsko življenje do 600 otrok, ki prejemajo od misijonarjev vzgojo, šolanje, prehrano, obleko in bivališče..., vse zastonj. Otroci povračajo te prejete dobrate s tem, da so pridni, da se lepo učijo, molijo in prejemajo skoraj dnevno zakramente. V misijonih imajo zelo velike ciborije, ki se kar hitro izprazniijo, posebno

Župnik Evgen Ošnjak iz Črnega vrha v Slovenski Benečiji, ki je obiskal naše misijonarje v Afriki, je naletel na mater z siamskima dvojčicama

ob nedeljah. Udeležba pri službi božji in zakramentih je tako velika, da ubogi misijonarji zlepa ne morejo vseh spovedati, čeprav so na tem svetem delu do popolne utrujenosti. Pri kakih mašah je tudi do tisoč in več obhajil. Verniki prihajajo k nedeljski maši tudi zelo od daleč in po napornih potih, po več ur hoda v vročini, skoraj vsi bosonogi. Živijo zelo skromno in v revnih kočah. Žene in matere imajo po tamkajšnjem običaju oprsje kar razkrito, na hrbtih pa nosijo navezane male otročiče, tako na potu, v hiši in na polju pri delu, kakor tudi v cerkvi. Celo k zakramentom gredo v isti noči in je prav lepo videti dojenčke, kako mило gledajo svojo mamo, ko prejema Jezusa. Vsako nedeljo je v misijonu več krstov in matere osebno prinesejo otroka. Trikrat ali štirikrat v letu je skupen krst katehumenov, to je že bolj odraslih in starejših, ki se morajo več let pripravljati na ta veliki dan. V nedeljo 22. avgusta sem bil navzoč v nekem misijonu pri krščevanju kar 167 oseb in pisec teh vrstic jih je osebno krstil 43. Črnci imajo veliko otrok; nek mlad učitelj in katehist jih ima na primer že devet in vse pristrčno ljubi in vzgaja, da je res lepo. Ne boji se, da jim ne bi imel kaj dati za jesti, saj Previdnost božja je velika, skrbi celo za ptičke pod nebom in

rožice na polju... Zemlje je veliko, a je še bolj malo obdelana; tistim, ki jo obdelujejo, rodi zelo lepo.

Sredi tega cvetočega misijonskega razvoja misijonarji potrebujejo veliko pomoči, pred vsem pa novih sodelavcev in sodelavk, ki bi se hoteli Bogu posvetiti v misijonskem poklicu. Misijonarji pa radi sprejemajo tudi laične sodelavce, kot učitelje, zdravnike, mehanike, mizarje, zidarje, itd. Bili bi dobrodošli, četudi bi se obvezali ostati v misijonu samo nekaj let.

Pisec teh vrstic je imel priliko pokopati črnsko ženico, ki je komaj dan prej prešla sveti krst. Lepo je bilo videti, kako so v rjuho povito ženico skrbno položili v grob, jo še z eno rjuho pokrili, nato pa položili lesene palice na vse skupaj in šele potem nasuli zemlje. Pri pogrebih imajo navado jokati in zdihovati, a pri tem pogrebu tega ni bilo, ker je bila ženica od drugod, ni bila domačinka.

Še nekaj posebnega naj omeni pisec, kar je doživel. Imel je priliko videti „siamski dvojčici“, ki sta se rodili marca meseca letos. Imata eno samo telo, glavi sta ena na eni, druga na drugi strani, imata tri nogici in štiri roke. Ko sta se rodili, sta ju hoteli sorodniki umoriti, a mati se je zatekla v misijon, kjer je bila lepo sprejeta in otroka sta ohranila življenje, bila krščena in postala otroka božja. Družina je zelo uboga in živi v revni koči. Če bi kdo tej družini s siamskima dvojčicama hotel kaj pomagati, naj pošlje svoj dar „Katoliškimi misijonom“ ali pa (če iz USA) kar naravnost misijonarju tega misijona: Fr. Laurence Ošnjak, Missao Catolica, Mossurie, Mocambique.

Tako se glasi torej poročilo misijonskega popotnika č. g. Evgena Ošnjaka, našega beneškega rojaka. O novem misijonarju, njegovem bratrancu o. Lovrencu Ošnjaku pravi še, da ljubi slovenski jezik in ga tudi lepo govori, le pisati v slovenščini ni vaje, ker se nikdar ni učil. V prihodnji številki upamo objaviti prvo poročilo tega našega novega misijonarja. Č. g. Evgenu Ošnjaku pa se „Katoliški misijoni“ lepo zahvaljujejo za njegovo misijonsko sodelovanje in v imenu slovenske misijonske akcije za njegov obisk trem slovenskim misijonarjem v Črni Afriki.

„Katoliški misijoni“ so že nad 40 let nosilec misijonske misli in pobudnik misijonske dejavnosti med Slovenci. So tudi glasilo slovenske DŠV in alasilo vseh slovenskih misijonarjev, ki v njih najdejo ne le medsebojno vez, ampak tudi dragoceno moralno in materialno oporo. S podpiranjem „Katoliških misijonov“ pridobimo misijonski akciji novih prijateljev in pomagačev.

Širite „Katoliške misijone“!

V DEŽELI RASNE NAPETOSTI

PIŠE MISIJONARKA m. KSAVERIJA LESJAK O.S.U., JUŽNA AFRIKA

Že več kot leto dni je poteklo, kar nismo poročali o slovenski uršulinki m. Ksaveriji Lesjak, ki že nad 30 let deluje v Južni Afriki. V tem času je ona pisala slovenskim misijonskim delavcem v zamejstvu vsaj deset pisem, iz katerih povzemamo njena vesela in žalostna misijonska doživetja zadnjega časa.

Lepa Velika noč

„Oprostili mi boste, da vas bodo moje vrstice dosegle šele po Veliki noči. Prvo četrletje smo zaključili šele včeraj, takoj pa šoli pa sem hitela v Mohlakeng, da pripravim v cerkvi in zakristiji za slovesno službo božjo velikega četrтка. K sreči je prišla ena mojih učenk in se mi ponudila, da mi pomaga.

Naš veliki teden me vedno spominja na katakombe. Nimamo v cerkvi še električne razsvetljave, vse je v svečah, ki so razpostavljene po oknih in po klopeh. Ljudje kake drugačne razsvetljave ne pogrešajo, saj so sveče v njih skromnih domovih stalna razsvetljava. Gospod misijonar, ki ima še dobre oči, se tudi zadovolji s svečo, ki mu jo postavim tik poleg knjige. Jaz pa sledim liturgičnim obredom brez molitvenika, kajti moje že oslabele oči ob svečni razsvetljavi ne vidijo in preveč trpe.

Hvala Bogu, cerkev se je povsem napolnila in vsi so se pomaknili k obhajilni mizi, da prejmejo sveto obhajilo. Ob takih praznikih se tudi tiste naše ovčice, ki jih sicer zlepa ni blizu, prikažejo... Naša šolska mladina je pod vodstvom naše m. Anselme prepevala, da bi bilo dovolj močno za še tako veliko katedralo.

Tole pismo sem začela pisati na Veliki petek, danes je pa že velikonočni ponedeljek. Upala sem, da bom pismo pred Veliko nedeljo odposlala, pa sem se glede časa zmotila. Velika sobota je terjala od mene 21 urni delavnik, včeraj sem se pa ob pol treh popoldne vrnila iz misijona domov v naš samostan. V teh velikonočnih dneh sem od vas poslana nam krasna ciborija dvakrat napolnila... Zdi se mi, da so se našim vernikom sedanji prenovljeni velikonočni obredi zelo priljubili, kajti veliko bolj številno prihajajo in spovednica je bila vedno obiskana. V marcu smo imeli nad 1700 svetih obhajil. Posebno cenijo naši ljudje tudi velikonočno blagoslovljeno vodo, katere se najprej sami napijejo, potem pa napolnijo vsak kake štiri steklenice vode in jo odnesejo na svoje domove.

V mestni evropski cerkvi je pa Velika noč bolj žalostna. Le malo ljudi pride k svetim obredom, še manj jih pristopi k svetemu obhajilu in skoro nihče se ne zmeni za velikonočno vodo ali blagoslovljeno svečo. Za praznike so nam samo trije beli otroci prišli k spovedi, medtem ko jih je moral na misijonu misijonar kar odslavlјati, da so se mogli starejši, ki težje in redkeje pridejo, spovedati.

Pred tremi dnevi sem prejela ček z misijonskim darom zame in s. Bregar. Plemenita ljubezen slovenskih rojakov me je globoko ganila in ne najdem besed, da se vsem zahvalim. Naj dobri Jezus vsem vse žrtve povrne tisočero!

V začetku tega leta so me naprosili, da naj sestavim vsaj skromno zgodovino našega misijona pri sv. Patriciju. Kakor hitro utegnem, pošljem prepis tudi vam preko Rima. Morda vam bo kaj služila za Kat. misijone.

Kaj delam? Preteklo nedeljo smo krstili 20 odraslih. Danes sem poslala drugo skupino, tudi odraslih, misijonarju, da preskusi njih poznanje katoliške vere. Krščeni bodo prihodnjo soboto 30. maja. Naslednjo nedeljo bodo skupno z našimi malimi katoličani prejeli prvo sveto obhajilo. 7. junija pa imamo na misijonu birmo.

V splošnem lahko v šoli mirno nadaljujemo naše delo. Dovoljenja za zidanje nove šole še nismo prejeli. Molite v ta namen! Je velikega pomena za naše misijonsko delo!

Pred kratkim smo dobili dovoljenje, da misijonar daruje vsak tork sveto mašo v bolnici, kamor me hodimo obiskovat jetične in umirajoče. Bolniki imajo zdaj lepo priliko za spoved in sv. obhajilo, kar je pač njihova edina tolažba. Tudi katoliškim bolničarkam in drugim uslužbenkam torkova maša prav pride, saj so pogosto ob nedeljah tako zaposlene, da ne morejo k maši.

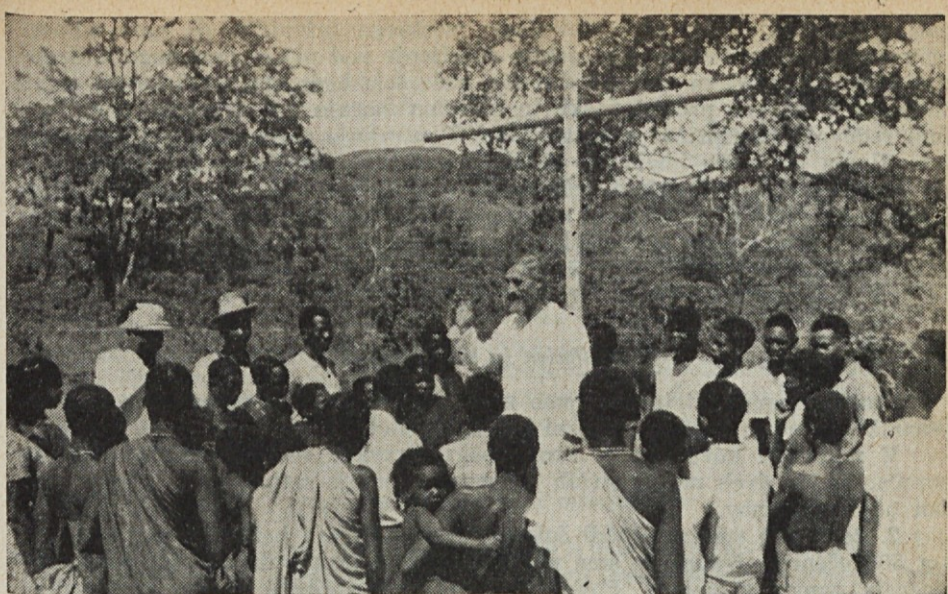
Ciborij — šole — zima

Danes je moj prvi počitniški dan; počitnice so nam skrčili na dva tedna. Pred tremi dnevi je prispela vaša bogata pošiljka in na pošti ni bilo zaprek ter le malenkostni stroški. Ciborij je krasen; nič se mu ni pripetilo na dolgi poti; služil bo v naši kapeli. Rožni venci zelo dobrodošli in vse ostalo prav tako. Nekaj cerkvenega perila in oblačil bom odstopila duhovniku-domačinu, ki je sam na misijonu. Darovalcem sem napisala nekaj vrstic v zahvalo: prosim, da jim jih izročite!

Naša prošnja glede nove šole je prišla spet malo naprej. Trenutno je vse v rokah našega mestnega župana, ki nam je res naklonjen in si prizadeva, da bi se čimprej dopolnile vse formalnosti, še preden se njemu služba konča. Odločilna seja bo menda v teh dneh. Upajmo, da nam naklonijo zemljišče v bližini cerkve, kajti naši šolarji so tako navajeni, da vsak dan po en razred z učiteljem na čelu prisostvuje sveti maši, kjer molimo za naše dobrotnike.

Prebivalstvo stare vasi je že skoraj povsem izseljeno. Na določeni dan morajo iz hiše, nakar takoj sami podro svoje borno bivališče, da se nihče ne more vrniti. Včeraj je bilo pri sv. Patriku samo še nekaj ljudi in otrok pri maši; poslednja bo ob koncu tega leta.

Šmo sredi izredne zime in to meseca junija! Zadnji četrtek je snežilo vso noč in cel dan. Kaj takega še nisem videla v mojih 33 letih Južne Afrike. Randfontein ni bil še nikdar tako lep kakor tisto jutro, ko se je drevje klanjalo pod težo snega. V misijonu so otroci in učitelji kar strmeli. Pa sem jih navdušila, da smo se kepali in postavili sneženega moža, kakor pri nas nekoč doma. Naslednji dan je pomrznilo in v naši šoli je manjkalo 51 otrok. Reveži, saj niso vajeni mraza in poledice in nimajo zimske obleke in ne obuvata! Letošnjo zimo smo uvedli šolsko kuhinjo: vsak otrok prejme popoldne skodelico vroče juhe, dvakrat tedensko pa riž s toplim mlekom, ob petkih pa

Kakor некоč Jezus v Palestini, tako danes misijonarji v Črni Afriki in drugod pridigajo o nebeškem kraljestvu

s kakavom. Zdaj smo otroke za štiri dni poslale domov. Še mene tako zebe v prste, da komaj pišem in so mi kar otekli in otrdeli. Vidim, da domače zime ne bi prenesla...

Veselje: Nova šola dovoljena!

Praznik Kristusa Kralja! Smo tik pred Vsemi svetimi. Ko naše misli hite v onostranstvo posmrtno blaženosti, se še posebej spominjam na vas, ki tako neutrudno delujete za širjenje božjega kraljestva na zemlji in za polnjenje nebes s svetimi!

Proti vsakemu upanju smo izvojevale in dobile dovoljenje, da na lastne stroške pozidamo novo šolo. Kako naj se zahvalimo Bogu? Glejte, kljub naklonjenosti župana so nam v začetku oktobra krajevne oblasti prošnjo za zidavo zavrnile. Zato smo sklenile, da gremo naravnost na ministrstvo za vzgojo, v Pretorijo. Tam nam niso dali dosti upanja, a so nam svetovali, naj se obrnemo na Bantu Affair Department (Oddelek za Bantu-zamorce). Povedali so nam, na koga naj se obrnemo. Tega človeka nismo našle, a naletele smo na drugega, ki je imel še višji položaj. Ravno se je vrnil s počitnic in je bil dobro razpoložen. Predložile smo mu našo zadevo in povedale, da nam je bilo prošnja odbita. Mož nam ni le povedal, da imamo polno pravico do nove šole prav radi preseljevanja zamorcev, ampak je obljubil, da bo sam obvestil naše krajevne činitelje, da je njihova dolžnost, dati nam dovoljenje in zemljišče. Po nekaj dnevih nas je obvestil, da je uradno dovoljenje že na

poti v naš kraj. Zdaj že pričakujemo mestnega inženirja, da nam odmeri primeren prostor. Seveda smo dobile dovoljenje pod nekaterimi pogoji. Gradnja mora biti povsem na naše stroške, našo šolo bodo smeli obiskovati samo katoliški otroci, ne protestantski, in sčasoma morajo biti evropske učiteljice, tudi redovnice zamenjane z zamorskimi. Poučevanje verouka še smemo obdržati. Hvala Bogu, da imamo že ustanovo naših zamorskih sester „Pomočnice sv. Angele“, katere vzgajajo naše sestre v Krugersdorfu, ki bodo lahko sprejele v vodstvo šolo, ko jo dobro spravimo v tek. Imamo na šoli tudi zelo dobro učiteljstvo, tako upamo, da bo šola lepo izpolnjevala svoje poslanstvo, tudi ko jo bomo morale me pustiti. Naše apostolsko delo bo ostalo bolj v ozadju, a bistvenega pomena. Samo da se Kristus oznanja!

Božičnica in katehumeni

Čas nagloma beži in spet smo pred Božičem! Želim vsem svete božične praznike, polne milosti in ljubezni božjega Deteta.

V zakristiji nove cerkve vam pišem. Pravkar sem pripravila oltar za poročno slavje dveh mojih bivših učencev, pa mi je ostalo nekaj minut, preden odidem domov.

2. decembra smo zaključili šolsko leto in priredili božičnico za naših več kot 500 učencev. Naprosile smo nekaj katoliških gospa, da so nam pomagale. sicer bi same ne zmogle. Poleg sladkarij smo spravile skupaj tudi veliko igrač. Kako so bili otroci veseli, kako malo je treba, da se počutijo srečne!

Zaključni osmi razred se je spet lepo izkazal: vsi so prestali svoj prvi javni izpit.

Zdaj sem v zadnjih pripravah za skupino mojih odraslih katehumenov. 12 jih je in jutri bodo njih duše zablesteli v nadzemski lepoti prerojenih otrok božjih. Poskrbele bomo za dober zajtrk in za kake spominčke.

14. decembra pa odidem po želji predstojnikov v Magaliesburg na resnične počitnice za teden dni. Pravijo mi, da jih nujno potrebujem, in morda bo res tako. Stanovala bom pri dominikankah, ki imajo lepo posestvo ob vznožju gora, v senci drevesnih nasadov. Ob vznožju žubori mal potoček, ki pa ob deževju zelo naraste. Tu sprejemajo na počitnice in okrevanje duhovnike, sestre in druge ljudi. Kraj je kot nalašč za oddih. Nekaj dni pred božičem se vrnem, da pripravim vse potrebno za božično praznovanje v dveh cerkvah in na treh zunanjih postajah. Na sveto noč bom veliko molila za slovenske dobrotnike in prijatelje!

2. januarja pa pojdem za tri dni v Krugersdorf na duhovno obnovo pred obnovitvijo svetih zaobljub. Tam bom skupaj s s. Brigito Bregar, in po duhovnih vajah bova spet malo po slovensko pokramljali. Če bi bili vi zraven, bi se gotovo od srca nasmejali nad najinim prizadevanjem, da najdeva vse primerne izraze...

Zahvala za pomoč — Križarji

Je že spet Velika noč! Želim vam jo milosti polno!

Predvsem pa naj se vam in vsem dobrotnikom zahvalim za lep dar, ki ste ga poslali zame in za s. Brigito Bregar! Bog vam tisočero povrni! S. Brigita se zdaj nahaja v provincialni hiši, kjer je bolniška strežnica in pomaga še drugače. Njen samostan je opuščen, prodan in že skoro porušen, a razvaline

obujajo spomine... Ni bilo drugega izhoda. Bila je preblizu dekliški šoli dominikank. V kratkem bodo na nje mestu šolski bratje začeli z deško šolo.

Mi na našem misijonu pa še čakamo podpisa ministrstva. Občina nas je obvestila, da moramo z zidanjem takoj začeti, kakor hitro pride ta podpis. Zato že pridno skupaj spravljamo sredstva in vaš dar je šel tudi v ta namen. Radi bi dokončali gradnjo in se preselili v začetku leta 1966. Odmerili so nam precej velik kos zemlje v prijazni legi tik ob vstopu v zamorsko vas in le 10 minut proč od cerkve.

Želeč našo mladino čim bolj prežeti s krščansko miselnostjo, smo ustanovile med njimi Križarje. Pričele smo z najboljšimi, da nam s svojim zgledom pomagajo pritegniti še druge. Po določenem času preizkušnje bodo slovesno obljubili pred Najsvetejšim zvestobo Bogu in krščanskim načelom ter sveti Cerkvi. Prosim, molite, da bi to novo gibanje med našo mladino rodilo sadove!

Med odraslimi imamo kakih 35 katehumenov. Med mladino pa imamo več skupin, katere nam letos pomagajo poučevati naši učitelji, izven svoje šolske obveznosti.

Vest o novi slovenski misijonarki

Pred par tedni sem prejela vašo pošiljko s cerkvenimi oblačili. Vse je bilo v najlepšem redu in plašči raznih barv nam lepo služijo. A zadnji teden smo imeli šolsko inšpekcijo in sem bila bolj kot običajno zaposlena. Potem me je influenza položila v posteljo — in tako je moja zahvala zastala. Pa sprejmite danes mojo iskreno zahvalo za lepo pošiljko. Bog povrni!

To pot imam za slovenske misijonske prijateljke lepo novico: Mlada uršulinka Marija Gloria Škrlič je na poti v misijone v Južni Afriki. Je že nekaj mesecev v Angliji. Naša provincialna predstojnica se ravno odpravlja na generalni kapitel v Rim. Ko se vrne, pripelje s seboj našo novo misijonarko, koncem septembra. Najprej bo ostala v provincialni hiši v Johannesburgu, kjer je zdaj tudi s. Brigita Bregar, in bo začela s študijem afrikanščine, ki je zdaj uradni jezik dežele. Ta afrikanščina je zmes holandskega jezika in prvin zamorskega jezika. Če nova misijonarka zna nemščino, ji novi jezik ne bo delal prevelikih težav. Če nima še dokončane učiteljske izobrazbe, se bo morala tudi temu študiju posvetiti, preden zagradi za dejansko delo na terenu. Priporočam novo misijonsko moč v molitev, da bi srečno prišla in lepo znašla!

Samo še dve številki manjkata do zaključka tega letnika „Katoliških misijonov“. Mnogi so že poravnali naročnino; kako smo jim hvaležni! Vsak čas pričakujemo tudi od ostalih, za kar se jim prav lepo priporočamo! Plačujoči naročniki vzdržujete ne samo misijonski list, ampak po niem tudi slovensko misijonsko akcijo! Prisrčno zahvaljeni in Bog povrnil!

BARAGO NA OLTAR!

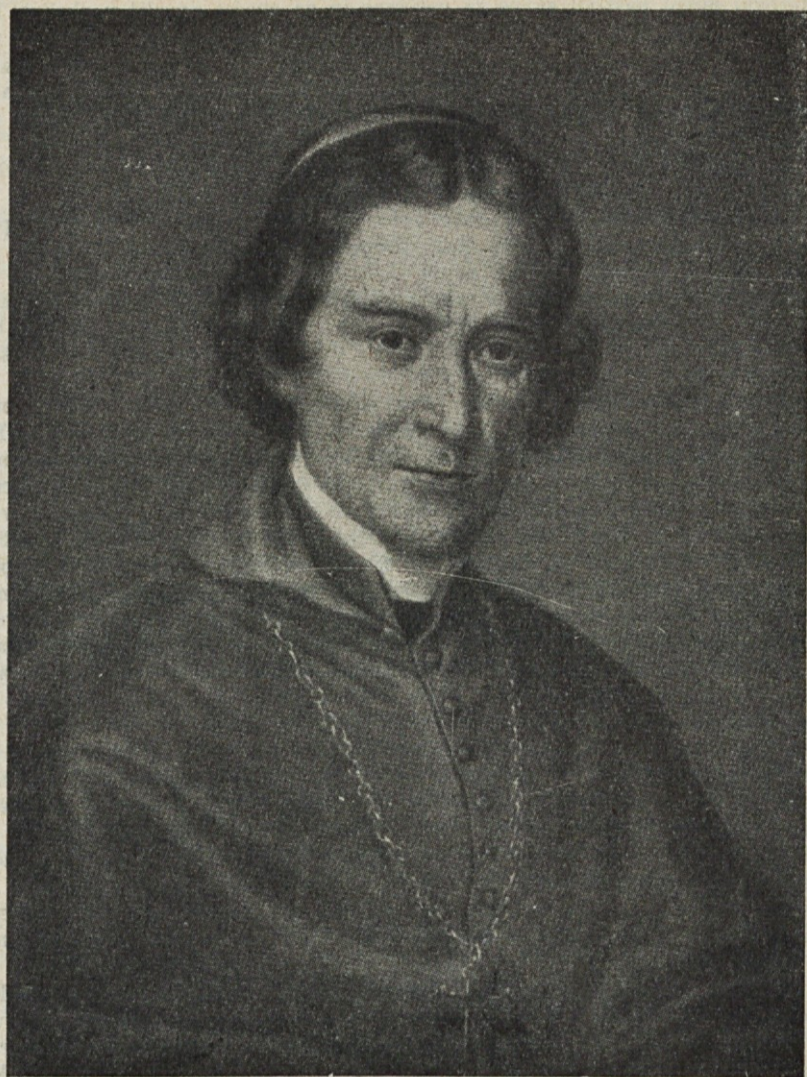
IZ SEVERNOAMERIŠKEGA BARAGOVEGA GLASNIKA

THE BARAGA BULLETIN (Baragov glasnik), 19. leto, šte. 1 (maja 1965). Ta številka prinaša poročilo msgr. Scheringerja, predsednika Baragove družbe, o *potovanju po Baragovi rodni deželi*. Popotnik sam je v ozki zvezi s Slovenijo. Njegov oče in mati sta bila krščena in poročena v Črnomlju; tam mu je župnik tudi izročil krstni list najstarejše sestre. Msgr. Scheringer pripoveduje, kakšno doživetje je bilo zanj, ko se je v začetku oktobra 1964 povzpел na prižnico farne cerkve v Metliki in si na istem kraju predstavljal Barago, kako se pred 135 leti poslavlja od vernikov. Na pot je šel msgr. Scheringer v spremstvu br. Jurija Pernaski. Iz Chicaga sta se z letalom namenila v Frankfurt, pa sta zasilno morala pristati v Londonu in dospela v Frankfurt 12 ur kasneje, kot bi morala; to je povzročilo nekaj zmede med prijatelji, ki so ju pričakovali. Obiskala sta Berlin „z njegovim sramotnim zidom“. Na Dunaju sta poslušala Gounodovega Fausta s slavno severnoameriško pevko Anc Moffo. Maševala sta v cerkvi sv. Štefana, ki je zelo lepo prenovljena po poškodbah 2. svetovne vojne in je vedno polna ljudi.

Z Dunaja sta se odpeljala z vlakom. Bila je to zelo naporna vožnja. Že v naprej so ju opozorili, da je treba v prvi razred. V ozek oddelek je bilo stisnjenih osem potnikov. Sezonski delavci so prinesli kosilo s seboj, ostali so se vozili ves dan molče in lačni. Pokrajina je lepa. V Ljubljano so dospeli okoli desetih pončči. Nastanila sta se v hotelu Slon, ki je verjetno najboljši v mestu in se da primerjati tretjerazrednemu hotelu v Združenih državah. Za silo sta se ocedila in pohitela v skoro še prazno jedilnico. Dobila sta krvavice in kisle zelje, sir, sadje in kavo. Odpravila sta se na sprehod. Pred prvo izložbo ju neznanec potrplja po rami. „Amerikanca?“ „Da.“ „Vodil vaju bom in vama razkazal kraje, ki jih želita videti.“ Dejal je, da ju počaka drugo jutro po maši v frančiškanski cerkvi.

„Cerkve je bila polna večinoma starejših ljudi. Ob pol devetih sta se najina vodiča oglasila z avtomobilom tipa 1952.

Ko zapustiš ljubljansko okolico, zavoziš na ceste, posute s peskom, ki se vijejo po gričih in dolinah. Naš vodič in šofer sta bila zelo prijazna in sta nama veliko povedala o deželi. Po nekaj urah smo se znašli v Črnomlju. Duhovniki so nama razkazali farno cerkev. Poslušala sva, kako so otroci odgovarjali v razredih nad cerkvijo; istočasno pa je donelo na ušesa petje in korakanje vojakov, nastanjenih v nekaki vojašnici tik cerkve. Ljudje hodijo v cerkev in prejemajo zakramente, a človek bi rekel, da jih k temu ne spodbujajo. Kazno je, da dijaki srednjih šol niso ravno goreči v izpolnjevanju verskih dolžnosti. Na žalost je vmes cela generacija, ki je izgubila vero. Cerkev narašča ali vsaj drži svoj položaj in neumorno in goreče deluje. Gotovo se bodo stvari s časom temeljito izboljšale.“ Cerkveno poslopje z okolico sta gosta ponovno fotografirala. Duhovniki so ju

LANGUSOV PORTRET ŠKOFA BARAGE, KATEREGA ORIGINAL SE HRANI V
LJUBLJANSKEM SEMENIŠČU

porabili na skupno kosilo. Potem sta se odpeljala v Metliko, kjer je Baraga več let kaplanoval.

Metliški dušni pastirji skrbe za meščane in za enajst naselij v okolici. Danes sta tam samo dva duhovnika, za Baragovih časov jih je bilo več. Cerkev v mestu je prostorna. Poleg nje je župnišče, kašča in dvorišče. Kot stražar se nad plosnja dviga star topol. Ljudje pripovedujejo, da je Baraga često počival pod njegovimi vejami, ko je bral brevir ali premišljal. Župnika sta Amerikanca zagledala na poti na polje; voz je vlekel par mul. Ko je šofer najavil obisk, se je opravičil, naglo odšel v hišo in se vrnil opravljen v duhovniško oblačilo. Bil je zelo prijazen in je gostoma razkazal vse, kar sta hotela videti.

Najprej so si ogledali Baragovo sobo; je velika, ima dve okni in pod iz mehkega, grčavega lesa. V njej stoji preprosta postelja, široka miza z nekaj knjigami, omara in stol. Najbrž se ni dosti spremenila, odkar je v njej bival Baraga. Duhovnika sta o njem živahno govorila in se zelo zanimala za delo, ki ga opravlja Amerika za njegovo beatifikacijo. Med pogovorom je družbo boječe ogledovala kakih 75 let stara gospodinja. Po dvorišču pa je pazil na kokoši starec s pipo v ustih.

Molče je družba odšla v cerkev, kraj Baragovega delovanja. Stavba ni več taka kot takrat. Je obsežna: vanjo bi moglo ok. 2500 ljudi. Tla so lesena. Močne klopi kažejo, da bodo zdržale še sto let. Svetišče je olepšano z velikim marmornatim oltarjem. Na evangeljski strani je spravljena stara spovednica, ki je Baraga v njej odvezoval, tolažil in vodil tisoče duš z vseh koncev dežele Prižnica je visoka, iz izrezljanega lesa. Nanjo vodi kakih dvanajst stopnic. Tu je Baraga pridigoval kot svetnik. Na ljudstvo so pridige in zgled njegovega življenja tako vplivali, da se je jokalo nad svojimi grehi. Obiskovavci so za hip postali na tem mestu, kjer je tedanji kaplan napravil toliko dobrega, in pomolili za njegovo zadevo. Postaje križevega pota, ki jih je postavil Baraga, so še tam, dasi jih je neki krajevni slikar prenovil. Kaj dosti drugega ni ostalo. Poglavitna reč, ki je ostala, je spomin na moža, ki je prišel tja, živel in delal med tamošnjimi ljudmi in končno odšel v daljno divjino med Indijance.

Posetnika sta se z župnikom in kaplanom pomudila še eno uro, potem pa se napotila proti Ljubljani. Ob izhodu iz mesta sta nekajkrat posnela obcestno kapelico posvečeno Naši Gospe. Gotovo se je Baraga tam poslednjič poslovil od vernikov. Kapelica je še v dobrem stanju, dasi nekoliko neurejena.

V Ljubljano sta se vrnila zelo utrujena, vendar odločena, da se z nočnim avtobusom odpeljeta v Benetke šoferju in vodiču sta plačala 65 dolarjev. Zdelo se jima je veliko, a zanj je bilo vredno. Mož sta duhovnikoma voščila srečne božične praznike. Mladi šofer je monsinjorja prosil, naj se iz Rima oglasi njegovemu bratu kaplanu.

Avtobusna vožnja do Trsta je bila zelo dolga in utrudljiva. Tam sta sedla na vlak in po neštevilnih postankih in neudobnostih prispela v Benetke zgodaj zjutraj.

V Rimu sta se dobila z msgr. Zrydom, prejšnjim postulatorjem v Baragovi zadevi in sedanjim rektorjem Ameriškega doma za višje študije v Rimu. Skupno so obiskali svojega škofa.

Prisostvovala sta maši Pavla VI. in ga slišala gladko pridigati v šestih jezikih. Papež je popotnikoma dal blagoslov za njun narod.

Naslednji dan sta prebila v družčini s Ferdinandom Bea, ki je končeval Baragov življenjepis v italijanščini. To je zelo važno delo, da po njem ljudje v Rimu spoznajo nadrobnosti iz Baragovega življenja. Bea je že napisal življenjepis Kateri Tekawitha in biografijo Pavla VI. z naslovom Vocabor Paulus. Je uradno priklju-

čen kongregaciji obredov, ki nadzira beatifikacije. Zelo je bil navdušen nad napredovanjem Baragove zadeve; njegovo življenje je označil za primer čudovite svetosti.

Po tem spodbudnem srečanju sta msgr. Scheringer in njegov spremljevalec zapustila Stari svet.

Tretjino številke zavzemajo nekatera *Baragova pisma* izpred sto let. Tedaj se je državljanska vojna končala, dasi so se čutile še njene posledice. Stari škof je tedaj začutil, da mora svoj sedež prestaviti iz Sault Ste. Marie v Marquette.

Iz pisma 30. marca 1865 *predsedniku Družbe za zunanje misijone Des Glajouxu* bi posneli tole: Baraga se zahvaljuje za dar 966 frankov in pristavlja: „Brez pomoči vaše družbe ne bi moja škofija mogla bivati, kajti moje škofovstvo ne donša niti centava dohodkov in z Dunaja in Monakovega sem prejel neznaten znesek, mnogo manjši, kot so stroški v moji škofiji. Dolžan sem namreč, da (med drugimi izdatki) vzdržujem *pet* izmed svojih duhovnikov, ki misijonsko delujejo med Indijanci.“ Na predsednikovo prošnjo, naj bi mu poslal kakšno poročilo, odgovarja priletni škof, da se v francoščini težko izraža, zlasti pa njegova poročila ne bi bila za bravce zanimiva, kajti indijanski misijoni so že dalj časa v stanju majhnih župnij, kjer imajo misijonarji redno delo krščevanja otrok, spovedovanja, pridigovanja, kateheze itd. V prvih letih Baragovega bivanja v deželi je bilo vse čisto drugače in njegova poročila na Dunaj so vsebovala zelo zanimive stvari o krščevanju odraslih, spreobračanju i. pod.

8. junija 1865 je Baraga poslal poročilo *Leopoldinini ustanovi* na Dunaj. Pravi, da je njegova oddaljena škofija spomladi doživela slovesnost, kot je še nikoli ni. Položili so namreč prvi vogelni kamen za novo cerkev. Dolej so postavljali le borne lesene kapele brez temeljev. Zdaj pa bodo v večjem naselju ob Gornjem jezeru zgradili, sicer tudi iz lesa, veliko cerkev z globokim kamnitim temeljem. Stroški bodo po temelj znašali 1200 dolarjev. Potem opisuje Baraga, kako je slovesnost potekla in kako je množici govoril o njenem pomenu. Katoliško občestvo nenavadno močno narašča. Povsod so potrebne večje cerkve. V Bayfieldu ob Gornjem jezeru, kjer skrbi za duše goreči in vzorni duhovnik Janez Čebulj, so morali cerkev povečati za dvojno dolžino, pa še zdaj komaj zadošča. V Marquetteu se gradi nova, prostorna cerkev. Na postavitev cerkve se pripravljajo v Negaunee, kjer so veliki rudniki železa. V Portage Lake je bilo treba zgraditi dve veliki cerkvi. H koncu zahvaljuje škof Boga, da so njegovi duhovniki dobri in sveti.

20. junija se je Baraga zahvalil *blagajniku pariške Družbe* za pismo in priloženih 8.800 frankov. Od bodoče pošiljke naj zadrži 838 frankov in jih pošlje Društvu za širjenje vere.

F. Jackerju je pisal 26. oktobra in se mu zahvalil za „zdravilo sv. Sholastike“. Nenadoma ga je razsvetlilo, da je po vesti dolžan preseliti škofijski sedež h Gornjemu jezeru. V ta namen je izbral Marquette. Na kraju kratkega pisma je v oklepaju dodal: Moj Bog, kaj je to? Skoro nemogoče mi je še kaj napisati; moja desnica je hroma. Dajte, uporabite zdravilo sv. Sholastike za mojo desno roko, sicer bom kmalu nesposoben za pisanje.“

Osrednjemu odboru Leopoldinine ustanove je Baraga poslal drugo poročilo 15. novembra. Večji del poletja je prebil na vizitaciji in na misijonskih poteh. Iz Sault Ste. Marie more samo poleti, zakaj pozimi je kraj obdan z ledom in snegom, in Baraga nima več moči, da bi hodil s krpljami. Zdaj namreč čuti posledice prejšnjih misijonskih naporov in telesnega izčrpanja. O tem so ga včasih prepričevali, pa ni verjel. Zdaj verjame, ker občuti. Na popotovanjih ima navado povsod birmati in pridigati. Govoriti mora v štirih jezikih; nemški, angleški, francoski, pa tudi

še indijanski. Prometne razmere so zelo slabe, nesreče pri plovbi pogoste. — Poleti je obiskal tudi dva indijanska misijona izven svoje škofije. Škof ne zna indijanskega jezika, pa ga je naprosil, naj gre tja birmat. V enem teh misijonov je Baraga dal 300 dolarjev, da lahko zgrade novo cerkev; dosedanja je bila iz drevesnega lubja. — Po teh misijskih potovanjih je Baraga odšel v Baltimore k nadškofu Spaldingu in v Cincinnati k nadškofu Purcellu, da podpreta njegovo prošnjo sv. stolici za prenos škofijskega sedeža v Marquette. Vsi njegovi duhovniki ob Gornjem jezeru so ga že več let nagovarjali, naj sedež prestavi iz obrobnega in nepomembnega mesteca Sault Ste. Marie. Zdaj je uvidel, da je to res potrebno.

Slab mesec kasneje, 11. decembra, zvemo iz pisma *F. Jackerju*, da je iz Rima že prišel odgovor na prošnjo. Sv. oče je dovolil prenos sedeža v Marquette, vendar naj Baraga obdrži dosedanji naslov Marianopolitanus poleg novega Marquettensis. Baraga pravi na to: „Zelo čudno! Takega odgovora nisem pričakoval. Preselil se bom torej v Marquette, ne bom pa nikdar rabil obeh naslovov, razen kadar bom pisal v Rim. V vseh drugih prilikah bom podpisoval: škof Gornjega Michigana.“

Deset milj zahodno od Marquetta je mesto Negaunee. Baraga je v prvem poročilu l. 1865 na Dunaj pisal, kako se tam pripravljajo na gradnjo nove cerkve. To mesto je letos slavilo stoletnico obstoja. Baraga je na tem kraju že jeseni leta 1860 določil kraj za prvo cerkev — pet let preden je bilo naselje uradno ustanovljeno in imenovano. Ko je Baraga 16. junija 1861 spet obiskal kraj, je bila cerkev že dokončana. Kmalu je postala premajhna. 10. novembra 1867 je Baraga, da si tako slab, da so ga morali nositi, prišel, da položi temeljni kamen. Ko so starega škofa prinesli med zbrane ljudi, je nastala popolna tišina, tako da so se njegove molitve slišale „razločno in jasno“. Čeprav je Baraga umrl, predno so cerkev dokončali, mu je bila zelo pri srcu. Danes stoji tam lepo moderno poslopje (cerkev sv. Pavla), katerega fotografski posnetek krasi to številko Glasnika. Na drugi strani pa so posnetki škofov Mraka, Vertina, Eisa (drugega, tretjega in četrtega marquettskega škofa) in škofa Starihe (prvega škofa v Leadu v Južni Dakoti), ki so vsi nekaj časa delovali v Negaunee.

Poleg Urednikovega koticčka in nadaljevanja seznama dobrotnikov Baragove zveze je v tej številki še odlomek o češčenju svetnikov, povzet po knjigi Marija, mati odrešenja, ki jo je napisal dominikanec E. Schillebeckse, in je izšla lani v New Yorku.

DOSLEJ NAJPOPOLNEJŠI SLOVENSKI BARAGOV ŽIVLJENJEPIS JE:
DR. FRANC JAKLIČ

IRENEJ FRIDERIK BARAGA

Boгато ilustriran in umetniško vezan spada v vsako slovensko družinsko knjižnico. Ako še nimate te dragocene knjige, nabavite si jo, dokler ie še na zalogi, in pišite ponjo na upravo „Katoliških misijonov“ ali povprašajte po njej pri misijskih poverjenikih.

Cena 400 pesov oziroma 3 dolarje!

PO TATARSKIH DEŽELAH IN TIBETU

Spomini s potovanja po tatarskih
deželah in Tibetu v letih
1844 - 46

Spisal Régis Evarist Huc C.M.;
pridredil prof. Alojzij Geržinič

Nadaljevanje

20. POGlavJE

Pogled na Ciamdo. — Vojska med dvema živečima Budama. — Srečanje z majhno karavano. — Vodja Prul Tamba. — Budistični puščavnik. — Vojna med plemeni. — Postanek v Angti. — Prehod čez goro Angti. — Mesto Džaja. — Smrt mandarina in njegovega sina. — Ravnina in mesto Bathang. — Smrt Ly Kuo Ngana. — Prihod na kitajsko mejo. — V Ta Cien Lu. — Odhod v prestolico province Sečuan.

Ciamdo, glavno mesto province Ham, je obkroženo z visokimi gorami in zavarovano z dvema rekama, ki se na jugu združita v Lancang - Miang (Mekong). Meščani so umazani in leni. Na vzvišeni planoti proti zahodu je postavljena veličastna lamaserija. Dva tisoč menihov prebiva v mogočnih stavbah naokrog templja. Ta se odlikuje s krasnimi dekoracijami.

Petsto lijev od Ciamda je mesto Džaja. Vlada mu veliki lama z naslovom Čakčuba, ki mu pripada le malo nižje dostojanstvo kot hutuktujem. Prav v času najinega potovanja je divjala vojska med hutuktujem iz Ciamada in Čakčubo iz Džaje. Le-ta se je proglasil za hatuktuja in zahteval zase provinco Ham. Celo leto so se privrženci obeh vodij že pobijali med seboj in rušili selišča. Ob našem prihodu je vladalo kratko premirje. Stari in mladi hutuktu sta nama poslala šal sreče in zalogo masla in ovčjega mesa.

V Ciamdu smo ostali nekaj dni, ker je bil Ly na smrt utrujen in so mu noge tako zatekle, da ni mogel na konja. Razen tega nas je v mesto dohitela karavana iz Lase, ki sta jo vodila neki leang tai (dobavitelj živil) in njegov 18-letni sin. Oba sta bila tako zdelana in prepadena, da so vsi dvomili, da bi prišla do kitajske meje.

Zunaj mesta smo dosegli cesto, ki vodi v Sečuan. Po 20 lijih nas je pripeljala v sotesko in tam smo zagledali skupinico polno poezije. Na oslu je sedela Tibetanka, ki si je na hrbet privezala majhnega otroka. Na povodcu je vodila konja, obloženega z dvema zabojema; skozi odprtine je bilo videti v vsakem po enega otroka. Za konjem je koračil umirovljen kitajski vojak, obložen z dvanajstletnim dečkom. Karavano je zaključeval renčoč pes. Občudovala sva poštenega Kitajca, ki se je vračal domov, pa ni zapustil v Tibetu svoje družine, kakor to store skoro vsi.

V Pao Tun smo menjali ulahe. Od tu dalje so Tibetanci manj ustrezljivi kot do Ciamda; nasprotno pa so naši Kitajci postali bolj ponižni in manj zahtevni.

Tu se prvič pojavijo apneniške gore, polne votlin. Na bele plošče vrezujejo pastirji Budovo podobo ali vklesujejo obrazec Om, mani padme hum.

V vasico Bagung smo prišli ponoči. Zvedeli smo, da je tu umrl leang tai, ki nas je došel v Ciamdu in nas nato prehitel za dva dni. Po kitajskem običaju sin ni smel pustiti njegovega trupla v tuji zemlji. Za povišano plačo so torej nosači nosili od tu dalje mrtvo Kitajčevo truplo.

Vaški poglavar nam je sporočil, da poslej menjava ulahov ne bo več brezplačna. To je bil za skopega Lyja hud udarec.

Naslednjega jutra ni bilo ne konj ne goveda. Ly je odposlal svoje ljudi s pritožbo Prul Tambi, svojemu znanu. O Prul Tambi sva že marsikaj čula; vodil je stranko mladega čuakčube iz Džaje in bil odločen nasprotnik kitajskega vpliva. Govorili so, da se v učenosti ne ustraši nobenega lame v Lasi; nihče mu ni enak v hrabrosti — bil je nekaj Abd al Kader teh grčavih gorjancev.

Poslanci so se vrnili z novico, da bo veliki vodja sam prišel. Bil je štiri-desetletnik srednje postave, oblečen je bil v zeleno svilo, obrobljeno z volčjim kožuhom. Glavo mu je pokrivala kapa iz lisičje kože, nosil je vijoličaste škornje, za rdečim pasom pa je vodoravno tičala dolga in široka sablja. Dolgi črni lasje so mu padali na ramena, suhi, blede obraz je izžareval veliko energijo, posebno iz bleščočih oči je seval neukrotljiv pogum. Ostro je napadel kitajsko postopanje, cesarja, podkralja v Sečuanu in poslanike v Lasi. Ulahov da odtlej za Kitajce ne bo več zastoj. Samo za Lyja, starega znanca, ki vodi dve lami izpod daljnjega zahoda, naj bo izjema. Pred odhodom nas je še povabil k sebi na pojedino.

Ne daleč od fevdalnega gradu slovečega Prul Tambe je apnenčasta gora z velikimi votlinami pri vrhu in z mnogimi budističnimi napisi. Tu je že 22 let bival kontemplativen lama. Nikomur ni bilo dovoljeno, da ga obišče. Vsaka tri leta pa je dovolil za en teden velik sprejem. Verniki so ga smeli praševati po preteklih, sedanjih in bodočih rečeh. Prinašali so obilne darove, a sveti lama je vse razdelil med reveže. Jedel je enkrat na šest dni: malo čaja in ovsne moke, kar so mu dobri ljudje iz okolice navezovali na dolgo vrv.

Kakih petdeset lijev dalje smo v vasi Vang Ca prvič mogli opazovati sledove državljanske vojne. Naslednje jutro so nam moške spremljevalce nadomestili z ženskami te vasic. Ko sva povprašala po vzroku za to novost, nama je lama Džiamdžang razložil, da dospemo zvečer v sovražni kraj. Gaja. Moške spremljevalce bi napadli in jim odvzeli živali, ženske pa se nimajo česa bati.

Res so nam iz vasi Gaja pridrveli nasproti oboroženi konjeniki. Njihovo bojno razpoloženje se je ob pogledu na ženske vodnice sprevrglo v smeh in v roganje bojzljivim sovražnikom. Takoj ko smo v vasi poskakali s konj, so dame iz Vang Ca popile svoj čaj z maslom in se obrnile z ulahi domov.

Ža ulahe v Gaji se je naslednjega jutra razvil pravi ljudski shod. V celi množici ni bilo enega človeka, ki ne bi bil govornik, in vsi so govorili obenem. Ko so jih razvnele besede, so začele govoriti pesti, posamezni tribuni so s težavo dosegli kratke premore. Po dobri uri vpitja, zmerjanja, prepričevanja z rokami in boksa so zbrani planili v smeh, zborovanje se je zaključilo in vsi so se mirno razšli. Dva odposlanca sta naznanila Lyju sklep, da dobe ulahe zastoj obe lami izpod zapadnega neba in Tibetanci iz Lase, Kitajci pa morajo plačati pol unče srebra za konja in četrť za jaka. Ly je pričel protestirati z vso močjo, ki mu je še ostala, in njegovi vojaki so grozeče kričali. Vaščani po so ostali čudovito mirni; eden od njih je položil roko Lyju na rame, ga prodirno pogledal in dejal: „Človek iz Kitajske, poslušaj me: ali misliš, da je za prebivavca gajske doline velika razlika med tem, da odreže glavo kozi ali pa Kitajcu? Ukaži svojim vojakom, naj ne zapravljajo velikih besed. Se je morda kdaj zgodilo, da bi lisica preplašila strahovitega gorskega jaka? Ulahi bodo takoj tu; če jih nočete danes, bo jutri cena dvojna.“ Lyju ni preostalo drugega, kot da plača.

Na naslednji postaji nas je spet pozdravil sneg. Čez noč in ves dan ga je zapadlo, da je bilo groza pogledati iz sobe. Najhuje pa je bilo to, da je bila pred nami ena najbolj strmih in nevarnih gora. Tudi na njej se javlja po ljudski veri gorski duh — nekdanji plemenski poglavar, ki ga je zasul plaz. Postavili so mu tempelj. Gorski duh prijaše med nevihtami na rdečem konju, da zgrabi popotnika in z njim izgine.

V Angti smo morali ostati pet dni. Največja zanimivost kraja je bil dheba (poglavar). Visok je kvečjemu tri čevlje, njegova sablja je bila vsaj dvakrat daljša od njega. Vendar je imel možiček mogočno oprsje in širok, energičen in pravičen obraz. Navzlic izredni kračini nog je bil hiter in neutruden. Označili so ga za izvrstnega jezdeca in neustrašenega bojavnika. Nama je izkazoval posebno naklonjenost.

Takega obilja snega kot na gori Angti nisva še nikjer videla. Večkrat smo bili na tem, da se obrnemo in opustimo prodiranje na vrh. Z nami se je borila proti snegu, skalam in prepadam mala karavana, ki se nam je pridružila v Ciamdo. Občudovali smo nadčloveško moč tibetanske matere; bila je svojim štirim otrokom vse.

Goro Angti smo premagali v enem dnevu. V črni noči smo od vznožja šli po skaloviti dolini. Globoko pod nami je šumela reka; vsak hip bi lahko zgrmeli vanjo, a živali so nas varno privedle v Džajo. Naš prihod je razburkal speči kraj. Tu je sedež mladega hutuktuja, ki se je vojskoval s starim v Ciamdo. Naselje je bilo napol porušeno; pred tremi tedni so ga napadli privrženci starega hutuktuja. Znamenita lamaserija je bila zapuščena.

Vzeli smo si en dan počitka, potem pa hajdi dalje! Šlo je preko mnogih lesenih brvi. Malo pred prihodom na postojanko Adzu Thang smo došli karavano, ki je nosila truplo leang taia. Umrl je tudi sin in skupina je bila v razsulu. Samo trije vojaki so ostali še, da spremljajo oba mrliča domov. Pridružili so se nam.

Ko smo po več dneh pripotovali v Kiang Ca, so se Kitajci takoj bolje počutili, zakaj ljudje so jim od tu naprej manj sovražni. Oba vojaška mandarina sta se prestrašila nad Lyjevo zunanostjo, odločno sta mu svetovala, naj nadaljuje pot v nosilnici. Tudi midva sva ga nagovarjala in skupno smo le zlomili odpor njegove skoposti.

Štiri dni kasneje smo dosegli breg reke Kin ša Kiang (Reka zlatega peska), ki smo jo po ledu prekoračili dva meseca pred prihodom v Laso. Po kitajskih ravninah se reka veličastno pomika, tu med gorami pa divje skače, pada in rjove.

Ob reki smo se potegnili do očarljive ravnine Bathang (Kravja ravan). Kot da bi začaral, smo bili v hipu sredi razkošnega rastlinstva in sladka toplota nam je zlezla v ude. Mesto Bathang je močno obljudeno, v njem živi veliko Kitajcev in veliko lam. Tu se konča svetna oblast tale lame.

V Bathangu nas je tri dni zadržala Lyjeva bolezen. Resno sva mu začela pripovedovati o duši in o večnosti. Že med potjo sva mu razložila poglobitve krščanske resnice. Ly je odgovarjal premišljeno in ganljivo, ko pa je šlo za končno odločitev — da postane kristjan —, se je vse razbilo. Hotel je najprej priti domov in se odreči mandarinstvu. „Dokler sem cesarjev mandarin, ne morem služiti Gospodu neba.“ Nič ga ni moglo premakniti.

Miloba in lepota pota je po Bathangu trajala le še en dan, potem pa smo zašli spet v muke in nevarnosti dotedanjega potovanja. Bičal nas je veter in snežni metež, na vznožju gore pa nas je naprala ploha. Prave strehe nismo našli; prebudili smo se v blatu, premočeni in premrli.

Čez nekaj novih napornih dni se nismo in nismo premaknili naprej. Ly ni dal znamenja za odhod. Končno smo poslali vojaka v njegovo sobo. Vrnil se je bled in prestrašen: „Ly Kuo Ngan je mrtev!“ Grenko sva obžalevala, da nama ni bilo dano stati mu ob strani. Kako sva želela, da nesrečneža rešiva iz temin poganstva! Vendar nama je ostalo rahlo upanje. Njegova duša je bila že toliko razsvetljena z lučjo vere, da mu je Bog mogoče podaril milost krsta želja.

Karavana je ostala brez vodje. Lame Ciamdžanga kitajski vojaki ne bi priznali. Demokratsko republikanski položaj je trajal dobrega pol dneva. Tedaj sva se odločila, da zaradi skupne blaginje uvedeva diktaturo. Nihče se nama ni postavil po robu, tako potrebo po vodstvu so vsi čutili.

Po treh dneh napredovanja po gorah v spremstvu vetra, snega in mraza smo se znašli na postojanki Lithang (Bakrena ravan). Tam sva zahtevala od poveljnika posadke, naj nam določi kakega mandarina za vodjo karavane. Res nam je končno dal za vodstvo enega od štirih, ki so tam bili.

Vedno bolj je bilo zapažati, da nismo več v pravem Tibetu; ljudje niso več tako trdi in ponosni, njih vera ne več tako živa. Jezik je podoben govoricu plemena Si Fan; vanj je vdrlo več kitajskih izrazov.

Od Lithanga do Ta Cien Lu, obmejnega kitajskega mesta, je samo še šesto lijev, ki smo jih zmogli v osmih etapah. Konec te grozotne tibetanske poti je bil podoben njenemu začetku: treba je čez goro, da se znajdeš pred drugo; vse so grozeče, zasnežene in polne prepadov. Le naselja so bolj na gosto posejana.

Končno smo zdravi in celi prišli na kitajsko mejo. Na prehodu preko poslednje gore pred Ta Cien La bi nas kmalu zasul nagrmadeni, gosti sneg, prvo kitajsko mesto pa nas je sprejelo s hudim nalivom. Bilo je prve dni mesca junija 1846 — skoro tri mesece po odhodu iz Lase. Po podatkih kitajskega potopisa smo prepotovali 5050 lijev.

V Ta Cien Lu smo si odpočivali tri dni. Morala sva se s tamkajšnjim prvim mandarinom večkrat pošteno skregati, da nama je dovolil nadaljno pot v no-silnici. Na ježo niti pomisliti nisva smela.

Tibetansko spremstvo, ki naju je zvesto spremljalo do sem, se je začelo odpravljati na povratek. Lami Dziamdžangu sva izročila pismo za regenta; za-

hvalila sva se za vdane spremljevalce; vsak hip so naju spominjali na ljubeznivo obnašanje, ki sva ga bila deležna v Lasi. Pri slovesu od teh dobrih Tibetancev nisva mogla zadržati solze. Lama Dziamdžang nama je naskrivaj povedal, da naju mora spomniti na obljubo, ki sva jo dala regentu. Vprašal naju je, če morejo upati na najin povratek v Laso. Odgovorila sva, da morejo; tedaj še nisva slutila, kakšne zapreke nama bodo vrnitev zaprle.

Naslednjega dne sva ob zori sedla v nosilnico. Na državne stroške so naju prenesli v glavno mesto province Sečuan, kjer sva po cesarjevem odloku morala stopiti pred slovesno sodišče velikih mandarinov Nebeškega cesarstva.

D O D A T E K

(Pojasnilo č. g. Plancheta, lazarista, ki je oskrbel izdajo Hucovega potopisa l. 1962 v zbirki Le livre de poche).

Ovire, ki so bile obema srčnima misijonarjema napoti, da se nista mogla vrniti v Laso, so bile raznolike.

Medtem, ko sta onadva prebivala v Lasi in skušala izkoristiti dobre odnošaje z regentom za vsaditev krščanstva v prestolnico budizma, je pariška Družba za zunanje misijone prosila in prejela tibetansko kraljestvo kot področje svojega delovanja. 27. marca 1846 je bil postavljen Apostolski vikarjat za Tibet, ki naj bi ga ta družba vodila. Ta odločitev je dokončno izključila oba lazarista iz te dežele lam, za katero sta pričakovala skorajšnjega pokristjanjenja.

Vendar junaka te čudovite odiseje nista odnehala; hotela sta sv. stolico natančno poučiti o položaju in upala, da bo preklicala omenjene določbe. Medtem ko je Huc ostal v Macao, da si odpočije in uredi svoje nesmrtno Spomine s popotovanja, se je Gabet napotil v Pariz in v Rim. Ne tu ne tam ni našel nobene pomoči, kajti Misijonska družba ni želela spora z Družbo za zunanje misijone in začeti z novim misijonskim delom, ki je bilo uradno že dodeljeno drugi družbi.

Huc in Gabet sta računala s podporo francoske vlade, ki naj bi jima odprla pot na Tibet ljub kitajskemu odporu. A Francija je komaj odposlala l. 1847 svojega zastopnika v Macao in ta ni imel nobene priznane avtoritete.

Tako se je načrt obeh francoskih misijonarjev, ki sta ga imela za svojo življenjsko nalogo, spremenil v sen.

Pozneje se je izkazalo, da v 19. stoletju noben misijon na Kitajskem ni imel večjih težav kot misijon na Tibetu. Po nezaslišanih žrtvah življenj, po izrednih naporih in uporabi ogromnih denarnih sredstev so misijonarji še zmerom na meji Tibeta in evangelizacija tibetanskega ljudstva se bo morala šele začeti.

K O N E C

Uredništvo „Katoliških misijonov“ se ob zaključku objavljanja tega znamenitega zgodovinskega potopisa, ki so ga naši bralci s takim zanimanjem prebirali, iskreno zahvaljuje prof. Alojziju Geržiniču za njegovo odlično predelavo, ki je od njega terjala nešteto ur trdega umskega dela. Naj mu bosta užitek in korist bralcev v zadoščenje, Bog pa bogat plačnik!

naši misijonarji pišejo...

JUŽNA AFRIKA

Kakor so naši bralci, še posebno pa misijonarji gotovo že opazili, zadnja leta objavljamo pisma oziroma izvlečke iz pisem misijonarjev in misijonark na ta način, da se vrste po deželah, v katerih delujejo. Le kadar gre za daljša poročila posebno aktualne ali kar literarne vsebine, jih objavimo kot samostojne članke, takoj ko jih dobimo. Ta način objavljanja poročil naših misijonarjev ima to prednost, da na njih podlaga bralci v vsaki številki dobe vtis o razmerah v eni in isti misijonski deželi ali pokrajini, in sicer tem popolnejšega, čim več misijonarjev o isti deželi v isti številki poroča. Ima pa ta način tudi svoje slabe strani, med katerimi je pač najslabša ta, da morajo tako bralci čakati kar eno leto, preden dobe o misijonarjih kake dežele kaj več poročil, ko so takorekoč nekatera od njih vsaj že kar zastarana.

Tako je tudi preteklo več kot leto dni, odkar smo zadnjič poročali o slovenskih misijonarkah v Južni Afriki.

Pisma M. KSAVERIJE LESJAK OSU objavljamo v tej številki na drugem mestu. Tu navajamo vesti iz pisem S. BRIGITE BREGAR OSU. iz zadnjega leta:

„Prisrčno se Vam zahvaljujem za ljubezen, s katero zbirate in pošiljate nam misijonarjem in misijonarkam vsakoletno pomoč! V molitvah se vseh dobrotnikov redno spominjam.

Zamorske šole lepo napredujejo, tudi kar zadeva spreobrnjenja. Našo farno cerkev že dokončujemo in jo že komaj čakamo. Ljudje radi hodijo v cerkev in k svetim zakramentom. V tem oziru se je tu med nami zelo obrnilo na boljše zadnja leta!

Jaz se sedaj nahajam v provincialni hiši v Johannesburgu, kjer imamo tudi noviciat, ki je pa, žal, maloštevilen: samo tri novinke imamo. Priporočamo Vam v molitev naše redovniške poklice!“

Od štirih v Južni Afriki delujočih slovenskih oblatinj sv. Frančiška Saleškega imamo tudi več pisem. Naj objavimo najprej ona od najdalje nam poznane S. ELIZABETE POGORELC, ki je prednica, kakor sta še dve drugi od ostalih treh oblatinj.

Koncem decembra lanskega leta nam tole piše, in sicer z misijona Pella:

„Že spet sem prepozna z božičnimi voščili, kajti pred prazniki je veliko več dela kot običajno. Lepo smo jih praznovali in ne le s kakimi besednimi častitkami ali kakimi darovi, ampak s poglobljenjem duhovnega življenja. Naš oče misijonar je kar tri dni pred praznikom spovedoval. Za polnočnico in za Sveti dan je bila cerkev nabito polna katoličanov, nekaj je bilo tudi drugovercev. Božične pesmi, med njimi tudi Sveta noč, blažena noč, so donele, da je bilo veselje.“

Še isto pismo je misijonarka nadaljevala na novem misijonu Riemvasmaak:

„Novico o premestitvi sem prejela v začetku januarja. Nekaj dni nato sem pobrala svoje stvari in odšla po več kot 26 letnem bivanju na misijonu Pella, kjer imamo šolo za belce in za mešance. A država že dolgo dela na to, da bi ozemlje Pella proglasila za bivališče izključno mešancev, zato postopoma odpravljajo vse oddelke za bele. Koncem šolskega leta decembra meseca so zaprli tudi razred, v katerem sem jaz poučevala. Ker sem bila takorekoč prosta, so me predstojniki takoj določili za ta moj novi misijon. Odkar sem pred 32 leti prišla v Južno Afriko, sem bila na misijonu Pella, razen pet let mojega delovanja v Keimoesu. Tu imam odgovornejše mesto, ker moram biti vsem vse in skrbeti za vse. Zato se vam in vsem prijateljem priporočam v molitev!

Naš misijon Riemvasmaak leži na robu puščave in je vse še zelo primitivno in ubožno. Le misijon z novim šolskim

poslopjem dela vtis civiliziranega kraja, drugače je pa vse divja okolica in revščina, ki jo pogosto suša še povečuje. Ljudstvo je pa dobro, še nič izprijeno, saj nimajo domala nič stika z zunanjim svetom. Radi prihajajo k službi božji, ki jo imamo ob nedeljah v prostoru, ki ga dobimo iz dveh šolskih sob, med katerima razmaknemo pregibljivo steno. Vsako jutro pride lepo število ljudi k maši, prav tako zvečer k rožnemu vencu. Že dolgo ima naš misijonar načrt za židavo cerkve, a se sredstva le prepočasno nabirajo.

Misijonar, ki je ta misijon začel, je že dve leti bolan na živcih, in ker se tu ne more pozdraviti, se bo zdaj vrnil nazaj v Francijo. Bil je zelo vnet delavec in je še sedaj, saj bi rad še pred svojim odhodom 1 km. od misijona postavil Mariji v čast malo kapelico. Njegov naslednik je že tu, mlad misijonar, ki sodeluje z nami, štirimi sestrami, oblatinjami sv. Frančiška Saleškega. Imamo šestrazredno ljudsko šolo, ki šteje okrog 300 otrok. Poučujeta dve sestri, se pravi, jaz in ena sestra domačinka, pa pet učiteljev, od katerih so štirje katoličani. Od ostalih dveh sester je ena, domačinka, zaposlena v kuhinji, druga, Nemka, pa v dispanzerju in sploh v dobredelnih akcijah. Jaz imam poleg poučevanja v šoli še splošno skrb za postojanko. Misijon ima tudi štiri zunanje postaje, od katerih po eno obiskuje misijonar nedeljo za nedeljo.

Dnevno molimo, naj bi Gospod poslal delavcev na svojo žetev, da bi lažje prodri s Kristusovo lučjo med najširše kroge prebivalstva. Podpirajte nas z molitvijo in žrtvijo v tej važni zadevi tudi Vi!“

V naslednjem pismu sredi letošnjega leta piše misijonarka, da radi slabega zdravja ne more več poučevati, kar ji je zelo žal. A ima drugega dela čez glavo. Potem poroča še naslednje o svojem novem misijonskem delokrogu:

„Riemsasmaak je zelo ubožen kraj in ljudje nimajo možnosti za zaslužek razen nekateri na misijonu. Pella kjer sem bila preje, in ta misijon sta si v marsičem zelo slična. Tam kot tu imamo samo slano vodo, žal, tu še te manjka. Ljudstvo se preživlja z živinorejno: koze in ovce, ki jih pa mnogo

izgube, kadar je suša le prevelika, kakor na primer letos. Prebivalstvo v naši deželi je sestavljeno, kot veste, iz domačinov in mešanecv ter nekaj čistokrvnih belcev. Ta naš kraj je določen samo za domačine, da si rede malo čredo. Zdaj jih je le nekaj, ki imajo od 3 do 10 koz za mleko.

Poleg cerkve, ki jo imamo, kot sem zadnjič omenila, samo šele v pobožnih željah, bi nujno potrebovali tudi večjo jedilnico, da bi mogli naših 120 fantičev pri jedi posesti okrog miz, ne pa kar na travi. Še bolj je pa seveda potrebna pitna voda: vodnjak, ki pa bi moral biti zelo globoko izkopen, kajti raziskovavci so ugotovili, da je kakih 300 čevljev pod nami pitna voda. Imamo v kraju dva vodnjaka, ki nudita pitno vodo 1.000 prebivavcem. A sta izkopana samo do 100 čevljev globoko, zato se pogostokrat izsušita in sta brez vode. Izkopavanje in gradnja vodnjaka bi terjalo veliko sredstev, kajti treba bi bilo v eni izmed plasti prevrtati kamnita ležišča. Že dolgo molimo za to, da bi nam Bog obudil kakega večjega dobrotnika, da bi z njegovo pomočjo uresničili naš načrt za lastni vodnjak.

Ob vseh teh potrebah si lahko predstavljate, kako prav nam pridejo Vaše dolarske pošiljke, ki jih omogočijo slovenski misijonski dobrotniki. Naj vsem Jezus Kristus stoterno povrača!“

Druga oblatinja sv. Frančiška Ksavrija v Južni Afriki je S. VINCENCIJA NOVAK, od katere imamo tudi več pisem iz časa enega leta. V pismu z dne 1. junija 1964. se nam zahvaljuje za poslano pomoč, potem pa tole poroča:

„Rada bi Vam popisala, kako lep praznik smo imeli na misijonu na Bello nedeljo. 76 otrok in odraslih je prejelo sv. birmo, 69 prvo sveto obhajilo, ena naših domačinskih sester je pa napravila večne obljube. Vsi na misijonu smo bili veseli in hvaležni Bogu za to veliko srečo in neizmerne milosti, ki so se razile na toliko nam zaupanih duš. Po slovesnosti smo vsem postregli z dobrim zajtrkom, vsakemu darovali rožni venec in podobico. Bog daj, da ostanejo stanovitni v verskem življenju!

Posebno smo bili veseli tudi večnih obljub naše sestre domačinke. Prišli so

na slovesnost tudi njeni starši in drugi domači, in sicer od zelo daleč, pa jim ni bilo žal, ko so videli hčerko tako srečno med nami. Škof je imel krasno pridigo in ji je med mašo podelil sveto obhajilo pod obema podobama, kar se je prvič zgodilo v naši škofiji.

Na žalost so redovni poklici danes tako redki in tako nestanovitni, da nas zares skrbi bodočnost v tem pogledu, kajti delo se nam množi, delavcev je pa vedno manj, in še ti, ki smo, smo večinoma v letih... Tu imamo privatno visoko šolo s 95 študenti, Kako lepa ustanova, a jo bomo mogle vzdržati? Na veliki petek nam je povsem nepričakovano umrl eden najboljših profesorjev, č. g. Ciger iz U.S.A. Nimamo še namestnika zanj, kajti laičnih učnih moči ne moremo plačevati, nas je pa premalo.

Tu smo začeli tudi z Marijino Legijo, ki je zaenkrat zelo delavna. Kar naprej nam vodijo zapuščene in sestradane otroke na misijon. Doslej sem še vse sprejela, ne vem pa, če bom mogla tako ravnati tudi v bodoče, kajti časi so težki, ker že 14 mesecev ni bilo kaplje dežja, zato je draginja velika in lakota na vseh straneh. Ljudje ne morejo orati in sejati, saj se seme tudi ne bi prijel, ko ni vlage. Sama na sebi je zemlja, se pravi, tisti beli pesek, ki pokriva puščino, rodovitno. Ko na primer pade nekaj dežja, je čez štiri-najst dni vsa puščava kakor en sam cvetlični nasad, tako da prihajajo ljudje iz velemest gledat in občudovat to neizmerno naravno preprogo, sestavljeno iz brezštevlnih, tako različnih in tako pestro barvnih cvetlic!“

V pismu leto dni kasneje, sredi junija 1965, nam misijonarka poroča, da je bila iz Matyeskloofa premeščena na svoj nekdanji misijon v Keimoes, kjer je tudi za prednico. Dela ima čez glavo, saj je ta misijon eden največjih v celi škofiji. Koncem maja so imeli kar 133 birmancev, ki jih je bilo treba preje dolgo časa učiti v krščanskem nauku. Otroci si še kaj zapomnijo, z odraslimi je pa zelo velik križ... tako pravi naša misijonarka. Poleg birmancev so imeli tudi 20 novokrščencev.

Mesec dni kasneje pa se zahvaljuje za paket cerkvenih oblačil, ki jih je pre-

jela potom č. g. Wolbanga iz U.S.A. Zahvaljuje se tudi za dar iz sklada, ki smo ji ga poslali. Vse prav lepo pozdravlja in se vsem zahvaljuje!

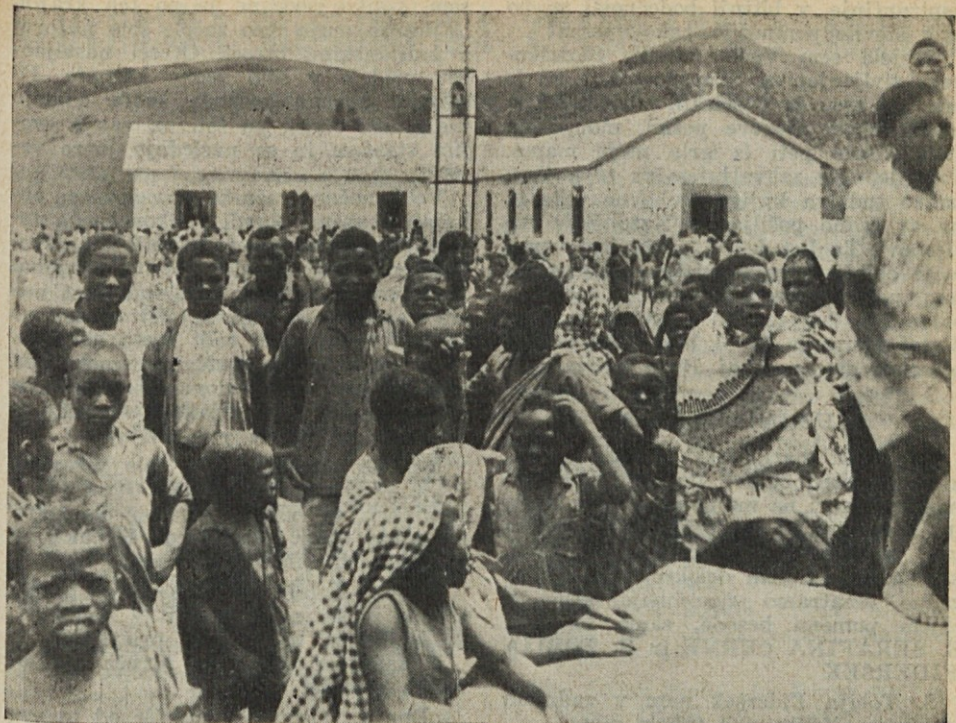
Poleg s. Pogorelc in s. Novak sta v Južni Afriki še dve Slovenki *Šteh*, ki sta rodni in redovni sosestri. Tudi od njiju imamo vsaj kratka poročila:

S. BENIGNA ŠTEH med drugim tole piše:

„Zadnje leto sem bila prestavljena na misijonsko postajo Rietpoort, ki je nasebina mešanih ras, v puščavi na višinah, 17 mil stran od najbližje železniške proge. Misijon je v tem kraju prav za prav vse: Cerkev, šole, bolnice, trgovina in celo mlin... Za vodstvo te cele misijonske vasi sta samo dva holandska misijonarja in pa štiri sestre. Imamo čez 300 otrok, ki jih oskrbujemo z vsem, s stanovanjem, hrano in obleko. Njih starši živijo zelo oddaljeno in če bi njihovim otrokom ne nudili prav vsega, jih starši ne bi pustili na misijon. Seveda ne plačujejo nič za vse to... Deklice učimo tudi šivati in druga hišna dela opravljati. Dečki pa zdaj ravno izdelujejo opeko za zidanje novega šolskega poslopja. Poleg tega fantje tudi poskrbe za drva in opravijo vsa druga težja dela. Dobro je, da so vedno kaj zaposleni.“

Maja letošnjega leta ista misijonarka piše, da je bila tudi ona premeščena, in sicer na velik misijon v kraju Upington, kjer imajo šolo s 18 učitelji. Imajo tako veliko prilike, da otroke poučujejo tudi v krščanskem nauku in življenju in pogosto krščujejo. O vsem pove v naslednjem pismu še nekaj več:

„Upington je postaja sredi mesta. Sestre so tukaj od leta 1923, dočim so misijonarji že preje obiskovali to področje, ne da bi bili stalno naseljeni. Fara šteje več tisoč katoličanov, a žal, ne pridejo vsi v cerkev, mnogi jih je, ki pridejo samo za največje praznike. Misijon ima tudi 5 podružnic, ki jih obiskujeta misijonarja enkrat eno enkrat drugo. Enkrat mesečno gre misijonar maševat tudi v jetnišnico, kjer je 300 zapornikov, katerih jih je mnogo katoliške vere.

Iz misijona o. Emila Čuka: Množice črnih vernikov se zgrinjajo iz zasilne cerkvice; zdaj imajo že novo, večjo.

Naša tukajšnja šola je samo za mešanice, in sicer je vsega skupaj 650 učencev. Učitelji so plačani vsi od države... Preje smo imeli v šoli tudi črnice Bantu, pa smo jih morali odsloviti, ker vlada z železno roko izvaja svoj program, ločitev črncev od belih in mešanih...

Tu v mestu bomo mogle ostati le še nekaj let. Potem nam bo mestna občina določila ozemlje. Gradnja novega misijona povzroča škofu in misijonarjem že vnaprej velike skrbi. Še večja skrb je pa to, ker se čuje, da bi nas oblast sploh rada stran spravila. To bi bilo za vse pač težko, saj so nekatere sestre tu, ki delujejo v šoli že nad 30 let... Po tolikih letih garanja in dela, ko državnih šol skoraj ni bilo, naj bomo zdaj v zahvalo napoti oblastem... Sicer pa molimo in upamo, da nam bo

oblast dovolila ostati vsaj še med ubogimi, za katere se pa še danes ne zanima drugi kot katoliška Cerkev s svojimi ustanovami."

Druga od sester se imenuje ALOJZIJA in nam piše iz svojega misijona Koelenhofa podobne novice:

„Kljub nemirnim časom mi tu delamo z vso misijonsko vnetostjo za zveličanje duš, pa tudi v polajšanje telesne bede in materialnih težav, zato nam tako prav pridejo Vaši vsakoletni denarni darovi! Prav lepa vam hvala zanje!

Naš misijon se prav lepo razvija, imamo blizu 200 otrok v šoli, poleg tega pa še 24 malih deklic na hrani in stanovanju v zavodu. Misijon leži na lepem kraju, kakih 30 milj od Cape Towna, ki je zelo gosto naseljen. Upamo tu dobiti tudi kaj novih poklicev. Zdaj imamo 4

aspirantnje, v bližnji bodočnosti se bo njih število pomnožilo, tako upamo!

Prejela sem Vašo pošiljko Slomškovega življenjepisa. Slomškovo ime mi je bilo pri srcu že v šolskih letih, ko sem mogla brati njegove pesmi, mnoge pa tudi slišala peti iz grla moje mame. Prav lepo se zahvaljujem za to knjigo, kakro tudi za knjigo Duhovne vaje in pa za redno pošiljanje 'Katoliških misijonov'. Ta list je bil poglaviti vzrok moje odločitve za v misijone. Deset let sem potrebovala, da sem se odločila okleniti se božjega klica. Potem sem pa doslej vztrajala že 31 let..., za katere se vsak dan posebej Bogu zahvalim!"

JUŽNA AMERIKA

Od štirih mariborskih šolskih sester, ki so že pred 30 leti delovale med Čulupi Indijanci na meji med Paragvajem in Argentino in katerim se je potem vsaj za nekaj let pridružila še s. Polh, sta sedaj v tistem delokrogu, ki ga še vedno smatramo za misijonskega v ožjem pomenu besede, samo še dve: S. SERAFINA ČERNE in S. TOBIJA FIDERŠEK

S. Tobija Fideršek nam v zadnjem pismu za Veliko noč takole piše:

„Kakor vidite, sem še vedno pri Indijancih. Dosedaj smo dosegli še bolj malo uspehov. Njihove vražarske navade se še vedno držijo tudi med kristjani. Stari vplivajo na mlajši rod. Posebno se to pokaže, kadar kdo zbolí. Ni ga še tako dobrega zdravila, ki bi vanj bolj zaupali kot v čarovnika in njegove coprnije. A kljub navidez malim uspehom prosim Boga, naj mi ohranjuje zdravje, da bom lahko še dolgo delala med njimi za njihove duše!"

S. SERAFINA ČERNE je urednika „Katoliških misijonov“ obiskala v „Baragovem misijonišču“ sredi lanskega leta, kajti morala je na zdravljenje in oddih v Rosario in Buenos Aires, kjer imajo slovenske šolske sestre več postojank. Ob povratku je tole pisala:

„Pot nazaj grede je bila težka. Iz misijona 'aLs Lomitas' do reke Pilcomayo smo navadno rabili le 4 do 6 ur. To pot sem pa bila na poti po tem odseku kar celih šest dni in sem bila ves ta čas tudi brez svete maše. Videla

sem, koliko revščine je po teh krajih.

Meseca maja smo začele šolo najprej z indijanskimi otroci. Otroci naseljenec pridejo v šolo vedno kasneje. Po odredbi novega gospoda škofa odidejo indijanski otroci po šoli na vas k svojim staršem in se naslednje jutro vrnejo.

Velikonočne praznike smo slovesno obhajali z vsemi obredi velikonočnega te-dna. Na veliko soboto je bilo 18 novokrščencev, 16 odraslih in dva majhna. Med novokrščenci je bilo tudi šest naših gojencev in gojenk. Vsi odrasli so še isti dan prejeli tudi sveto obhajilo.

Na praznik Kristusovega vnebohoda smo pa imeli spet slovesnost, in sicer prvo obhajilo 23 Indijancev. Otroci naseljenecv se pa še pripravljajo."

Koncem lanskega leta tole piše:

„Končali smo šolsko leto. Otroci, tudi Indijanci, so odšli k svojim domačim. Le nekaj otrok naseljenecv še čaka na misijonu, da jih starši pridejo iskat.

Sestra Tobija Fideršek je precej zbolela in se je šla zdraviti v Asunción. Je že boljša in jo spet pričakujemo."

V zadnjem pismu pa poroča misijonarka sledeče:

„Dne 1. februarja smo šle od tu vse štiri sestre v naš bližnji misijon 'San Leonardo' na slovesnost srebrnega poklicnega jubileja, ki sta ga praznovali dve izmed naših sester, od katerih ena deluje v našem misijonu 'San Jose', druga pa v 'San Leonardo'. Obe sta Paragvajki. Na slovesnost je prišel sam škof Sinfioriano Lucas in še drug misionar, ki je pred leti deloval v 'San Jose', potem pa med Guarani Indijanci ob bolivijski meji ustanovil nov misijon v Guachalla. Zdaj se pa pripravlja, da bo v General Diaz zidal bolnišnico in zavod za otroke.

Slovesnost je bila zelo lepa. Udeležili so se je tudi Indijanci, za katere smo popoldne in zvečer priredili lep zabavni in poučni del. Imela sem priliko, da sem se vsaj malo pogovorila po slovensko z našo s. Tobijo Fideršek. Obe sva bili veseli. Drugi dan smo se vse štiri vrnile nazaj v naš misijon.

V imenu vseh se Vam prav lepo zahvalim za vsakoletni dar iz sklada za vse slovenske misijonarje in misijonarke!"

SLOVENSKA MISIJSKA ZNAMKARSKA AKCIJA

Poroča č. g. Wolbang Karel C. M., U.S.A.

ZA MZA SO DAROVALI OD 21. 8. 64
DO 31. 8. 1965:

Združene države: Angela Železnik in sodelavke; Frances Tomazin, K. Collins, Rose Leskovec, Helen Stoll, Frances Rebol, Frances Mrhar, Agnes Leskovec, Mr. and Mrs. John Mosnik, Dorothy Kerezse, Mary Boh, Mary Traven, Helen Lovich, Frances Vadnal, Mary Otonicar, Mary Krampel, Bell Mc Coy, Carol Leskovec, Mary Zupancic, De Bottanzer, Leona Mackin, Irene Young, Pauline Fabian, Jeanne Antonin, Caroline Kucher, Mary Stefancic, Mary Vavpotic, Caroline Gregory, Mary Ciber, Jane Pograjec, Manca Presa, Mary Hudolin, Mary Ann Mlinar, Marija Mlinar, rev. Jules Meyrat C.M., rev. Joseph Ennis C.M., rev. Joseph Ferkulj s sodelavci, rev. John Pearce C.M., dr. Jože Basaj s sodelavci pri Ligi, Fay Zobeč, Josephine Boskovic, Mary Petelin, Frank Strukelj, rev. Louis Trotta C.M., Antonia Fortun, Agnes Pierce in sodelavke, Frances Zupancic, Horatio Proce Mary C. Hribar, rev. John Newman C.M., rev. Ronald Wiktor C.M., rev. Thomas Finley C.M., rev. Francis Ryan C.M., rev. Julius Slapšak, rev. Jože Snoj Arthur Kolinsky C.M., Johana Wesel, rev. Ivan Nikolić S.J.

Anica in Eddy Tušar ter sodelavke; Mary Pirjevec, Joža Krulc, Vida švajger, Katherine Kidder, Helen Peršin, Mary Callahan, Gertrude Tušar, Mary Paternost, Catherine Sasso, Pauline Vreacar, Gertrude Bokal, Josephine Bericic, Pavla Mavec, Frances Marolt, Mary Bernard, Jennie in Mirko Longar, Mary Donovan, Josephine Palčič, Marie Taylor, Bridget Shanahan, Anne M. Hughes, Ursula Herbeck, Maria Lustik, Mr. and Mrs. William Kuntara, Mr. and Mrs. Jakob Brula, Marica Lavriša in otroci, Josephine Pavli, Donald Spinelli, Lojzka Verbic, Villiam Ostendorf, Wana Mitchell, Anton Jeglich, Matthew Tekavec, Rose Van Nest, Mary Celestina in sodelavke, Margaret Marolt, Maks

Rak, Ivan Hauptman, Zalka Likozar, Albina Kozina, Anica Knez, Helena Groše, Marijana Dragar, Marijana Malovrh, Ema Kovač, Victor Modic, Marijana Vegel, Frances Ošaben, Jennie Koželj, Mildred in Richard Ariano, Alice Laurich, Anthony Laurich, Breda Osenar, Pavla Rihtar, Frances Hocevar, Anna Zadnik, Angela Perušek, Victoria Deslich, Edy Mrak, Charles Kuhar, Robert Kujawa C.M., Martin McGeough, Viola Močnik, Frank Rabič, Frank Žele, Blair McGowan, John Turner, Tone Ivec, Albina Osenar, Frances Prah, Helen Grega, Ann Macy, Theresa Narobe, Anna Zalar, Katherine Spreitzer, Johana Belaj, Frances Majerle, Jennie Škerjanc, Sophie Simčič, Frances Gregorich, Mr. and Mrs. Frank Troha, Anthony Kushlar, Mr. Jennie Luzar, Kathleen Bovée R. N.

Rev. Lojze Jenko, dr. Franc Puc sr., dr. Franc Lukež jr., Joseph Levstik, Luka Kumar, Jakob Fister, rev. dr. Jože Golé, rev. John Kukral, rev. Anthony Kiefer C.M., rev. Cornelius Ryan C.M., rev. Steve Trzeciecki C.M., rev. John Hodnett C.M., rev. Harold Vahey C.M., rev. Vincent Swords C.M., rev. Michael McNulty, rev. Rudolph Urbic, rev. Francis Prior C.M., suster Marie Edith W.S., rev. Francis Stauble C.M., Ss. Joseph's College Stamp Committee, suster Cyrina C.S.P., suster Stella C.S.P., rev. Joseph Maron C.M., rev. Francis Quinn C.M., rev. Joseph Kerr, suster M. Manetto O.S.F.

KANADA: Louise Sustersich s sodelavkami, John Kosir, Ivo Medved, Antonia Fylypeczuk, Joseph Gerden, Malvina Znidarsic, Franc Letonja, Joseph Dimnik, Marija Baldauf, Janez Cvetko, Betka Turk, Lucija Cvek, družina Lovro Novak, Veronika Diceko, Lillian Braunstein, Julijana Wintar, Anica Dolenc, Danijela Česnik, rev. Janez Kopač, rev. Franc Sodja C.M., rev. Andrej Prebil C.M., rev. Tone Zrnc C.M., rev.

Jože Mejač C.M., br. Ciril Verdnik C.M., sestra Marija Jožica.

EVROPA: sestra M. Gonzaga Kobentar z dijaki konvikta Mohorjeve družbe v Celovcu in sodelavci; škofijska dušnopastirska pisarna v Celovcu, č.g. Stan-ko škrbe, ga. Nevenka Sommeregger, rektor Ivan Tomažič in akademiki na Dunaju, br. Lojze Klančar C.M., in č.g. Martin Ocepek C.M. v Parizu, sestra Ivana Cvijin in sestra M. Ancella Gardina s sodelavkami v Liégeju, Henrietta Malartic in Gloria Correia v Lizboni, prof. dr. Alojzij Šuštar, v Chur, Švica.

Br. Alojzij Vodenik C.M. in Angela Bahovec O.S.U. v Rimu; Isolina Punci; Maria Valentini; Rev. C.O.; V. W.; N. S.; M. P.; F. M.; M. B. K.; M. M. K.; Ljubljanski bogoslovci pošiljajo znamke direktno v misijone.

Tržaška Marijina družba v Marijinem domu, družbenice po Mariji Hlad; Rojanska družba v Trstu, po Rev. Stan-kotu Zornu, Ivanka Furlan, Terezija Strgar.

Goriška Marijina družba, družbenice po Rosa Cucat in Pavlina Hvala, sestra Ahacija Kacin s sodelavkami.

AFRIKA: Sestra M. Vincencija Novak O.S.F.S., S. Jeanne Elizabeth Pogorelc O.S.F.S., S. Theresa Alojzija šteh O.S.F.S., S. Angelina Martelanc, M. Ksaverija Lesjak O.S.U., S. Agnes Žužek S.C.M.M., Soeur M. Amélie S.A., S. M. Sylvester, Auxiliatrices du Purgatoire, Butara, Rev. Ivan štanta C.M., Rev. Emil Chiuch I.M.C., Rev. Hudo Bedoya C.M.

AZIJA: Usmiljenki Jožefa Župančič in Benamina Kardinar, sestra Anica Miklavčič, kanosijanka, M. Ksaverija Pirc O.S.U., M. Deodata Hočevnar O.S.U., M. Frančiška Novak O.S.U., Rev. Andrej Majcen S.D.B., Rev. Joško Geder S.D.B., Br. Rafael Mrzel S. D. B., Rev. Pavel Bernik S.D.B., dr. Janez Janež, M. Miriam Zalaznik I.B.M.V.; Rev. Janez Ehrlich S.J., Rev. Janez Demšar S.J., Rev. Jože Cukale S.J., Rev. Thomas Pazhayyampallil S.D.B., Br. Canut Hoch, Br. Jean Baptiste Voung.

JUŽNA AMERIKA: Rev. Janez Gril v Venezueli, Sestra Marija Andreja Šubelj in sestra Lidija Krek s sodelavkami v Chile, Rev. Ivan Jan C.M., Rev. Janez Petek C.M., Rev. Lado Lenček C.M.

SPREMEMBE IN DOPOLNITVE NASLOVOV POVERJENIŠTEV MZA PO SVETU: gl. KM 1964 okt. - november, str. 342 - 343

Francija: Br. Louis Klančar C.M. 95, rue de Sévres, Paris VI, France.

Namesto bivše poverjenice za Francijo č. sestre Lidije Krek, usmiljenke, katere naslov v Čile, Južna Amerika, je isti kot poverjenice č. s. M. Andreje Šubelj, usmiljenke.

Anglija: Rev. I. Kunstelj, 62, Offley Road, London S.W. 9, England.

Kanada: Nove poverjenice v Toronto, Ontario:

Miss Anica Dolenc, 163 Sheldan Ave., Toronto 14, Ontario, Canada.

Mrs. Danijela Cesnik, 265 Westmount Ave., Toronto 10, Ontario, Canada.

Miss. Lillian Kvas, 43 Pendrith St., Toronto 4, Ontario, Canada.

BLAGAJNIŠKO POROČILO O RAZDELITVI DOHODKOV MZA ZA DOBO OD 17. IX. 1963 DO 31. XII. 1964

Misijska znamkarska akcija je imela v nekaj nad 15 mesecih sodelovanja vseh poverjeništev po svetu 956.68 AMERIŠKIH DOLARJEV DOHODKOV. V tej prvi poslovni dobi MZA so v dohodkih vračunani vsi nerabljeni četvorčki (plate blocs) znakm ZD in Kanade, vse nerabljene znamke in denarni darovi za znamke iz celokupnega sodelovanja MZA po svetu, denarni darovi za nabavo vatikanskih znakm ter lepi sadovi načrtnega dela blagajničarke in tajnice MZA. Imena vseh darovalcev so že bila ali še bodo objavljena v znamkarskem kotičku KM.

Po temeljitem posvetovanju in upoštevajoč potrebe vseh slovenskih misijonarjev in misijonark na terenu ter

njih pripravljeno po svojih močeh sodelovati pri akcijah MZA, ozirajoč se pa istočasno na upravičene prošnje posameznih sodelavcev glede razdelitve pomoči posameznikom, STA REDNI IN NADZORNI ODBOR MZA ODOBRI- LA NASLEDNJO RAZDELITEV CEL- LOTNIH DOHODKOV, ki je bila iz- vršena. PREJELI SO:

	U\$S 5.00
P. V. Kos SJ	80.00
S. Anica Miklavčič	80.00
S. Jožefa Zupančič	5.00
S. Katarina Jančar	30.00
S. Benjamina Kardinar	4.08
S. Dominika Žužek SCMM	25.00
Dr. Janez Janež	25.00
P. F. Rebol MM	10.00
Br. Rafael Mrzel SDB	10.00
G. J. Geder SDB	27.60
G. A. Majcen SDB	50.00
M. Ksaverija Pirc OSU	20.00
M. Franciška Novak OSU	90.00
M. Deodata Hočevar OSU	5.00
Br. J. Kramar SDB	20.00
G. P. Bernik SDB	5.00
P. J. Cukale SJ	20.00
P. J. Ehrlich SJ	25.00
S. Terezija Medvešek	10.00
S. Konradina Resnik	10.00
M. Miriam Zalaznik IBMV	10.00

P. L. Demšar SJ	10.00
G. Ivan Štanta C.M.	10.00
G. Albin Kladnik	5.00
P. E. Čuk IMC	50.00
M. Ksaverija Lesjak OSU	15.00
S. Marjeta Mrhar	5.00
S. Marija Silvester	30.00
S. M. Vincencija Novak OSFS	10.00
S. M. Elizabeta Pogorelc	25.00
P. R. Rudež SJ	25.00
Br. Karel Kerševan CM	5.00
Br. F. Pregelj SJ	80.00
S. M. Ancella Gardina	(za misijone v Rwandi)
(za misijone v Rwandi)	10.00
S. M. Angelina Martelanc	50.00
S. M. Benigna Polh	(za misijone šolskih sester v Paragvaju)
(za misijone šolskih sester v Paragvaju)	20.00
M. Angela Bahovec OSU	(v poseben misijonski namen)
(v poseben misijonski namen)	20.00
Br. A. Vodenik CM	(v poseben misijonski namen)
(v poseben misijonski namen)	20.00
Baragovo misijonišče v Argentini	(za študijsko vzdrževalnico „v proglasitev Barage blaže- nim“).

9 marca 1965

Za odbor MZA: Anica Tušar, predsed- nica;
Angela Železnik, blagajničarka.

D A R O V I Z A M I S I J O N E

SKLAD SLOV. MISIJONARJEV

Trst: Marijina družba v Rojanu, 23.500 Lir.

Koroška: Slovenske fare, 10.000 šil- lingov.

Francija: N. N., iz Tucquegnieux, 100 N. F.; arh. Anton Jankovič, Mo- selle, 50 N. F.

Venezuela: Marija Ilija, 90 dol.

Argentina: N. N., Luján, 1.500 pesov; N. N., Tablada, 5.000; N. N., Bs. As., 300; Kramer Maks, 200; Pišek Anton (namesto svetja na grob † J. Teliča), 1.000; Marko Vilfan, Slovenska vas, 220 pesov; Tomažin Franciška, 220 pesov.

Chile: Rev. Anton Žagar, 5.400 arg. pesov.

Kanada: Po † č. br. Cirilu Verdniku C.M., rojaki iz Montreala (v kan. dol.): Marko Rabzel, 3,50; Janez Rabzel, 2,50;

France Rabzel, 2,25; Marija Rabzel, 1,60; Tereza Rabzel, 1,50; Mrs. Kukovi- ca, 2; N. N., 6; Jurij Eržen, 2; - Tretji razred slov. šole župnije Brezmadežne 3,02; Peter Pavlin, Weston, 2.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Argentina: za s. Terezijo Medvešek, za njene pogančke, petletni Marko Vil- fan, Slov. vas, 286 pesov; za o. Jožeta Cukale S.J., č. g. Stanko Skvarča, Lu- ján, 1.200 pesov; isti, za č. g. Ivana O- bala, 1.300 pesov; Ivanka Aleš, Adro- gué, 1.000 pesov za vrečo cementa mis. Obala.

Kanada: Janezu štantu na Madagas- karju, ga. Bibijana Čujec, v zahvalo, 500 kan. dol.

Trst: Marijina družba v Rojanu o. Jožetu Cukali S. J., 100.000 Lir za zvon ali kake druge nujnejše zadeve.

DŠV in DSD

Argentina: Pišek Anton, 100 pesov;
Rode Anton in družina, 150 pesov.

ZA MISIJONE

Jože Bajda, Mendoza, 1.000 pesov v
zahvalo Baragi za uslišanje; Blaž Po-
točnik, Kanada, 4 kan. dolarje.

TISKOVNI SKLAD KM

Mrs. Angela Čebašek, U.S.A., 2 dol.;
Miss Brigita Pregelj, Toronto, 2 kan.

dol.; Caroline Gregory, 2 dol.; Mrs. Vic-
toria Deslich, 1 dol.; obe U.S.A.

KRSTI

Trst, po Marijini družbi v Rojanu:
Gospa Ule Pavla za 10 krstov 5.000 Lir;
gdč. Zavadlal Gabrijela za 12 krstov
na imena: Marija, Marija, Kristina,
Marjeta, Anton, Jožef, Damijan, Tere-
zija D. J., Agata, Neža, Marijeta in Apo-
lonija, skupaj 6.000 Lir; N. N., za tri
krste, eden na ime Marta, 1.500 Lir.

Vsem plemenitim dobrotnikom v imenu misijonarjev in
slovenske misijonske akcije najpristrčnejša zahvala z iskrenim:
Bog plačaj tisočkrat!

Iz misijona g. Štanta na Madagaskarju: Mamica z otročičkom, ki se na smrt
boji misijonarjevega fotografskega aparata. . .

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

Ovitek opremil arh. Vladimir Mazi.

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 400, podporna 800, dosmrtna 4.000 pesov. V U.S.A. in Kanadi: 3 (6,40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.00) lir. V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji in Avstraliji 1 ¼ (2 ½, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540 Mr. Rudi Knez, 679 St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John. Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4. Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. John Kopač C.M., 229 Brown's Line, Toronto 14, Ont. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka C.M., 405 Marie Anne East, MONTREAL, P. Q. Za Port Arthur (Ont.) in za vsa ostala srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač C.M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sévres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. — Rev. Alojzij Luksar, Kamen 14, P. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

Ob Misijonski nedelji: Ubogi Lazar in bogatin — Pošlji delavce na svojo žetev! — Ocean in žitna polja — Vesoljna Cerkev — Smrt bivšega misijonarja — Dobro in slabo iz Soka Gakkai — Pisma iz nesrečnega Vietnama — O. Cukale na novem misijonu — Iz najbolj krščanske dežele v Indiji — Zanimiva doživetja — V deželi rasne napetosti — Po tatarskih deželah in Tibetu — Barago na oltar — Naši misijonarji pišejo — Slovenska misijonska znamkarska akcija — Misijonski darovi.

LEPO SE PRIPOROČAMO ZA PORAVNAVO NAROČNINE!

Sliki na prvi strani: Misionarka s. Anica Miklavžič v družbi staršev japonske sestre, ki so zdaj tudi prejeli sv. krst. Spodaj: Katoliška japonsko dekle pomaga v sirotišnici.

Correo
Argentino
Suc. 34 (B)

TARIFA REDUCIDA

CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. N° 860.246
Domicilio legal. Cochabamba 1467,
Director responsable. Lenček Ladislav
Buenos Aires.

Sliki na tej strani: S. Ernesta Kosovel na obisku po žolnarski naselbini v Hong Kongu. — Karijanska hiša na severu Thailandije (Siama), kjer deluje m. Ksaverija Pirc O.S.U.

